

วุฒิสภา

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

(สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว)

บรรจุระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒๐ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)

วันจันทร์ที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗

อ.พ. ๒๒/๒๕๔๗

บทสรุปสำหรับสมาชิกวุฒิสภา

๑. ความเป็นมา

เนื่องจาก ได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และในความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย - มาเลเซีย ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ กรณีดังกล่าว เป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศ จึงได้นำเสนอขอความเห็นชอบจากรัฐสภา ซึ่งที่ประชุมรัฐสภามีมติให้ความเห็นชอบ เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ในการนี้ทั้งฝ่ายไทยและมาเลเซียได้มีการตรากฎหมายอนุวัติการในส่วนขององค์กรร่วมไทย - มาเลเซีย ให้มีข้อความเหมือนกันทั้งสองประเทศ สำหรับประเทศไทยคือ พระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย - มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๓๓

ขณะนี้ ได้กำหนดจะเริ่มทำการผลิตปิโตรเลียมประมาณ วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ โดยเป็นก๊าซธรรมชาติในระยะเริ่มต้นจำนวน ๒๐๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต/วัน และก๊าซเหลวประมาณ ๓๐๐ บาร์เรล/วัน และจะเพิ่มกำลังการผลิตก๊าซธรรมชาติเป็น ๓๙๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต/วัน และก๊าซธรรมชาติเหลวประมาณ ๖,๐๐๐ บาร์เรล/วัน ในปี ๒๕๔๙ ซึ่งตามความตกลงดังกล่าว น้ำมันส่วนที่เป็นกำไรอันเป็นส่วนแบ่งของผู้ได้รับสัญญาที่ขายนอกราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย จะต้องผ่านพิธีการศุลกากรและเสียอากรขาออก และ “พื้นที่พัฒนาร่วม” มิใช่ราชอาณาจักร กรณีจึงไม่ต้องด้วยพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงจำเป็นต้องแก้ไขพระราชบัญญัติดังกล่าวเพื่อให้ใช้อำนาจในทางศุลกากรเหนือพื้นที่พัฒนาร่วมได้

อีกทั้ง พระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ มิได้มีการกำหนดอัตราอากรขาออกสำหรับของที่ส่งออกจากพื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายขององค์กรร่วมไทย - มาเลเซียไว้ จึงจำเป็นต้องแก้ไขพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร ดังกล่าว เพื่อให้สามารถเก็บภาษีได้ตามอัตราที่กำหนดไว้ในความตกลงฯ และให้อำนาจรัฐมนตรีในการดำเนินการใด ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีอากรสำหรับพื้นที่พัฒนาร่วมด้วย

๒. สารสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ได้เพิ่มความหมวด ๔ ตี
มาตรา ๓๗ ฉ มาตรา ๓๗ สัตต มาตรา ๓๗ อัฐ มาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ๗ศ
มาตรา ๓๗ เอกาทศ มาตรา ๓๗ ทวาทศ มาตรา ๓๗ เทรส มาตรา ๓๗ จตุทศ
และมาตรา ๓๗ ปัญจทศ มีสาระสำคัญดังนี้

๑ บทนิยามศัพท์

- ในหมวดนี้

“พื้นที่พัฒนาร่วม” หมายความว่า พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมาย
ว่าด้วยองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย

“ของที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร” หมายความว่า ของที่ได้รับ
ยกเว้นอากรศุลกากร ทั้งตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียที่เกี่ยวกับศุลกากร
(ร่างมาตรา ๓๗ ฉ)

- คำว่า “ที่ทำการศุลกากรร่วม” หมายความว่า ที่ทำการ
ของคณะกรรมการศุลกากรร่วมที่จัดตั้งขึ้นในสำนักงานใหญ่ขององค์กรร่วม เพื่อวัตถุประสงค์
ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม

คำว่า “คณะกรรมการศุลกากรร่วม” หมายความว่า คณะกรรมการ
ที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของกรมศุลกากร และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิต
ของมาเลเซีย ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมาย
ศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม (ร่างมาตรา ๓๗ ทวาทศ วรรคสอง และวรรคสาม)

- เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ คำว่า “พระราชอาณาจักรสยาม”
“พระราชอาณาเขต” และ “ราชอาณาจักร” ในพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายความถึง
“พื้นที่พัฒนาร่วม” (ร่างมาตรา ๓๗ จตุทศ)

๑ การจัดระเบียบการเคลื่อนย้ายของใด ๆ ที่นำเข้ามาในหรือส่งออก
ไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด (ร่างมาตรา ๓๗ สัตต)

๑ กรมศุลกากรยังคงใช้อำนาจทางศุลกากรทั้งปวงที่เกี่ยวกับของที่นำเข้ามาใน
หรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่การเคลื่อนย้ายของเข้ามาในหรือส่งออกจากพื้นที่
พัฒนาร่วมในบางกรณีที่ต้องถือตามหลักเกณฑ์เดียวกับที่กำหนดในความตกลง (ร่างมาตรา ๓๗ อัฐ)

๑ กำหนดหลักเกณฑ์การเคลื่อนย้ายของใด ๆ ที่นำเข้ามาในหรือส่งออก
ไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม กรณีที่ถือเป็นการนำเข้า การส่งออก หรือการเคลื่อนย้ายภายในประเทศ
มีหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ของใด ๆ ที่เข้ามาในพื้นที่พัฒนาร่วมจาก

(ก) ประเทศอื่นใดนอกจากราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย
คลังสินค้าใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาต หรือบริเวณทัณฑ์บนของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย
ให้ถือว่าเป็นของนำเข้า

(ข) ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นการเคลื่อนย้าย
ภายในประเทศ ทั้งนี้ ของนั้นจะต้องเป็นของที่ได้รับการเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้
และวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่ยุทธศาสตร์

(๒) ของที่ผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วมที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทย
หรือไปยังมาเลเซียหรือประเทศที่สาม ให้ถือว่าเป็นของส่งออก

(๓) ของที่เคลื่อนย้ายเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วมตาม (๑) (ข) และต่อมา
ของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายของราชอาณาจักรไทย
หรือมาเลเซียแล้วแต่กรณี (ร่างมาตรา ๓๗ นว)

๑ ของใดที่จัดอยู่ในบัญชีของต้องห้ามตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทย
และมาเลเซียจะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นจะต้อง
มีการยกเว้นสำหรับการนำเข้ารายใดรายหนึ่ง และได้มีความตกลงระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจ
ของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียแล้ว (ร่างมาตรา ๓๗ ทศ)

๑ ให้ใช้แบบศุลกากรตามที่อธิบดีประกาศกำหนดสำหรับการนำเข้า การส่งออก
และการเคลื่อนย้ายภายในสำหรับของในพื้นที่พัฒนาร่วม (ร่างมาตรา ๓๗ เอกาทศ)

๑ ให้พนักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่มีและใช้อำนาจเกี่ยวกับการผ่านพิธีการ
ศุลกากร และการเก็บภาษีอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรในบริเวณที่ทำการศุลกากรร่วม
(ร่างมาตรา ๓๗ ทวาทศ วรรคแรก)

๑ การดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิเข้าใช้อำนาจเหนือการกระทำที่เป็นความผิด
ตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียในพื้นที่พัฒนาร่วม ในการนี้ หากมีการริบของ
ที่เกิดจากการกระทำที่เป็นความผิด และของนั้นเป็นผลผลิตของพื้นที่พัฒนาร่วม เงินได้
จากการขายของที่ถูกริบให้แบ่งเท่า ๆ กัน ระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย
(ร่างมาตรา ๓๗ เดรส)

๑ ให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญามีเขตอำนาจ
ในการพิจารณาพิพากษาคดีศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม (ร่างมาตรา ๓๗ ปัญจทศ)

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้รวบรวมข้อมูลด้านต่าง ๆ ในกระบวนการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ที่สภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเห็นชอบแล้ว ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๔ ครั้งที่ ๑๘ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งมีเนื้อหาประกอบด้วย ๓ ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ ความเป็นมา ประเด็นสำคัญจากการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และผลการพิจารณาเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

ส่วนที่ ๒ ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ กับร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว

ส่วนที่ ๓ ข้อมูลประกอบการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

ภาคผนวก : พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ (แก้ไขเพิ่มเติม

โดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓)

: พระราชบัญญัติ องค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓

เอกสารประกอบการพิจารณาฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในราชการของวงงานวุฒิสภา โดยมุ่งเน้นสาระประโยชน์ในเชิงอ้างอิงเบื้องต้นเพื่อประกอบการพิจารณาของสมาชิกวุฒิสภาในโอกาสต่อไป

สำนักกฎหมาย

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ตุลาคม ๒๕๔๗

“เอกสารประกอบการพิจารณา”

จัดทำโดย

นายหนัช ผาสุข ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย

นายสุชาติ พันทองคำ ผู้อำนวยการกลุ่มงานกฎหมาย ๒

นางสาวสมสมร นาคนาค นิตกร ๕ นางสาวจินดา สัตยธาฐานวาณิชย์ นิตกร ๓

นางสาวสุนันทา เรืองฉาย นิตกร ๓ นางสาวสุวรรณา พรหมพิมพ์ วิทยากร ๓

นางสาววัลย์ภรณ์ พงษ์วิพันธุ์ เจ้าหน้าที่งานธุรการ ๖ นางสิริกัญญ์ ส่องแสง เจ้าหน้าที่งานธุรการ ๕

นายพัลลภ วงศ์พานิช เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๑ นางกาญจนา ว่าบ้านเลน เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๑

สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โทร. ๐ ๒๕๓๑ ๔๒๔๖

ผลิตโดย

สำนักการพิมพ์

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โทร ๐ ๒๕๔๔ ๑๕๗๔

สารบัญ

หน้า

บทสรุปสำหรับสมาชิกวุฒิสภา	- ๑ -
สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว	๑
ส่วนที่ ๑ ความเป็นมา และประเด็นสำคัญจากการอภิปราย ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ ศาลการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	๗
- ความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	๗
- ประเด็นสำคัญจากการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	๑๕
๑. สรุปประเด็นสำคัญในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร ในวาระที่หนึ่ง.....	๑๕
๒. สรุปประเด็นสำคัญในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร ในวาระที่สอง	๑๗
- ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร ในวาระที่สอง ชั้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตรา	๒๐
- ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร ในวาระที่สาม	๒๑
ส่วนที่ ๒ ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติศาลการ พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ กับร่างพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว.....	๒๓
ส่วนที่ ๓ ข้อมูลประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	๒๙
- เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอแก้ไขกฎหมายศาลการ และกฎหมาย พิทักษ์อัตราศาลการในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่พัฒนาร่วมไทย – มาเลเซีย	๒๙
- เอกสารประกอบคำชี้แจงว่าด้วยการแก้ไข เพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติ ศาลการ และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชกำหนดพิทักษ์อัตราภาษี ศาลการที่เกี่ยวข้องกับองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย	๓๑

- เอกสารแนบ ๑ ความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมเนียมและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๓๓ (ค.ศ. ๑๙๙๐) ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย	๓๓
- เอกสารแนบ ๒ บันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ (ค.ศ. ๑๙๗๙) เชียงใหม่	๕๗
- เอกสารแนบ ๓ เอกสารภายในกระทรวงอุตสาหกรรม	๖๓
- เอกสารแนบ ๔ เอกสารแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร.....	๖๕
- เอกสารแนบ ๕ กฎหมายว่าด้วยศุลกากรของมาเลเซีย.....	๖๙
- พื้นที่พัฒนาร่วมไทย – มาเลเซีย.....	๗๖
- ข่าวก่อนหน้า.....	๘๕
- รับหลักการกม. แหล่งก๊าซไทย – มาเลย์.....	๘๕

ภาคผนวก : พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙

(แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๕๓).... (๑)

: พระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓..... (๖๘)

สรุปสาระสำคัญ
ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....
ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ทางศุลกากรที่ใช้กับพื้นที่พัฒนาร่วม (เพิ่มหมวด ๔ ตีร อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วมมาตรา ๓๗ ฉ มาตรา ๓๗ สัตต มาตรา ๓๗ อัญฐ มาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ มาตรา ๓๗ เอกาทศ มาตรา ๓๗ ทวาทศ มาตรา ๓๗ เเตรส มาตรา ๓๗ จตุทศ และมาตรา ๓๗ ปัญจทศ)

๑.๒ เหตุผล

โดยที่ได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และในความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมเนียมและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปตามบันทึกความเข้าใจและความตกลงดังกล่าวในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจทางศุลกากร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. ชื่อพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

๓. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

---

* สำหรับ “เหตุผล” ประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้ในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร สภาผู้แทนราษฎรได้เห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเหตุผล (รายละเอียดปรากฏตามหน้า ๒๑)

๔. บทจำกัดสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๙^(๑) ประกอบกับมาตรา ๓๑^(๒) มาตรา ๓๕^(๓) มาตรา ๓๗^(๔) และมาตรา ๔๘^(๕) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

๕. วันใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒)

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

๖. บทนิยามศัพท์ (ร่างมาตรา ๓)

- “มาตรา ๓๗ ฉ ในหมวดนี้

“พื้นที่พัฒนาร่วม” หมายความว่า พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย

^(๑) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๙ บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วยโดยอนุโลม”

^(๒) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๑ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรม จะกระทำได้ แต่การลงโทษประหารชีวิตตามที่กฎหมายบัญญัติ ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมตามความในวรรคนี้

การจับ คမ်းขัง ตรวจค้นตัวบุคคล หรือการกระทำอันกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย”

^(๓) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๕ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในเคหสถาน บุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองในการที่จะอยู่อาศัยและครอบครองเคหสถานโดยปกติสุข การเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครอง หรือการตรวจค้นเคหสถาน จะกระทำได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย”

^(๔) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๗ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการสื่อสารถึงกันโดยทางที่ชอบด้วยกฎหมาย

การตรวจ การกัก หรือการเปิดเผยสิ่งสื่อสารที่บุคคลมีติดต่อกัน รวมทั้งการกระทำด้วยประการอื่นใดเพื่อให้ล่วงรู้ถึงข้อความในสิ่งสื่อสารทั้งหลายที่บุคคลมีติดต่อกันจะกระทำได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

^(๕) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๔๘ บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การสืบทอดย่อมได้รับความคุ้มครอง สิทธิของบุคคลในการสืบทอดย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

“ของที่ได้รับความคิดเห็นชอบทางศุลกากร” หมายความว่า ของที่ได้รับยกเว้นอากรศุลกากรทั้งตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียที่เกี่ยวกับศุลกากร”

- “มาตรา ๓๗ ทวาทศ วรรคสองและวรรคสาม คำว่า “ที่ทำการศุลกากรร่วม” หมายความว่า ที่ทำการของคณะกรรมการศุลกากรร่วมที่จัดตั้งขึ้นในสำนักงานใหญ่ขององค์กรร่วมเพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม

คำว่า “คณะกรรมการศุลกากรร่วม” หมายความว่า คณะกรรมการที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของกรมศุลกากร และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม”

- “มาตรา ๓๗ จตุทศ เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ คำว่า “พระราชอาณาจักรสยาม” “พระราชอาณาเขต” และ “ราชอาณาจักร” ในพระราชบัญญัตินี้ ให้ความหมายถึง “พื้นที่พัฒนาร่วม””

๗. เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๓)

๑ ให้เพิ่มความเป็นหมวด ๔ ตีร อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความเป็นหมวด ๔ ตีร อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม มาตรา ๓๗ ฉ มาตรา ๓๗ สัตต มาตรา ๓๗ อัญฐ มาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ มาตรา ๓๗ เอกาทศ มาตรา ๓๗ ทวาทศ มาตรา ๓๗ เตรส มาตรา ๓๗ จตุทศ และมาตรา ๓๗ ปัญจทศ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

๑ หมวด ๔ ตีร อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม

- การจัดระเบียบการเคลื่อนย้ายของใด ๆ ที่นำเข้ามาในหรือส่งออก
ไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

“มาตรา ๓๗ สัตต การจัดระเบียบการเคลื่อนย้ายของที่นำเข้ามาในหรือส่งออก
ไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด
โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีและให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

- กรมศุลกากรยังคงใช้อำนาจทางศุลกากรทั้งปวงที่เกี่ยวกับของที่นำเข้ามา
ในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่การเคลื่อนย้ายของเข้ามาในหรือส่งออก
จากพื้นที่พัฒนาร่วมในบางกรณีที่ต้องถือตามหลักเกณฑ์เดียวกับที่กำหนดในความตกลง

“มาตรา ๓๗ อัญฐ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ
และมาตรา ๓๗ เตรส (๔) กรมศุลกากรยังคงใช้อำนาจทางศุลกากรทั้งปวงที่เกี่ยวกับของที่นำเข้ามา
ในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม”

- กำหนดหลักเกณฑ์การเคลื่อนย้ายของใด ๆ ที่นำเข้ามาในหรือส่งออก
ไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม กรณีที่ถือเป็นการนำเข้า การส่งออก หรือการเคลื่อนย้าย
ภายในประเทศ

“มาตรา ๓๗ นว การเคลื่อนย้ายของใด ๆ เข้ามาในหรือส่งออก
ไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) ของใด ๆ ที่เข้ามาในพื้นที่พัฒนาร่วมจาก

(ก) ประเทศอื่นใดนอกจากราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย คลังสินค้า
ใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาต หรือบริเวณทัศน์บนของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่า
เป็นของนำเข้า

(ข) ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นการเคลื่อนย้าย
ภายในประเทศ ทั้งนี้ ของนั้นจะต้องเป็นของที่ได้รับการเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้
และวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่ยุทธศาสตร์

(๒) ของที่ผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วมที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทย หรือไปยัง
มาเลเซียหรือประเทศที่สาม ให้ถือว่าเป็นของส่งออก

(๓) ของที่เคลื่อนย้ายเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วมตาม (๑) (ข) และต่อมา
ของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายของ
ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียแล้วแต่กรณี”

- ของใดที่จัดอยู่ในบัญชีของต้องห้ามตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทย
และมาเลเซียจะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็น
จะต้องมีการยกเว้นสำหรับการนำเข้ารายใดรายหนึ่ง และได้มีความตกลงระหว่าง
หน่วยงานที่มีอำนาจของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียแล้ว

“มาตรา ๓๗ ทศ ของใด ๆ ที่จัดอยู่ในบัญชีของต้องห้ามตามกฎหมาย
ของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย จะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่
ในกรณีที่จำเป็นจะต้องมีการยกเว้นในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเข้ารายใดรายหนึ่งโดยเฉพาะ
การยกเว้นนั้นจะกระทำได้อาศัยความตกลงระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจของราชอาณาจักรไทย
และมาเลเซีย”

- ให้ใช้แบบศุลกากรตามที่อธิบดีประกาศกำหนด สำหรับการนำเข้า
การส่งออก และการเคลื่อนย้ายภายในสำหรับของในพื้นที่พัฒนาร่วม

“มาตรา ๓๗ เอกาทศ การนำเข้า การส่งออก และการเคลื่อนย้ายภายใน
สำหรับของในพื้นที่พัฒนาร่วมให้ใช้แบบศุลกากรตามที่อธิบดีประกาศกำหนด”

- ให้นักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่มีและใช้อำนาจเกี่ยวกับการผ่านพิธีการศุลกากร และการเก็บภาษีอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรในบริเวณที่ทำการศุลกากรร่วม

“มาตรา ๓๗ ทวาทศ วรรคแรก พนักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมมีอำนาจในส่วนที่เกี่ยวกับการผ่านพิธีการศุลกากร รวมทั้งการเก็บภาษีอากรในเรื่องที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และใช้อำนาจนั้นได้ภายในบริเวณที่ทำการศุลกากรร่วม”

- การดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือการกระทำที่เป็นความผิดตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียในพื้นที่พัฒนาร่วมในการนี้ หากมีการริบของที่เกิดจากการกระทำที่เป็นความผิด และของนั้นเป็นผลผลิตของพื้นที่พัฒนาร่วม เงินได้จากการขายของที่ถูกริบให้แบ่งเท่า ๆ กัน ระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย

“มาตรา ๓๗ เตรส การกระทำที่ได้ทำลงในพื้นที่พัฒนาร่วม

(๑) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ประเทศใดประเทศหนึ่ง ประเทศที่มีการอ้างว่ากฎหมายของตนถูกละเมิดมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้น

(๒) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย ประเทศที่เจ้าพนักงานของตนเป็นผู้ทำการจับกุมหรือยึดเป็นคนแรกในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดดังกล่าวมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้น

(๓) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย และเป็นกรณีที่มีการจับกุมหรือยึดพร้อม ๆ กัน โดยกรมศุลกากรและหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย ในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดดังกล่าว ประเทศที่มีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้นให้กำหนดโดยการหารือระหว่างกรมศุลกากร และหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย

(๔) เงินที่ได้จากการขายของซึ่งเป็นผลผลิตของพื้นที่พัฒนาร่วมที่ถูกริบให้แบ่งเท่า ๆ กัน ระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย”

- ให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม

“มาตรา ๓๗ ปัญจทศ ให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม”

ส่วนที่ ๑

ความเป็นมา และประเด็นสำคัญ
จากการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

ความเป็นมา

ของร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... เสนอโดยคณะรัฐมนตรีชุดที่มีพันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี

การเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีหลักการและเหตุผล กล่าวคือ เพื่อเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ทางศุลกากรที่ใช้กับพื้นที่พัฒนาร่วม (เพิ่มหมวด ๔ ตรี อำนาจทางศุลกากร ในพื้นที่พัฒนาร่วม มาตรา ๓๗ ฉ มาตรา ๓๗ สัตต มาตรา ๓๗ อัฐ มาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ มาตรา ๓๗ เอกาทศ มาตรา ๓๗ ทวาทศ มาตรา ๓๗ เตรส มาตรา ๓๗ จตุทศ และมาตรา ๓๗ ปัญจทศ) เนื่องจากโดยที่ได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสอง ในอ่าวไทย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และในความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมเนียมและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปตามบันทึกความเข้าใจและความตกลงดังกล่าวในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจทางศุลกากร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

คณะรัฐมนตรีพิจารณาร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ และมีมติอนุมัติหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ พร้อมทั้งร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ โดยให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาก่อน แล้วจึงส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาก่อนนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาต่อไป

สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่หนึ่ง ชั้นรับหลักการในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๔ ครั้งที่ ๑๔ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๗ โดยลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ด้วยคะแนนเสียงเอกฉันท์ และมีมติให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญคณะหนึ่งจำนวน ๓๕ คน เพื่อพิจารณาในวาระที่สองชั้นคณะกรรมการ และกำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน

คณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๓๕ คน ประกอบด้วย

๑. นายปกิต พัฒนกุล	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายชูศักดิ์ ศิรินิล	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายเกษม สรศักดิ์เกษม	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นายเจริญ คันธวงศ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นายชูชาติ อัครโวจน์	เลขานุการคณะกรรมการ
๖. นายกมล บันไดเพชร	ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๗. นายนิพนธ์ สะกิมี่	ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ คนที่สอง
๘. นายภาคิน สมมิตร	โฆษกคณะกรรมการ
๙. นางสาวชรินทร์ พุทธปวน	โฆษกคณะกรรมการ
๑๐. นายกรรณิกา ธรรมเกษร	๑๑. นายจำนงค์ โพธิสาโร
๑๒. นายจรัส เวียงสงค์	๑๓. นายเจือ ราชสีห์
๑๔. นางชลิดา พันธุ์กระวี	๑๕. นายชัยพร ธนถาวรลาภ
๑๖. นายณัฐวุฒิ ประเสริฐสุวรรณ	๑๗. พลเรือเอก ถนอม เจริญลาภ
๑๘. นายเทพสิทธิ์ ประวาหะนาวิน	๑๙. นายนภดล มั่นตะจิตร์
๒๐. นายบุรฮานุดิน อุซัย	๒๑. นายประเสริฐ บุญเรือง
๒๒. นายพุทธิพงษ์ ปุณณกันต์	๒๓. นายมรรณพ เดชวิทักษ์
๒๔. นายวิสันต์ เดชเสน	๒๕. พันตำรวจโท ไวกจน์ อภรณ์รัตน์
๒๖. นายสมบูรณ์ อุทัยเวียนกุล	๒๗. พลตำรวจโท สรรเพชญ์ ธรรมาทิกุล
๒๘. นายสุรชัย เบ้าจรรยา	๒๙. นายสุรเชษฐ์ มาศดิดถ์
๓๐. นายสุวโรช พะลัง	๓๑. นายสุวัฒน์ วรรณศิริกุล
๓๒. นายสุวิชัย โยทองยศ	๓๓. นายอลงกรณ์ พลบุตร
๓๔. นายอาร์กซ์ ไชยริปู	๓๕. นายเอกพร รักความสุข

เมื่อคณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ พร้อมด้วยรายงานการพิจารณาและข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๔ ครั้งที่ ๑๘ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันพุธที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ และที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่สองขึ้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตรวจร่าง และได้พิจารณาทั้งร่างเป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง โดยไม่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรขอแก้ไขเพิ่มเติม ถ้อยคำแต่อย่างใด

* หมายถึง กรรมการในสัดส่วนของรัฐบาล

เมื่อจบการพิจารณาในวาระที่สองขั้นพิจารณาเรียงตามลำดับมาตราแล้ว ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาต่อไปในวาระที่สาม โดยลงมติเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงข้างมาก หลังจากนั้นที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาและให้ความเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญ ที่แก้ไขเพิ่มเติมเหตุผล (ดังมีรายละเอียดปรากฏในเอกสารประกอบการพิจารณาฯ หน้า ๒๑) และส่งให้วุฒิสภาพิจารณาต่อไป

อนึ่ง เมื่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาและลงมติในวาระที่หนึ่งรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้แล้ว ประธานวุฒิสภาได้พิจารณาและมีดำริให้คณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาว่าจะเห็นสมควรมอบหมายให้คณะกรรมการการวิสามัญประจำวุฒิสภาคณะใดหรือจะตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้น เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๐๙^{**} และในคราวประชุมคณะกรรมการการวิสามัญกิจการวุฒิสภา วันศุกร์ที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ที่ประชุมได้พิจารณาแล้ว เห็นควรมอบหมายให้คณะกรรมการการคลัง การธนาคาร และสถาบันการเงิน วุฒิสภาเป็นผู้พิจารณา แล้วรายงานต่อประธานวุฒิสภาเป็นการด่วน ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของสมาชิกวุฒิสภาต่อไป

---

^{**} ข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๐๙ กำหนดว่า "เมื่อสภาผู้แทนราษฎรมีมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญใดในวาระที่หนึ่งแล้ว ประธานวุฒิสภาอาจพิจารณามอบหมายให้คณะกรรมการการวิสามัญประจำวุฒิสภาคณะใดคณะหนึ่งที่เกี่ยวข้องหรือในกรณีที่มีความจำเป็น วุฒิสภาอาจตั้งคณะกรรมการการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่ง มีจำนวนไม่เกินสิบเอ็ดคน แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาศึกษาร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวเป็นเฉพาะกรณีไปก็ได้ และเมื่อสภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบในวาระที่สามแล้ว ให้คณะกรรมการการวิสามัญดังกล่าวรายงานต่อประธานวุฒิสภาเป็นการด่วน ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของสมาชิกในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้นต่อไป"

เรื่องเสรีจที่ ๕๙๒-๕๙๓/๒๕๔๗

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....
และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร
พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๒๐๔/๖๒๑๘ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... รวม ๒ ฉบับ ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖ และคณะที่ ๑๒) ตรวจพิจารณา โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) ผู้แทนกระทรวงพลังงาน (กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ) และผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้ชี้แจงรายละเอียด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นสมควรจัดทำบันทึกประกอบร่างฯ ดังต่อไปนี้

๑. หลักการของร่างพระราชบัญญัติที่กระทรวงการคลังเสนอ

เนื่องจากได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และในความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมเนียมและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งประเทศไทยในฐานะคู่สัญญาจะต้องปฏิบัติตามความตกลงนั้น และโดยที่ในปัจจุบัน มีผู้ได้รับสัญญาเพื่อสำรวจและแสวงหาประโยชน์จากปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมแล้ว ซึ่งตามความตกลงดังกล่าว น้ำมันส่วนที่เป็นกำไรอันเป็นส่วนแบ่งของผู้ได้รับสัญญาที่ขายนอกราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียจะต้องผ่านพิธีการศุลกากรและเสียอากรขาออก กระทรวงการคลังจึงเสนอร่างพระราชบัญญัติดังต่อไปนี้

๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

(๑) กำหนดให้ราชอาณาจักร หมายความว่ารวมถึง พื้นที่พัฒนาร่วมซึ่งเป็นพื้นที่ในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียในอ่าวไทย โดยมีขอบเขตตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์การเคลื่อนย้ายของใด ๆ ที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม กรณีที่ถือเป็นการนำเข้า การส่งออก หรือการเคลื่อนย้ายภายในประเทศ ตลอดจนของต้องห้ามที่ไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม

(๓) กำหนดแบบฟอร์มศุลกากรสำหรับการนำเข้า การส่งออก และการเคลื่อนย้ายภายในประเทศสำหรับของที่นำเข้าไปในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม โดยต้องเป็นแบบฟอร์มเดียวกันกับแบบฟอร์มของกรมศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย

(๔) กำหนดการดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือการกระทำที่เป็นความผิดตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียในพื้นที่พัฒนาร่วม

(๕) กำหนดบทกำหนดโทษสำหรับการกระทำความผิดทางศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม

๑.๒ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร

พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

(๑) ยกเว้นอากรสำหรับของที่ได้รับการเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้ และวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่ยุทธศาสตร์ร่วม หากนำเข้าโดยองค์การร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย หรือบุคคลใด ๆ ที่ได้รับอนุมัติจากองค์การร่วม แต่หากจะเรียกเก็บอากรสำหรับของดังกล่าวจะต้องมีการหารือกันระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลมาเลเซียแล้ว

(๒) กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศเรียกเก็บอากร ลด หรือยกเว้นอัตราอากรที่ใช้ในการเรียกเก็บ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขใด ๆ ด้วยก็ได้ ทั้งนี้ ต้องลดอัตราอากรที่ใช้ในการเรียกเก็บลงร้อยละ ๕๐

(๓) กำหนดประเภทของของที่ส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมที่ต้องเสียอากรขาออก

๒. สาระสำคัญของร่างกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๖ และคณะที่ ๑๒) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยได้นำบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การร่วมเพื่อแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย ว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ประกอบการพิจารณา เนื่องจากประเทศไทยมีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติการเพื่อให้เป็นไปตามบันทึกความเข้าใจและความตกลงดังกล่าว สรุปผลการพิจารณาได้ดังนี้

๒.๑ ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

(๑) กำหนดให้ชัดเจนว่ากรมศุลกากรยังคงใช้อำนาจทางศุลกากรทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่การเคลื่อนย้ายของเข้ามาในหรือส่งออกจากพื้นที่พัฒนาร่วมในบางกรณี ที่ต้องถือตามหลักเกณฑ์เดียวกับที่กำหนดในความตกลงฯ ดังนี้

ก) ของใด ๆ ที่เข้ามาในพื้นที่พัฒนาร่วมจาก

๑. ประเทศอื่นใดนอกจากราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย คลังสินค้าใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาต หรือบริเวณทัณฑ์บนของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นของนำเข้า

๒. ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือเป็นการเคลื่อนย้ายภายในประเทศ ทั้งนี้ ของนั้นจะต้องเป็นของที่ได้รับการเห็นชอบทางศุลกากร กล่าวคือ ของที่ได้รับยกเว้นอากรศุลกากรตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียที่เกี่ยวกับศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วม

ข) ของที่ผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วมที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทย หรือไปยังมาเลเซียหรือประเทศที่สาม ให้ถือว่าเป็นของส่งออก

ค) ของที่เคลื่อนย้ายเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วมตาม (๑) ข) และต่อมาของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้อยู่ใต้บังคับของกฎหมายแห่งราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย แล้วแต่กรณี (ร่างมาตรา ๓๗ นว)

นอกจากนั้น ของใดที่จัดอยู่ในบัญชีของต้องห้ามตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียจะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่ในกรณีที่จะต้องมีการยกเว้นสำหรับการนำเข้ารายใดรายหนึ่ง และได้มีความตกลงระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียแล้ว (ร่างมาตรา ๓๗ ทศ)

(๒) กำหนดให้พนักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่มีและใช้อำนาจเกี่ยวกับการผ่านพิธีการศุลกากร และการเก็บภาษีอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรในบริเวณที่ทำการศุลกากรร่วม เพื่อรองรับการใช้อำนาจของพนักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าว เนื่องจากในปัจจุบัน สำนักงานใหญ่ของที่ทำการศุลกากรร่วมตั้งอยู่ที่ประเทศมาเลเซีย (ร่างมาตรา ๓๗ ทวาทศ)

(๓) กำหนดการดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือการกระทำที่เป็นความผิดตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทย หรือมาเลเซีย ในพื้นที่พัฒนาร่วม ในการนี้ หากมีการริบของที่เกิดจากการกระทำที่เป็นความผิด และของนั้นเป็นผลผลิตของพื้นที่พัฒนาร่วม เงินได้จากการขายของที่ถูกริบให้แบ่งเท่า ๆ กันระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย (ร่างมาตรา ๓๗ เดรส)

(๔) กำหนดให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญามีเขตอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม เนื่องจากพื้นที่พัฒนาร่วมไม่ใช่ส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรไทย จึงต้องกำหนดศาลที่จะมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี (ร่างมาตรา ๓๗ ปัญจทศ)

๒.๒ ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร

พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

(๑) กำหนดให้เรียกเก็บอากรแก่ของใด ๆ ที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมโดยเสียอากรตามที่กำหนดในพิกัดอัตราศุลกากรท้ายกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร แต่ต้องลดอัตราอากรลงร้อยละ ๕๐ เพื่อให้เป็นไปตามความตกลงฯ

หากของที่นำเข้ามาในพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นของที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้ หรือวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่ยุทธศาสตร์ร่วม และนำเข้าโดยองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย หรือบุคคลใด ๆ ที่ได้รับอำนาจจากองค์การร่วมนั้น จะได้รับยกเว้นอากร และต่อมาหากประสงค์จะเรียกเก็บอากรจากของนั้นจะต้องมีการหารือระหว่างรัฐบาลไทยและรัฐบาลมาเลเซียก่อน (ร่างมาตรา ๓)

(๒) กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศยกเว้น ลดหรือเพิ่มอากรสำหรับของใด ๆ ที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม จากอัตราที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากร โดยตัดอำนาจของรัฐมนตรีในการประกาศเรียกเก็บอากรสำหรับของในกรณีดังกล่าว ออก เนื่องจากการเรียกเก็บและเสียอากรเป็นไปตามที่กำหนดในพิกัดอัตราศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร (ร่างมาตรา ๔)

(๓) กำหนดประเภทของของที่ส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมที่ต้องเสียอากรขาออกไว้ในภาค ๓ พิกัดอัตราอากรขาออก (ร่างมาตรา ๕)

(๔) เพิ่มการกำหนดพิกัดอัตราอากรขาออกในประเภท ๔ ของภาค ๓ พิกัดอัตราอากรขาออกแห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยกำหนดให้ ๑) น้ำมันส่วนที่เป็นกำไรรันเป็นส่วนแบ่งของผู้ได้รับสัญญาตามกฎหมายว่าด้วยองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย ที่เข้าไปในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย (ประเภท ๘ (ข)) ๒) ของอื่น ๆ นอกจากน้ำมันส่วนที่เป็นกำไรอันเป็นส่วนแบ่งของผู้ได้รับสัญญาตามกฎหมายว่าด้วยองค์การร่วมไทย-มาเลเซียที่ขายนอกราชอาณาจักรหรือที่เข้าไปในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย (ประเภท ๘ (ค)) และ ๓) ของที่มีได้ผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วมที่เข้าไปในราชอาณาจักรไทย มาเลเซีย หรือประเทศอื่น เป็นของที่ต้องเสียอากรขาออกในอัตราอากรตามราคาร้อยละ ๑๐ ซึ่งเป็นไปตามที่ผู้แทนกรมศุลกากรเสนอ เพื่อให้การเรียกเก็บอากรครอบคลุมของทุกอย่างที่ส่งออกจากพื้นที่พัฒนาร่วม เพราะหากไม่กำหนดเพิ่มเติมไว้ ก็จะทำให้กรมศุลกากรไม่สามารถเรียกเก็บอากรจากของดังกล่าวได้ อย่างไรก็ตาม ผู้แทนกรมศุลกากรได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า การเรียกเก็บอากรสำหรับของใน ๓ กรณีข้างต้นจะพิจารณาจากการเรียกเก็บอากรของประเทศมาเลเซียในกรณีเดียวกันนี้ประกอบด้วย กล่าวคือ หากประเทศมาเลเซียไม่เรียกเก็บหรือเรียกอากรในอัตราที่แตกต่างไปจากอัตราที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศยกเว้น ลด หรือเพิ่มอากรสำหรับของดังกล่าวได้ตามที่กำหนดไว้ในร่างมาตรา ๔ เพื่อให้การเรียกเก็บอากรของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียสำหรับของที่ส่งออกจากพื้นที่พัฒนาร่วมมีความเท่าเทียมกัน และสอดคล้องกับ

หลักการแบ่งปันผลประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในพื้นที่พัฒนาร่วมตามบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมฯ และความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย ว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซียฯ

นอกจากนั้น เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำเล็กน้อยเพื่อให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๔๗

ประเด็นสำคัญ

จากการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

๑. สรุปประเด็นสำคัญในการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่หนึ่ง

ข้อสังเกตของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

การกำหนดเขตพื้นที่พัฒนาร่วมระหว่างประเทศไทยกับมาเลเซียสืบเนื่องมาจากว่ามีเขตทับซ้อนกันในเขตไหล่ทวีประหว่างประเทศทั้งสองทำให้เกิดเป็นปัญหา จึงได้นำไปสู่ข้อตกลงการกำหนดพื้นที่พัฒนาร่วมกันขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าเขตไหล่ทวีปเป็นเขตที่มาจากหลักธรรมชาติ คือ จากพื้นดินชายฝั่งของเขตทะเลลาดลงชันไปยังส่วนของใต้ทะเลลึก และเป็นเขตที่รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยเหนือทรัพยากรธรรมชาติที่มีใช้ทรัพยากรที่มีชีวิต อาทิเช่น แร่ธาตุ น้ำมัน แก๊สธรรมชาติ เป็นต้น กล่าวคือ เขตไหล่ทวีปดูใต้พื้นดิน ในขณะเดียวกันเขตข้างบนที่ห่างจากชายฝั่ง ๑๒ ไมล์ทะเลจะเป็นทะเลอาณาเขตซึ่งรัฐชายฝั่งจะมีอำนาจอธิปไตย และส่วนที่ต่อจากทะเลอาณาเขตออกไป ๒๐๐ ไมล์ทะเลจะเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะ จะเป็นเขตทับซ้อนกับเขตไหล่ทวีป ดังนั้น การที่ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... นำเขตไหล่ทวีปมากำหนด จะก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติหรือไม่ ต้องให้เกิดความชัดเจน

นอกจากนั้น แม้เขตไหล่ทวีปจะเป็นเขตในเรื่องของการแสวงหา หรือสิทธิอธิปไตยเกี่ยวกับทรัพยากรใต้พื้นดินก็ตาม แต่ก็ยังมีเขตต่อเนื่องซึ่งอยู่ถัดจากทะเลอาณาเขตออกไป ๑๒ ไมล์ทะเล ที่รัฐชายฝั่งมีอำนาจที่จะจัดเก็บภาษีได้ภายในเขตดังกล่าวอีกด้วย การที่ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ นำเขตไหล่ทวีปมากำหนดเป็นเขตพื้นที่พัฒนาร่วมเพื่อกำหนดการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกัน เพียงแต่เรียกว่าอากรจะเป็นการทับซ้อนกับเขตต่อเนื่องหรือไม่

นายวราเทพ รัตนากร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังตอบชี้แจง

แนวความคิดของการกำหนดพื้นที่พัฒนาร่วมระหว่างประเทศไทยและมาเลเซียเนื่องมาจากเป็นเรื่องของประเทศที่มีพื้นที่ต่อเนื่องกัน โดยเฉพาะในพื้นที่ไหล่ทวีปที่ไม่สามารถแบ่งเขตของประเทศได้ชัดเจนเพราะอยู่ใต้ทะเล ซึ่งพื้นที่พัฒนาร่วมอยู่ไกลกว่าพื้นที่ที่เรียกว่าเขตต่อเนื่องมากกว่าหลายสิบลี้ไมล์ทะเลและไม่ทับซ้อนกับเขตต่อเนื่อง อีกทั้งในปัจจุบันกฎหมายศุลกากรมีการกำหนดเรื่องของเขตพื้นที่ต่อเนื่องไว้ในกฎหมายแล้ว การเสนอร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... จึงเป็นเพียงเพิ่มเรื่องพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นอีกหมวดหนึ่งหรือส่วนหนึ่งของกฎหมายศุลกากร เพื่อบริหารจัดการในเรื่องพื้นที่พัฒนาร่วมเท่านั้น

นอกจากนั้น ปัญหาในเรื่องเขตไหล่ทวีปเป็นเรื่องที่ทั้ง ๒ ประเทศมีสิทธิในเรื่องของการดำเนินการที่รัฐชายฝั่ง ย่อมมีสิทธิอธิปไตยในการสำรวจและแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณไหล่ทวีป แต่กรณีนี้ตกลงกันไม่ได้ว่าอยู่ในเขตประเทศใด จึงมีการทำบันทึกความเข้าใจให้ทั้ง ๒ ประเทศพัฒนาร่วมกัน ซึ่งการพัฒนาร่วมกันในพื้นที่ได้ทะเลเป็นเรื่องแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติเท่านั้น ในกรณีนี้คือ น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ทำให้การที่จะไปกำหนดพื้นที่ได้น้ำคงจะเป็นไปไม่ได้ เพื่อประโยชน์ในเรื่องนี้คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าเป็นความชอบธรรมที่ทั้งสองประเทศจะกำหนดในเรื่องของพื้นที่พัฒนาร่วมได้ ไม่ขัดต่อหลักกฎหมายทะเลแต่อย่างใด

นายพรหมินทร์ เลิศสุริย์เดช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน
ได้ตอบชี้แจงเพิ่มเติม

กรณีพื้นที่พัฒนาร่วมระหว่างประเทศไทยและมาเลเซียเป็นกรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นโดยนำเรื่องความขัดแย้งของผลประโยชน์มาเป็นข้อตกลงหาประโยชน์ร่วมกันระหว่างประเทศ ซึ่งข้อตกลงดังกล่าวเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ จนถึงปัจจุบันได้ตีบทนำมาเป็นระยะและมีข้อยุติสามารถค้นหาสิ่งที่เป็นผลประโยชน์แปรมาเป็นทรัพยากรต่าง ๆ และสร้างผลประโยชน์ให้แก่ทั้ง ๒ ประเทศ ตามแผนการดำเนินการในเดือนมกราคม ๒๕๔๘ จะสามารถผลิตแก๊สธรรมชาติได้วันละ ๒๐๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต หลังจากนั้นก็จะมีการเพิ่มปริมาณการใช้มาเป็นลำดับ ในเดือนมกราคม ๒๕๔๙ ก็จะเพิ่มเป็น ๓๙๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต ในกลางปี ๒๕๕๑ ก็จะเพิ่มขึ้นเป็น ๔๐๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต ทั้งนี้ ประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะเป็นประโยชน์ร่วมกันของทั้ง ๒ ประเทศ

สำหรับประเทศไทยก็มีแผนดำเนินการใช้ทรัพยากรจากเขตพื้นที่ดังกล่าวอย่างเต็มที่ โดยนำเอาแก๊สธรรมชาติมาผลิตเป็นพลังงานใช้สำหรับทั้งประเทศ โดยเฉพาะในภาคใต้มีแผนการผลิตไฟฟ้าจากแก๊สธรรมชาติ ทำให้เกิดประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชน

นอกจากนั้น หากประเมินมูลค่าที่จะเกิดจากทรัพยากรดังกล่าว จะแบ่งออกเป็น ส่วนแรก ที่เกิดจากค่าภาคหลวงร้อยละ ๑๐ ซึ่งแบ่งระหว่างประเทศไทยและมาเลเซีย ในอัตราส่วนเท่า ๆ กัน ส่วนที่สอง หักเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและลงทุนไม่เกินร้อยละ ๕๐ รวมแล้วจะมีส่วนที่เป็นกำไรอีกร้อยละ ๔๐ ก็เป็นส่วนแบ่งเท่ากันคนละครึ่งระหว่างองค์กรร่วมไทย – มาเลเซียกับผู้ประกอบการ และคาดว่ามูลค่าภาคหลวงในส่วนแบ่งกำไรในปี ๒๕๔๘ ได้ประมาณ ๑,๐๓๒ ล้านบาท ปี ๒๕๔๙ ได้ประมาณ ๒,๐๕๔ ล้านบาท และในปี ๒๕๕๑ ประมาณ ๔,๐๔๘ ล้านบาท และยังมีเพิ่มเติมในส่วนของอากรซึ่งประเมินว่าถ้าผู้ประกอบการส่งน้ำมันและแก๊สธรรมชาติไปขายในประเทศที่สามจะทำให้มีโอกาสที่จะเก็บรายได้จากส่วนนี้ทั้งหมดปีละ ๑๔.๖ ล้านบาท และถ้ามีการเพิ่มปริมาณจะเพิ่มขึ้นถึง ๔๔ ล้านบาทต่อปี

ผลการพิจารณาของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่หนึ่ง

มติที่ประชุม ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติในวาระที่หนึ่งรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติด้วยคะแนนเสียงเอกฉันท์

๒. สรุปประเด็นสำคัญและผลการพิจารณาของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในวาระที่สอง

๒.๑ ประเด็นที่มีการอภิปรายและได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง ข้อสังเกตของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

- ร่างมาตรา ๓๗ ฉ เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำว่า “พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย” เป็น “พื้นที่พัฒนาร่วมตามพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓” เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่าหมายถึงกฎหมายอะไร เพราะโดยหลักการเขียนกฎหมายต้องหมายถึงกฎหมายไทยเท่านั้น ซึ่งทางมาเลเซียมีการออกกฎหมายในชื่อเดียวกัน แต่ไม่ทราบว่ามีความเหมือนกันหรือแตกต่างกับร่างกฎหมายของประเทศไทยหรือไม่

- ร่างมาตรา ๓๗ ฉ เห็นควรมีการเพิ่มความคำว่า “และรวมถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักร ตามประกาศพระบรมราชโองการ ณ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔” เนื่องจากเขตเศรษฐกิจจำเพาะครอบคลุมเขตไหล่ทวีป และเขตเศรษฐกิจจำเพาะให้อำนาจรัฐชายฝั่งสามารถที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของรัฐซึ่งเป็นสิทธิอธิปไตยได้ เช่น การจัดเก็บภาษี เป็นต้น แต่เขตไหล่ทวีปที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นำมากำหนดในเรื่องภาษีมุ่งถึงสิทธิอธิปไตยในเรื่องทรัพยากรใต้ดินเท่านั้น มิได้ให้อำนาจรัฐชายฝั่งออกกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดภาษี

- ร่างมาตรา ๓๗ เตรส (๔) เห็นควรเพิ่มความคำว่า “เก็บภาษี และการ” เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์และชัดเจน เนื่องจากในพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๒๑ (๑) ได้กล่าวถึงเขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญาเท่านั้น ไม่รวมถึงเขตอำนาจในเรื่องเกี่ยวกับศุลกากร สรรสามิตและภาษีอากร แต่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับภาษีจึงต้องกำหนดในเรื่องการเก็บภาษีไว้ด้วย และอยากทราบว่า การจัดเก็บภาษีจะแบ่งกันระหว่างทั้งสองประเทศในอัตราส่วนร้อยละ ๕๐ หรือไม่

- พื้นที่พัฒนาร่วมเป็นอำนาจของประเทศไทยและมาเลเซีย ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์อธิปไตยหรือไม่ก็ตาม แต่ร่างมาตรา ๓๗ จดทุกศ ได้กำหนดให้ “พระราชอาณาจักรสยาม พระราชอาณาเขต และราชอาณาจักร ในพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายความถึง พื้นที่พัฒนาร่วม” เป็นการนำส่วนใดส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรเขตที่ประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยเข้าไปเป็นพื้นที่พัฒนาร่วม จึงเป็นการนำราชอาณาจักรไทยไปเป็นพื้นที่พัฒนาร่วม และมีตัวอย่างกรณี

ประเทศเขมรได้ฟ้องศาลโลกอ้างสิทธิในเขาพระวิหาร ซึ่งประเทศไทยถูกกฎหมายปิดปาก เนื่องจากตามแผนที่อยู่ในเขตประเทศเขมร ทั้ง ๆ ที่ทางด้านภูมิศาสตร์อยู่ในเขตของประเทศไทย

- ตามร่างมาตรา ๓๗ ปัญจทศ เขตอำนาจศาลไทย มีเขตอำนาจออกไป
นอกราชอาณาจักหรือไม่ว่า ในเมื่อพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของพื้นที่
นอกราชอาณาจักไทย

กรรมวิธีการตอบชี้แจง

- ตามร่างมาตรา ๓๗ ฉ คำว่า “กฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย” เป็นเพียงแบบของกฎหมายที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและรัฐสภาใช้ เช่น “กฎหมายว่าด้วยจราจรทางบก” ก็หมายถึง พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมด้วย แต่จะไม่ระบุลงไปว่า “พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒” เพราะจะไม่รวมถึงพระราชบัญญัติจราจรทางบกฉบับที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมต่าง ๆ และการใช้ถ้อยคำดังกล่าวไม่ได้หมายถึงกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย ที่ประกาศใช้ในประเทศมาเลเซีย

- ตามร่างมาตรา ๓๗ ฉ จะเห็นได้ว่า ในความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ และพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓ ในมาตรา ๔ และมาตรา ๙ ได้ให้นิยามของคำว่า “พื้นที่พัฒนาร่วม” ไว้ว่า “พื้นที่ในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียในอ่าวไทยตาม มาตรา ๙” ดังนั้น เมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกเพื่ออนุวัติตามบันทึกข้อตกลงและกฎหมายดังกล่าวจึงไม่สามารถเพิ่มถ้อยคำว่า “และรวมถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักร...” ให้แตกต่างกันได้

- ในประเด็นร่างมาตรา ๓๗ ฉ ขอชี้แจงว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ประสงค์จะใช้บังคับเฉพาะในพื้นที่พัฒนาร่วมซึ่งปรากฏอยู่ในข้อตกลงและพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓ เท่านั้น มิได้มีการนำเขตพื้นที่อื่นไปรวมด้วย เนื่องจากกรณีเขตพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นเพียงพื้นที่เล็ก ๆ ซึ่งปรากฏอยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ จะแบ่งผลประโยชน์ระหว่างประเทศไทยและมาเลเซียในอัตราส่วน ๕๐:๕๐ แต่สำหรับเขตเศรษฐกิจจำเพาะประเทศไทยสามารถจัดเก็บผลประโยชน์ได้ ๑๐๐% อยู่แล้ว ดังนั้น ถ้านำเขตเศรษฐกิจจำเพาะไปรวมด้วย จะทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบ

- ร่างมาตรา ๓๗ เดรอส (๔) เฉพาะเงินที่ได้จากการขายของซึ่งเป็นผลผลิตของพื้นที่พัฒนาร่วมที่ถูกริบเท่านั้น การที่จะให้เพิ่มคำว่า “เงินที่ได้จากการเก็บภาษีอากร” ได้มีการกำหนด เงินที่เกี่ยวกับภาษีอากรไว้ในร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนด พิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... แล้ว ในมาตรา ๔/๑ ที่บัญญัติว่า “ของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วม

ไทย – มาเลเซีย ให้เรียกเก็บและเสียอากรตามที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากร
 ท้ายพระราชกำหนดนี้ ทั้งนี้ ให้ลดอัตราอากรที่นำมาใช้ในการเรียกเก็บแก่ของดังกล่าวลง
 ร้อยละห้าสิบ...” ซึ่งหมายถึงแบ่งโดยจัดเก็บในอัตราส่วนประเทศละ ๕๐ ไม่ใช่เรียกเก็บ
 ทั้งหมดแล้วจึงมาแบ่งกัน

- ร่างมาตรา ๓๗ จตุทศ เป็นเพียงกลไกการเขียนกฎหมายเท่านั้น เช่น
 เมื่อก่อนพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าฯ เราได้ให้คำนิยามคำว่า “สัตว์ป่า” หมายถึง
 โค กระบือ ช้าง แพะ แกะ และกรณีการลักลอบยิงสัตว์ป่าหรือการนำเข้าส่งออกต้องได้รับ
 ใบอนุญาต ถ้าฝ่าฝืนต้องได้รับโทษ ถ้าต่อมาเพิ่มหมวดว่าด้วยพืชที่หายาก ในหมวดนั้น
 ก็จะเขียนว่าพันธุ์พืชที่หายากที่ประสงค์จะคุ้มครองมีอะไรบ้าง และเพื่อให้มาตรา ๑ ถึงมาตรา
 สุดท้ายครอบคลุมพืชหายากก็ต้องเขียนว่า “เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ สัตว์ป่าตามมาตรา
 ต่าง ๆ ให้รวมหมายถึง พันธุ์พืชที่หายากด้วย” ซึ่งมีใช่เป็นเรื่องของการเสียสิทธิสภาพ
 นอกอาณาเขตแต่ประการใด แต่เป็นการบังคับใช้กฎหมายให้ถูกต้อง

- ร่างมาตรา ๓๗ จตุทศ ขอชี้แจงว่า พื้นที่พัฒนาร่วมจะเป็นราชอาณาจักรไทย
 หรือไม่ ได้มีประกาศพระบรมราชโองการประกาศทะเลอาณาเขตของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๙
 ได้ประกาศไว้ว่าราชอาณาจักรในทะเลได้ขยายออกไป ๑๒ ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัด
 ความกว้างของทะเลอาณาเขต กล่าวคือ ออกไปจากฝั่งประมาณ ๑๒ ไมล์ทะเลเท่านั้น
 ที่เป็นราชอาณาจักรไทย เพราะฉะนั้น ตามกฎหมายเขตไหล่ทวีป เขตเศรษฐกิจจำเพาะ
 ซึ่งเป็นของประเทศไทยมิใช่ราชอาณาจักรไทย แต่เป็นเพียงสิทธิประโยชน์ของประเทศไทยเท่านั้น
 ดังนั้น บทบัญญัติร่างมาตรา ๓๗ จตุทศ มิได้กำหนดว่าเขตพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นราชอาณาจักรไทย
 แต่กำหนดว่าถ้าในประเทศไทยให้หมายถึง พื้นที่พัฒนาร่วมด้วย เนื่องจากเพื่อให้พระราชบัญญัติ
 ศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ สามารถใช้บังคับในพื้นที่พัฒนาร่วมได้ เป็นการกำหนดไว้
 เพื่อให้เกิดสิทธิในทางกฎหมาย ไม่ได้หมายถึงเรื่องเขตแดนแต่อย่างใด

- ร่างมาตรา ๓๗ บัญจทศ ในประเด็นเรื่องเขตอำนาจของศาลไทยในพื้นที่
 พัฒนาร่วมนั้น ขอชี้แจงว่า พื้นที่พัฒนาร่วมอยู่ห่างจากฝั่ง ๓๙ ไมล์ทะเล เป็นเขต
 ที่อยู่ในความไม่แน่นอนว่าเป็นของประเทศไทยหรือมาเลเซีย แต่เป็นของทั้งสองประเทศ จึงทำให้
 ต้องดูแลพื้นที่ดังกล่าวร่วมกัน โดยมาแบ่งปันผลประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ขุดขึ้นมาได้
 ไม่ว่าจะเป็น ก๊าซ น้ำมัน หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่นใด และมาตกลงร่วมกันทางด้านภาษีอากร
 ตลอดจนเขตอำนาจศาล ซึ่งกรณีพื้นที่พัฒนาร่วมได้เกิดหลายแห่งมากในโลก นอกจากนั้น
 ขอยืนยันว่าประเทศมาเลเซียก็มีกฎหมายที่กำหนดเช่นเดียวกับประเทศไทย

๒.๒ ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่สอง ชั้นพิจารณา
เรียงตามลำดับมาตรา

ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓ เพิ่มความเป็นหมวด ๔ ตริ
อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่
พัฒนาร่วม

หมวด ๔ ตริ ไม่มีการแก้ไข

อำนาจทางศุลกากร
ในพื้นที่พัฒนาร่วม

มาตรา ๓๗ ฉ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ สัตต ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ อัญฐ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ หว ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ ทศ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ เอกาทศ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ ทวาทศ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ เตรส

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ จดทศ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๗ บัญจทศ

ไม่มีการแก้ไข

เมื่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาเรียงตามลำดับมาตราเสร็จแล้ว ที่ประชุมได้พิจารณาทั้งร่างเป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่ง ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๑๖ โดยไม่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำ จึงเป็นอันจบการพิจารณาในวาระที่สอง

ผลการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่สาม

การพิจารณาในวาระที่สาม ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยคะแนนเสียงข้างมาก และส่งให้วุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป

หลังจากนั้นที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาในวาระที่สามเสร็จแล้ว ที่ประชุมได้พิจารณาข้อสังเกตของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ดังนี้

ข้อสังเกตของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วเห็นควรเสนอให้แก้ไข ในส่วนของ “เหตุผล” ดังนี้

“เหตุผล

โดยที่ได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ทะเลในบริเวณที่กำหนด ของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และในความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยกรรมสิทธิ์ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งรัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบแล้ว เพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปตามบันทึก ความเข้าใจและความตกลงดังกล่าวในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจทางศุลกากร จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้”

มติ ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเห็นด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ
และให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๑๑

ส่วนที่ ๒

ตารางเปรียบเทียบ

พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙

กับ

ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

(ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว)

พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ (เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไข)	ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว)
<p style="text-align: center;">หมวด ๑</p> <hr style="width: 10%; margin: auto;"/> <p>มาตรา ๑^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้เป็นกฎหมายเมื่อพ้นวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาไปแล้ว ๓ เดือน</p>	<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....”</p> <p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป</p> <p>มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๔ ตริ อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม มาตรา ๓๗ ฉ มาตรา ๓๗ สัตต มาตรา ๓๗ อัญญา มาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ มาตรา ๓๗ เอกาทศ มาตรา ๓๗ ทวาทศ มาตรา ๓๗. เตรส มาตรา ๓๗ จตุทศ และมาตรา ๓๗ ปัญจทศ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙</p> <p style="text-align: center;">“หมวด ๔ ตริ อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม</p> <hr style="width: 10%; margin: auto;"/> <p>มาตรา ๓๗ ฉ ในหมวดนี้ “พื้นที่พัฒนาร่วม” หมายความว่า พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วม ไทย-มาเลเซีย “ช่องที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร” หมายความว่า ช่องที่ได้รับยกเว้นอากรศุลกากร ทั้งตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียที่เกี่ยวกับศุลกากร</p>

<p style="text-align: center;">พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ (เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไข)</p>	<p style="text-align: center;">ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว)</p>
	<p>มาตรา ๓๗ สัตต การจัดระเบียบการเคลื่อนย้ายของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกจากพื้นที่พัฒนาาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรี และให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>มาตรา ๓๗ อัฐร ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ และมาตรา ๓๗ เทรส (๔) กรมศุลกากรยังคงใช้อำนาจทางศุลกากรทั้งปวงที่เกี่ยวกับของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกจากพื้นที่พัฒนาาร่วม</p> <p>มาตรา ๓๗ นว การเคลื่อนย้ายของใด ๆ เข้ามาในหรือส่งออกจากพื้นที่พัฒนาาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้</p> <p>(๑) ของใด ๆ ที่เข้ามาในพื้นที่พัฒนาาร่วมจาก</p> <p>(ก) ประเทศอื่นใดนอกจากราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย คลังสินค้าใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาต หรือบริเวณทัณฑ์บนของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นของนำเข้า</p> <p>(ข) ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นการเคลื่อนย้ายภายในประเทศ</p> <p>ทั้งนี้ ของนั้นจะต้องเป็นของที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้ และวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่พัฒนาาร่วม</p> <p>(๒) ของที่ผลิตในพื้นที่พัฒนาาร่วมที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทย หรือไปยังมาเลเซียหรือประเทศที่สาม ให้ถือว่าเป็นของส่งออก</p> <p>(๓) ของที่เคลื่อนย้ายเข้าไปในพื้นที่พัฒนาาร่วมตาม (๑) (ข) และต่อมาของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียแล้วแต่กรณี</p> <p>มาตรา ๓๗ ทศ ของใด ๆ ที่จัดอยู่ในบัญชีของต้องห้ามตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย จะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาาร่วม เว้นแต่ในกรณีที่น่าจะเป็นจะต้องมีการยกเว้นในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเข้ารายใดรายหนึ่งโดยเฉพาะ การยกเว้นนั้นจะกระทำได้ก็ด้วยความตกลงระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย</p>

<p style="text-align: center;">พระราชบัญญัติศาลการ พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ (เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไข)</p>	<p style="text-align: center;">ร่างพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว)</p>
	<p style="text-align: center;">มาตรา ๓๗ เอกาทศ การนำเข้า การส่งออก และการเคลื่อนย้ายภายในสำหรับของในพื้นที่ พัฒนาร่วมให้ใช้แบบศาลการตามที่อธิบดีประกาศกำหนด</p> <p style="text-align: center;">มาตรา ๓๗ ทวาทศ พนักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมมีอำนาจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการผ่านพิธีการศาลการ รวมทั้งการเก็บภาษีอากรในเรื่องที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และใช้อำนาจนั้นได้ภายในบริเวณที่ทำการศาลการร่วม</p> <p style="text-align: center;">คำว่า “ที่ทำการศาลการร่วม” หมายความว่า ที่ทำการของคณะกรรมการศาลการร่วมที่จัดตั้งขึ้นในสำนักงานใหญ่ขององค์กรร่วม เพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศาลการและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม</p> <p style="text-align: center;">คำว่า “คณะกรรมการศาลการร่วม” หมายความว่า คณะกรรมการที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของกรมศาลการ และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศาลการและสรรพสามิตของมาเลเซีย ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศาลการและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม</p> <p style="text-align: center;">มาตรา ๓๗ เดรส การกระทำที่ได้ทำลงในพื้นที่พัฒนาร่วม</p> <p style="text-align: center;">(๑) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับศาลการของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ประเทศใดประเทศหนึ่ง ประเทศที่มีการอ้างว่ากฎหมายของตนถูกละเมิดมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้น</p> <p style="text-align: center;">(๒) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับศาลการของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย ประเทศที่เจ้าพนักงานของตนเป็นผู้ทำการจับกุมหรือยึดเป็นคนแรกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความผิดดังกล่าวมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้น</p> <p style="text-align: center;">(๓) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับศาลการของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย และเป็นกรณีที่มีการจับกุมหรือยึดพร้อม ๆ กันโดยกรมศาลการและหน่วยงานศาลการและสรรพสามิตของมาเลเซีย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความผิดดังกล่าว ประเทศที่มีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้นให้กำหนดโดยการหารือระหว่างกรมศาลการ และหน่วยงานศาลการและสรรพสามิตของมาเลเซีย</p> <p style="text-align: center;">(๔) เงินที่ได้จากการขายของซึ่งเป็นผลิตผลของพื้นที่พัฒนาร่วมที่ถูกริบ ให้แบ่งเท่า ๆ กันระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย</p>

พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไข)	ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (ที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติเห็นชอบแล้ว)
	<p>มาตรา ๓๗ จุดทศ เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ คำว่า “พระราชอาณาจักรสยาม” “พระราชอาณาเขต” และ “ราชอาณาจักร” ในพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายความถึง “พื้นที่พัฒนาร่วม”</p> <p>มาตรา ๓๗ ปัญจทศ ให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม”</p> <p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p> <p>.....</p> <p>.....</p>

ส่วนที่ ๓

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอแก้ไขกฎหมายศุลกากร และกฎหมาย พิกัตอัตราศุลกากรในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่พัฒนาร่วมไทย - มาเลเซีย^๑

๑. เนื่องจาก ได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทย และมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเล ในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และในความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย - มาเลเซีย ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ กรณีดังกล่าว เป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศจึงได้นำเสนอขอความเห็นชอบจากรัฐสภา ซึ่งที่ประชุมรัฐสภามีมติให้ความเห็นชอบเมื่อ วันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ในการนี้ทั้งฝ่ายไทยและมาเลเซียได้มีการตรากฎหมายอนุวัติการในส่วนขององค์กรร่วม ไทย - มาเลเซีย ให้มีข้อความเหมือนกันทั้งสองประเทศ สำหรับประเทศไทยคือ พระราชบัญญัติ องค์กรร่วมไทยมาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๓๓

๒. ขณะนี้ ได้กำหนดจะเริ่มมีการผลิตปิโตรเลียมประมาณ วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นก๊าซธรรมชาติในระยะเริ่มต้นจำนวน ๒๐๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต/วัน และก๊าซเหลว ประมาณ ๓๐๐ บาร์เรล/วัน และจะเพิ่มกำลังการผลิตก๊าซธรรมชาติเป็น ๓๕๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต/วัน และก๊าซธรรมชาติเหลวประมาณ ๖,๐๐๐ บาร์เรล/วัน ในปี ๒๕๔๙

๓. ตามความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ใน หมวด ๖ ข้อ ๑๖ เรื่องเกี่ยวกับภาษีศุลกากร ได้กำหนดในเรื่องการจัดเก็บภาษีอากรร่วมกันระหว่างไทย - มาเลเซีย ในเขตพื้นที่พัฒนาร่วมไว้โดยมีหลัก ดังนี้

- สินค้าที่ผลิตได้ในพื้นที่พัฒนาร่วมแล้วส่งไปยังไทย , มาเลเซีย หรือประเทศที่สามให้ถือเป็นการส่งออกจากพื้นที่พัฒนาร่วม
- อัตราอากรขาออกที่ต้องจ่ายโดยผู้ได้รับสัญญาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ ส่วนแบ่งของผู้ได้รับสัญญาในน้ำมันส่วนที่เป็นกำไรที่ขายนอกราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย ให้เป็นร้อยละ ๑๐
- ให้มีการจัดทำพิธีการศุลกากรในเรื่องการเคลื่อนย้ายสินค้า และใช้แบบฟอร์มเดียวกัน ทั้งฝ่ายไทยและมาเลเซีย

๔. แต่เนื่องจาก “พื้นที่พัฒนาร่วม” มิใช่ราชอาณาจักร กรณีจึงไม่ต้องด้วย พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงจำเป็นต้องแก้ไขพระราชบัญญัติศุลกากรฯ เพื่อให้ใช้อำนาจในทางศุลกากรเหนือพื้นที่พัฒนาร่วมได้

^๑ ที่มา : กรมศุลกากร ณ วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๗

อีกทั้ง พระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ มิได้มีการกำหนดอัตราอากรขาออกสำหรับของที่ส่งออกจากพื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายองค์การร่วมไทยมาเลเซียไว้ จึงจำเป็นต้องแก้ไขพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร ดังกล่าว เพื่อให้สามารถเก็บภาษีได้ตามอัตราที่กำหนดไว้ในความตกลงฯ และให้อำนาจรัฐมนตรีในการดำเนินการใด ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีอากรสำหรับพื้นที่พัฒนาร่วมด้วย

**เอกสารประกอบคำชี้แจงว่าด้วยการแก้ไข เพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติศุลกากร
และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชกำหนดพิกัดอัตราภาษีศุลกากรที่เกี่ยวข้อง
กับองค์การร่วมไทย – มาเลเซีย***

๑. ความตกลงว่าด้วยธรรมเนียม (เอกสารแนบ ๑) และกฎหมายอนุวัติการฯ (พระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย – มาเลเซีย) มีที่มาจากบันทึกความเข้าใจ ที่นายกรัฐมนตรีของสองประเทศได้ลงนามกันไว้ที่เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ (ในสมัย พล.อ. เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรี) (เอกสารแนบ ๒) เกี่ยวกับการก่อตั้งองค์การร่วมไทย – มาเลเซีย เพื่อรวมสิทธิแทนรัฐบาลทั้งสองประเทศเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต ในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย – มาเลเซีย

๒. คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นชอบในความตกลงฯ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๓๓

๓. ความตกลงว่าด้วยธรรมเนียม ซึ่งเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศ จะต้องนำเสนอขอความเห็นชอบจากรัฐสภา โดยความตกลงว่าด้วยธรรมเนียม ฉบับนี้ได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมร่วมของรัฐสภา เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๓ สำหรับส่วนของพระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย – มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓ นั้น ได้ผ่านความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา เมื่อวันที่ ๑๑ และ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ตามลำดับ โดยรัฐสภาของมาเลเซียได้เห็นชอบความตกลงฯ และกฎหมายอนุวัติการดังกล่าวเมื่อ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๓๓ (หมายเหตุ เนื่องจากไม่สามารถหาเอกสารของรัฐสภาได้ จึงขอเสนอเอกสารราชการภายในของกระทรวงอุตสาหกรรมตามเอกสารแนบ ๓)

๔. ความตกลงฯ นี้ แบ่งออกเป็นส่วนสำคัญ ๒ ส่วน คือ ส่วนที่เป็นธรรมเนียมองค์การร่วมฯ กับส่วนที่เป็นกฎหมายอนุวัติการฯ (พระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย – มาเลเซีย ๒๕๓๓) คือ ส่วนแรกเป็นธรรมเนียม ซึ่งมีหมวดสำคัญ ๗ หมวด ประกอบด้วยข้อบท ๒๒ ข้อ ๒๖ มาตรา และได้นำทั้งสองส่วนนี้ในฐานะที่เป็นสนธิสัญญากับต่างประเทศเสนอขอความเห็นชอบจากรัฐสภาตามมาตรา ๑๖๒ ของรัฐธรรมนูญฉบับเดิม

๕. ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร ความตกลงฯ ดังกล่าว ภายหลังจากได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา โดยลงนามระหว่าง นายอาทิตย์ อุไรรัตน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทย กับ ดาโต๊ะ ฮาจี อาบู ฮัสซัน บิน ฮาจี โอมาร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของมาเลเซีย เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๓๔ (เอกสารแนบ ๔)

* ที่มา : กรมศุลกากร ณ วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๗

๖. พื้นที่พัฒนาร่วมจะเริ่มมีการผลิตปิโตรเลียมประมาณวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นก๊าซธรรมชาติในระยะเริ่มต้นจำนวน ๒๐๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต/วัน และก๊าซธรรมชาติเหลวประมาณ ๓,๐๐๐ บาร์เรล/วัน และจะเพิ่มกำลังการผลิตก๊าซธรรมชาติเป็น ๓๙๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต/วัน และก๊าซธรรมชาติเหลวประมาณ ๖,๐๐๐ บาร์เรล/วัน ในปี ๒๕๔๙ เป็นระยะเวลา ๒๐ ปี

๗. เมื่อมีการผลิตปิโตรเลียมแล้วประเทศไทยจะมีรายได้จากค่าภาคหลวงปิโตรเลียมภาษีเงินได้ ภาษีศุลกากร และกำไรจากการแบ่งปันผลผลิต แต่ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับศุลกากรที่สามารถบังคับใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วมฯ ได้ และเป็นที่มาที่จำเป็นต้องนำเรื่องนี้เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาต่อไป

๘. ประเทศมาเลเซียได้มีการออกกฎหมายอนุวัติการที่เกี่ยวข้องกับศุลกากรให้อำนาจใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วมฯ แล้วโดยได้มีการปรับปรุงเป็นลำดับไปตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ จนถึงปัจจุบัน (เอกสารแนบ ๕)

เอกสารแนบ ๑

**ความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาล
แห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมเนียมและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่อง
กับการจัดตั้งองค์การร่วมไทย – มาเลเซีย
เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๓๓ (ค.ศ. ๑๙๙๐)
ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย**

(คำแปล)
ความตกลง
ระหว่าง
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และ
รัฐบาลแห่งมาเลเซีย
ว่าด้วย
ธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “รัฐบาลทั้งสอง”

ปรารถนาที่จะอนุวัติการบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522) ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “บันทึกความเข้าใจ ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522)”

ได้ตกลงกันเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “องค์กรร่วม” ซึ่งจะดำเนินการตามข้อต่อไปนี้

หมวด 1

สถานะทางกฎหมายและการจัดองค์กร

ข้อ 1

ความเป็นนิติบุคคลและความสามารถ

(1) องค์กรร่วมจะมีฐานะเป็นนิติบุคคลและมีความสามารถตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ซึ่งจะตราขึ้นไว้โดยรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย ตามลำดับ สำหรับการจัดตั้ง องค์กรร่วม ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “พระราชบัญญัติ”

(2) ร่างพระราชบัญญัติที่กล่าวถึงใน (1) ซึ่งแนบท้ายนี้เป็นภาคผนวก ก และ ข ตามลำดับ ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงฉบับนี้

ข้อ 2

วัตถุประสงค์

(1) วัตถุประสงค์ขององค์กรร่วม คือ เพื่อการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในพื้นที่ดินใต้ทะเลและใต้ดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมตามที่ กำหนดไว้ในบันทึกความเข้าใจ ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522) ตลอดจนอายุของการมีผลใช้บังคับของบันทึกความ เข้าใจ ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522)

(2) ในความตกลงฉบับนี้ “ปิโตรเลียม” หมายถึง น้ำมันแร่ดิบใดๆ หรือไฮโดรคาร์บอนอินทรีย์ และก๊าซธรรมชาติซึ่งอยู่ในสภาพอันเป็นธรรมชาติ และก๊าซธรรมชาติเหลวที่ปากหลุม รวมทั้งหินปิทูเมน และทรัพยากรอื่นที่สะสมอยู่เป็นชั้นๆ ซึ่งสามารถจะสกัดน้ำมันออกมาได้

ข้อ 3

สมาชิกภาพ

- (1) องค์กรร่วมจะประกอบด้วย
  - (ก) ประธานร่วมสองนาย โดยรัฐบาลแต่ละฝ่ายจะแต่งตั้งมาฝ่ายละหนึ่งนาย และ
  - (ข) สมาชิกที่จะแต่งตั้งโดยรัฐบาลแต่ละฝ่ายในจำนวนเท่ากัน โดยจำนวนสมาชิกเริ่มแรกซึ่งไม่นับรวมถึงประธานร่วมที่จะแต่งตั้ง โดยรัฐบาลแต่ละฝ่าย มีจำนวนฝ่ายละหกนาย
- (2) เพื่อวัตถุประสงค์แห่งความตกลงนี้ และถ้าไม่มีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น คำว่า "สมาชิก" ให้ความหมายรวมถึงประธานร่วมด้วย

ข้อ 4

วิธีการ

- (1) ให้ประธานร่วมสลับเปลี่ยนกันปฏิบัติหน้าที่ประธานในการประชุมขององค์กรร่วม เมื่อประธานร่วมคนหนึ่งไม่อยู่ในวาระที่ตนจะต้องเป็นประธาน ให้สมาชิกองค์กรร่วมเลือกตั้งประธานจากสมาชิกที่เป็นผู้แทนของรัฐบาลเดียวกับรัฐบาลที่ประธานร่วมที่จะต้องทำหน้าที่ประธานนั้นสังกัด เมื่อได้รับเลือกตั้งเช่นนั้นแล้ว ให้ผู้นั้นมีอำนาจเช่นเดียวกับประธาน

//(2) องค์กรประชุม...

(2) องค์กรประชุมสำหรับการประชุมครั้งใดๆ ขององค์กรร่วม จะต้องไม่น้อยกว่าสิบนาย การลงมติให้กระทำร่วมกันในที่ประชุม โดยประธานร่วม

ข้อ 5

ความรับผิดชอบส่วนตัว

ไม่มีสมาชิกคนใดขององค์กรร่วม ที่จะต้องมีความรับผิดชอบส่วนตัวใดๆ สำหรับความสูญหายหรือเสียหายอันเกิดจากการกระทำหรือการละเว้นกระทำใดๆ ในการดำเนินกิจการขององค์กรร่วม นอกเสียจากว่าความสูญหายหรือเสียหายนั้นจะเป็นผลจากการกระทำละเมิด ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือการละเว้นกระทำที่ร้ายแรงของสมาชิกผู้นั้นเอง

ข้อ 6

ค่าป่วยการ

สมาชิกขององค์กรร่วม จะได้รับค่าป่วยการ และเงินค่าใช้จ่ายอื่นๆ ตามที่องค์กรร่วมจะเป็นผู้กำหนดโดยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสอง

หมวด 2

อำนาจและหน้าที่

ข้อ 7

อำนาจและหน้าที่

(1) ให้องค์กรร่วมควบคุมการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในพื้นที่พัฒนาร่วม และเป็นผู้รับผิดชอบในการกำหนดนโยบายสำหรับการควบคุมนั้น

(2) โดยไม่กระทบกระเทือนต่อลักษณะทั่วไปของสิ่งที่กล่าวมาแล้ว ให้อำนาจและหน้าที่ขององค์กรร่วมรวมถึงเรื่องต่อไปนี้ด้วย

- (ก) พิจารณากำหนดโครงสร้างองค์กรขององค์กรร่วม โดยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสอง
- (ข) ภายใต้บังคับ (ก) แต่งตั้งหัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารและเจ้าหน้าที่อื่นๆ ขององค์กรร่วม ทั้งนี้ การแต่งตั้งหัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร และรองหัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลทั้งสอง
- (ค) พิจารณากำหนดข้อกำหนดและเงื่อนไขของการทำงานของหัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารและเจ้าหน้าที่อื่นๆ ขององค์กรร่วม
- (ง) พิจารณากำหนดแผนปฏิบัติการและแผนงานสำหรับการจัดการพื้นที่พัฒนาร่วม
- (จ) อนุมัติการดำเนินกิจการ และทำนิติกรรมหรือสัญญาต่างๆ สำหรับหรือที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในพื้นที่พัฒนาร่วม ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสอง

- (ค) ในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญาใดๆ ที่กล่าวถึงใน (จ) สำหรับการสำรวจและแสวงประโยชน์จากปิโตรเลียม
- 1) ให้ความเห็นชอบ และขยายระยะเวลาการสำรวจและแสวงประโยชน์
  - 2) ให้ความเห็นชอบต่อแผนงานและงบประมาณของผู้ได้รับสัญญา และ
  - 3) ให้ความเห็นชอบต่อแผนการผลิตของผู้ได้รับสัญญา รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการผลิต เงื่อนไข และตารางกำหนดเวลาการผลิต
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ดำเนินการของสัญญาใดๆ ที่กล่าวถึงใน (จ)
- 1) ตรวจสอบและตรวจสอบสรรพสมุคและบัญชีของผู้ดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของผู้ดำเนินการนั้น ในพื้นที่พัฒนาร่วม
  - 2) ตรวจสอบเป็นระยะๆ ซึ่งขอคองเหลือของทรัพย์สินและสินทรัพย์ที่ผู้ดำเนินการจัดหาเพื่อการดำเนินงานปิโตรเลียม และ

- 3) รับ สอบทาน และเก็บรักษาบรรดาข้อมูลทั้งปวงที่จัดเสนอโดยผู้ดำเนินการที่เกี่ยวข้อง เนื่องกับการดำเนินกิจการในพื้นที่พัฒนาร่วม
- (ข) ให้ความเห็นชอบและคัดลिनข้อเสนอราคา และตกลงทำสัญญาที่เกี่ยวข้องกับสินค้าและบริการต่างๆ ที่จำเป็นต่อการดำเนินกิจการปีโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วม
- (ค) แต่งตั้งคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ หรือผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาอิสระ ในกรณี ที่จำเป็นต่อการบริหารงานขององค์กรร่วม
- (ง) กำหนดระเบียบข้อบังคับการประชุมใดๆขององค์กรร่วม ของคณะกรรมการ และ คณะอนุกรรมการขององค์กรร่วม และ
- (จ) กระทำการอื่นใดอันเป็นผลจากหรือที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ใดๆของ องค์กรร่วม

ข้อ 8

การแบ่งปันผลผลิต

(1) เพื่อวัตถุประสงค์ของข้อ 7 (2) (ค) สัญญาใดๆ ที่ตกลงทำกับบุคคลใดๆ เพื่อการสำรวจ และแสวงประโยชน์จากปีโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วม ให้กระทำในรูปแบบของสัญญาแบ่งปันผลผลิต โดยสอดคล้องกับมาตรา 14 (3) แห่งพระราชบัญญัติ

(2) สัญญาแบ่งปันผลผลิตตามที่กล่าวถึงใน (1) โดยไม่กระทบกระเทือนต่อ (3) จะรวมถึง ข้อกำหนดและเงื่อนไขตามที่กำหนดในมาตรา 14 (3) แห่งพระราชบัญญัติ ดังต่อไปนี้

- (ก) สัญญาจะมีอายุไม่เกินสามสิบห้าปี แต่ต้องไม่เกินอายุของการมีผลใช้บังคับของความตกลง
- (ข) การชำระค่าภาคหลวงเป็นจำนวนร้อยละสิบของผลผลิตปีโคเรเลียมทั้งหมด โดยผู้ได้รับสัญญา แก่องค์กรร่วม ตามวิธีการและเวลาที่จะกำหนดในสัญญา
- (ค) ให้ผู้ได้รับสัญญาใช้อัตราร้อยละห้าสิบของผลผลิตปีโคเรเลียมทั้งหมด เพื่อวัตถุประสงค์ในการหักค่าใช้จ่ายสำหรับการประกอบกิจการปีโคเรเลียม
- (ง) ส่วนที่เหลือของผลผลิตปีโคเรเลียมทั้งหมด หลังจากได้ทำการหักเพื่อวัตถุประสงค์ของ (ข) และ (ค) แล้ว ให้ถือว่าเป็นปีโคเรเลียมส่วนที่เป็นกำไร และให้แบ่งให้แก่องค์กรร่วม และผู้ได้รับสัญญาในจำนวนเท่าๆ กัน
- (จ) บรรดาค่าใช้จ่ายในการประกอบกิจการปีโคเรเลียมทั้งปวงให้ตกเป็นภาระของผู้ได้รับสัญญา และภายใต้บังคับของ (ค) ให้หักจากผลผลิตได้
- (ฉ) จำนวนเงินขั้นต่ำที่ผู้ได้รับสัญญาจะใช้ในการประกอบกิจการปีโคเรเลียมตามสัญญา ในฐานะเป็นข้อผูกพันขั้นต่ำตามที่ตกลงกันระหว่างองค์กรร่วมและผู้ได้รับสัญญา

- (ข) การจ่ายเงินบำรุงการวิจัยโดยผู้ได้รับสัญญาให้แก่องค์กรร่วมจำนวนอัตราร้อยละ ศูนย์ห้าของจำนวนรวมแห่งส่วนของผลผลิตทั้งหมดที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการหักค่าใช้จ่ายตาม (ค) และส่วนแบ่งของผู้ได้รับสัญญาในปีใดก็ตามส่วนที่เป็นกำไรตาม (ง) ตามวิธีการและเวลาซึ่งจะกำหนดโดยองค์กรร่วม แต่ทั้งนี้ การจ่ายเงินดังกล่าวจะหักจากผลผลิตมิได้
- (ข) ข้อพิพาทหรือข้อขัดแย้งใดๆ ซึ่งเกิดจากหรือเกี่ยวข้องกับสัญญาซึ่งไม่สามารถระงับกันได้โดยฉันทมิตร ให้ระงับโดยอนุญาโตตุลาการ ซึ่งมีองค์คณะที่ประกอบด้วย อนุญาโตตุลาการ 3 นาย โดยคู่กรณีเป็นผู้แต่งตั้งฝ่ายละหนึ่งนาย และให้คู่กรณีร่วมกันแต่งตั้งคนที่สาม หากคู่กรณีไม่อาจตกลงกันได้ในการเลือกอนุญาโตตุลาการคนที่สามภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ให้แต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม โดยเสนอเรื่องไปยังคณะกรรมการสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ (UNCITRAL) กระบวนพิจารณาอนุญาโตตุลาการจะเป็นไปตามกฎของ UNCITRAL สถานที่พิจารณาของอนุญาโตตุลาการให้อยู่ที่กรุงเทพฯ หรือกัวลาลัมเปอร์ หรือสถานที่อื่นใดตามแต่ที่คู่กรณีจะตกลงกัน

(3) นอกเหนือไปจากเรื่องที่กำลังกล่าวถึงใน (2) แล้ว สัญญาแบ่งปันผลผลิตอาจรวมสิ่งต่อไปนี้ แล้วแต่องค์กรร่วมจะเลือก

(ก) อาจสัญญาดังกล่าวใน (2) (ก) ให้เป็นไปดังนี้

1) ในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญาสำหรับปีโคจรเดียว (ที่มีใช้ก๊าซธรรมชาติ) ระยะเวลาเพื่อวัตถุประสงค์ของการสำรวจ การพัฒนา และการผลิต จะต้องไม่เกิน 5 ปี 5 ปี และ 25 ปี ตามลำดับ และ

2) ในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญาสำหรับก๊าซธรรมชาติ ระยะเวลาเพื่อวัตถุประสงค์ของการสำรวจ การหาและกำหนดเขตลาคก๊าซธรรมชาติ การพัฒนา และการผลิต จะต้องไม่เกินช่วงเวลาละ 5 ปีในกรณีของระยะเวลาของสามช่วงแรก และไม่เกิน 20 ปี ในกรณีของระยะเวลาของช่วงที่สี่

แต่ทั้งนี้ ระยะเวลาช่วงใดๆ ที่กล่าวถึงใน (ก) 1) และ 2) อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความจำเป็น เป็นครั้งคราวโดยองค์กรร่วม โดยมีเงื่อนไขว่า ในกรณีที่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลกระทบต่อสัญญาที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ การเปลี่ยนแปลงนั้นจะกระทำได้ด้วยความตกลงของผู้ได้รับสัญญาเท่านั้น

นอกจากนั้น เมื่อการผลิตเชิงพาณิชย์เป็นครั้งแรกเกิดขึ้นในกรณีของ

- ก) ปิโตรเลียม (ที่มีใช้ก๊าซธรรมชาติ) ก่อนการสิ้นสุดของระยะเวลาของการพัฒนา
ให้นำเอาเวลาที่ยังเหลืออยู่ของระยะเวลาการพัฒนา ไปเพิ่มให้กับระยะเวลา
การผลิต
  - ข) ก๊าซธรรมชาติ ก่อนการสิ้นสุดของระยะเวลาการหาและกำหนดตลาด
ก๊าซธรรมชาติหรือระยะเวลาการพัฒนาให้นำเอาเวลาที่ยังเหลืออยู่ของ
ช่วงระยะเวลาหนึ่งเวลาใดดังกล่าวไปเพิ่มให้กับระยะเวลาการผลิต
- (ข) ความเป็นเจ้าของในอุปกรณ์ หรือสินทรัพย์ใดๆ ที่ได้ซื้อหรือได้มาโดยผู้ได้รับสัญญา
เพื่อวัตถุประสงค์ของการดำเนินกิจการปิโตรเลียมให้ตกเป็นขององค์กรร่วมทันทีที่ซื้อ
หรือได้มา

(ก) ให้อุบัติกรร่วมเป็นเจ้าของ ข้อมูลค้นฉบับ (ข้อมูลสืบ ข้อมูลที่วิเคราะห์แล้ว หรือข้อมูลที่แปลความหมายแล้ว) อันเป็นผลจากการดำเนินกิจการปิโตรเลียมซึ่งรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียงรายงานด้านธรณีวิทยา ธรณีฟิสิกส์ ลึ่วอย่างแท้จริง ปิโตรฟิสิกส์ ผลการเจาะหลุม และรายงานทางวิศวกรรมและข้อมูลอื่นๆ และตัวอย่างของจริง ที่ผู้ได้รับสัญญาอาจเก็บหรือรวบรวมขึ้นมา และ

(ง) ให้ผู้ได้รับสัญญาซื้อหรือหาสิ่งอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก สินค้า วัสดุ และของใช้ใดๆ รวมทั้งบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการวิจัย ไม่ว่าจะป็นในทางวิชาชีพหรือไม่ก็ตาม จากแหล่งในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย เท่าที่ในทางเทคนิคหรือทางความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจสามารถกระทำได้

(4) องค์กรร่วมมีสิทธิเปลี่ยนแปลงอัตราที่กล่าวถึงใน (2) (ค) (ง) และ (ข) ได้สำหรับสัญญาใดๆ ก็ตาม โดยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสอง

แต่ทั้งนี้ จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอัตราใดๆ ดังกล่าว ในสัญญาที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ โดยปราศจากความตกลงของผู้ได้รับสัญญา

(5) เพื่อวัตถุประสงค์แห่งข้อนี้

(ก) “การผลิตเชิงพาณิชย์เป็นครั้งแรก” ที่เกี่ยวกับปิโตรเลียม (ที่มีใช้ก๊าซธรรมชาติ) หมายถึง วันที่การผลิตได้ดำเนินมาติดต่อกันเป็นระยะเวลา 24 ชั่วโมงหลังจากที่ได้

เสร็จสิ้นการทดสอบจากหลุมผลิตหลุมแรก และหรือที่เกี่ยวกับก๊าซธรรมชาติ หมายถึงวันใดวันหนึ่งในระยะเวลา 60 วันแรกที่จำนวนสะสมของก๊าซธรรมชาติ ที่ได้ขายไปมีค่าความร้อนรวม หนึ่งล้านพันล้านจูล (10^6 giga joule) (หรือประมาณ 947 พันล้าน บี ที ยู) หรือวันที่หกสิบ หลังจากที่ได้เริ่มมีการขายก๊าซธรรมชาติ หากจำนวนขายสะสมของก๊าซธรรมชาติภายใน 60 วันแรก มีค่าความร้อนไม่เกิน หนึ่งล้านพันล้านจูล และ

(ข) “ผลผลิตทั้งหมด” เมื่อเกี่ยวกับก๊าซธรรมชาติ หมายถึง รายได้ทั้งหมดจากการขายก๊าซ

(6) ให้ผู้ได้รับสัญญาชำระอากรขาออกในส่วนของน้ำมันส่วนที่เป็นกำไรของคนและภาษีเงินได้ ปีโตรเลียมตาม ข้อ 16 และ ข้อ 17 ของความตกลงนี้ คำนวณได้

หมวด 3

ข้อบทเกี่ยวกับการเงิน

ข้อ 9

การเงิน

(1) บรรดาค่าใช้จ่ายที่ได้จ่ายไปและผลประโยชน์ที่ได้มาโดยองค์กรร่วมทั้งปวงจากกิจกรรม ที่ดำเนินไปในพื้นที่พัฒนาร่วม ให้รัฐบาลทั้งสองรับภาระและแบ่งปันเท่าๆ กัน

(2) คราบบจนถึงเวลาที่องค์กรร่วมมีรายได้เพียงพอที่จะใช้เป็นค่าใช้จ่ายประจำปีของการ

ค่านินทนาการของคน รัฐบาลทั้งสองจะจัดหาเงินในองค์กรร่วมเป็นรายปีตามจำนวนเงินที่ตกลงกันเป็น ส่วนที่เท่าๆ กัน ที่จะต้องจ่ายเข้ากองทุนองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “กองทุน”

(3) เมื่อถึงเวลานั้น ดังที่ระบุใน (2) และเว้นแต่ที่รัฐบาลทั้งสองจะพิจารณากำหนดเป็นอย่างอื่น การจ่ายเงินอุดหนุนรายปีดังกล่าวทั้งปวงของรัฐบาลให้ยุติลง

ข้อ 10

บัญชีและบันทึกหลักฐาน

(1) ให้องค์กรร่วมจัดให้มีการทำบัญชีและบันทึกหลักฐานอื่นๆ ที่ถูกต้องของกิจกรรมในเชิง ธุรกิจและกิจการต่างๆ ขององค์กรร่วม ตามหลักการบัญชีอันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป และให้กระทำ ทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นที่ทำให้แน่ใจได้ว่า รายได้ทั้งหมดได้รับการลงบัญชีโดยถูกต้อง และบรรดาค่าใช้จ่าย ทั้งหลายที่จ่ายจากกองทุน รวมทั้งการจ่ายเงินเดือน เงินค่าตอบแทน และผลประโยชน์อื่นๆ ทางการเงิน ที่จ่ายให้แก่สมาชิกและลูกจ้างขององค์กรร่วมได้รับอนุมัติโดยถูกต้อง และได้มีการควบคุมอย่างเพียงพอ สำหรับสินทรัพย์ขององค์กรร่วมหรือที่อยู่ในความดูแลรักษาขององค์กรร่วม

(2) รัฐบาลฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีอำนาจสั่งให้ส่งมอบบัญชีและบันทึกหลักฐานอื่นๆ เมื่อใดก็ได้ และองค์กรร่วมจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งนั้น

ข้อ 11

งบประมาณ

งบประมาณประจำปีขององค์กรร่วมจะต้องเสนอต่อรัฐบาลทั้งสองล่วงหน้าแต่เนิ่นๆ ก่อนปีงบประมาณของรัฐบาลทั้งสองแต่ละฝ่าย เพื่อขอความเห็นชอบ

ข้อ 12

การสอบบัญชี

- (1) ให้องค์กรร่วมมีปีงบประมาณ ซึ่งเริ่มในวันแรกของเดือนมกราคม
- (2) บัญชีต่างๆ ขององค์กรร่วมจะต้องได้รับการสอบเป็นรายปี โดยผู้สอบบัญชีที่แต่งตั้งโดยองค์กรร่วม ด้วยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสอง
- (3) ภายในหกเดือนหลังจากสิ้นปีงบประมาณแต่ละปี องค์กรร่วมจะต้องให้มีการสอบบัญชีต่างๆ ของคน แล้วส่งให้แก่รัฐบาลทั้งสองพร้อมกับข้อคิดเห็นใดๆ ของผู้สอบบัญชีเกี่ยวกับงบการเงินหรือบัญชีต่างๆ ขององค์กรร่วมจำนวนหนึ่งชุด และสำเนารายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจกรรมขององค์กรร่วมในรอบปีที่ผ่านมาจำนวนหนึ่งชุด

หมวด 4
กฎกระทรวง และความสัมพันธ์กับองค์การอื่น

ข้อ 13
กฎกระทรวง

โดยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติ องค์การร่วมมีสิทธิที่จะทำข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกฎกระทรวงที่เกี่ยวกับเรื่องใดๆ ซึ่งตกอยู่ในข่ายของมาตราดังกล่าว เพื่อให้รัฐบาลทั้งสองพิจารณา

ข้อ 14
ความสัมพันธ์กับองค์การอื่นๆ

เพื่อบรรลุดุวัตถุประสงค์ของตน องค์การร่วมมีสิทธิที่จะร่วมมือกับรัฐบาลหรือองค์การใด: และเพื่อการนี้โดยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสองมีสิทธิทำความตกลงหรือข้อตกลงกับรัฐบาลหรือองค์การนั้น

หมวด 5
พระราชบัญญัติ

ข้อ 15
การแก้ไขพระราชบัญญัติ

เพื่อเป็นการเอื้ออำนวยแก่การจัดการและดำเนินการตามความตกลงนี้อย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลทั้งสองตกลงกันว่า พระราชบัญญัติจะไม่ถูกแก้ไขโดยปราศจากความตกลงล่วงหน้าระหว่าง รัฐบาลทั้งสอง

หมวด 6

ภาษีศุลกากร และสรรพสามิต และภาษีอากร

ข้อ 16

เรื่องเกี่ยวกับภาษีศุลกากร

- (1) เพื่อวัตถุประสงค์แห่งหมวด 10 ของพระราชบัญญัติ
- (ก) อัตราของอากรขาออกที่จะต้องจ่ายโดยผู้ได้รับสัญญาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับส่วนแบ่งของผู้ได้รับสัญญาในน้ำมันส่วนที่เป็นกำไรที่ขายนอกราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียให้เป็นร้อยละสิบ ทั้งนี้ภายใต้บังคับแห่งข้อบทของ (ข) 2)
- (ข) หน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของรัฐบาลทั้งสอง จะยังคงใช้อำนาจทั้งปวงในทุกเรื่องเกี่ยวกับการจัดระเบียบของการเคลื่อนย้ายสินค้าที่นำเข้ามาหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมความกฎหมายที่มีผลบังคับใช้อยู่ในขณะนั้นของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ภายใต้บังคับข้อบทต่อไปนี้
- 1) สินค้าที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วม จะได้รับการยกเว้นอากร หากนำเข้าโดยองค์กรร่วมหรือบุคคลใดๆ ที่ได้รับอนุมัติจากองค์กรร่วม

ทั้งนี้ ในกรณีที่รัฐบาลหนึ่งของรัฐบาลทั้งสองเสนอที่จะเรียกเก็บอากรหรือภาษีจากสินค้าที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้และวัสดุสิ่งของดังกล่าว รัฐบาลนั้นจะเรียกเก็บอากรหรือภาษีกดังกล่าวได้ หลังจากหารือกับอีกรัฐบาลหนึ่งแล้ว

- 2) ให้ราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเก็บอากรและภาษีของคน que เก็บได้ตามกฎหมายของตน แต่จะค้องลดอัตราที่นำมาใช้ในการเรียกเก็บลงร้อยละห้าสิบ
- 3) สินค้าใดๆ ที่เข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วมจาก
  - (ก) ประเทศที่สาม คลังสินค้าใดๆ ที่ได้รับใบอนุญาต หรือบริเวณทัณฑ์บนของราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นสินค้านำเข้า และ
  - (ข) ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นการเคลื่อนย้ายภายในประเทศ
 ทั้งนี้ สินค้านั้นจะค้องเป็นสินค้าที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากรว่าเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ และวัสดุสิ่งของ สำหรับใช้ในพื้นที่ยุฒินาร่วม

- 4) สินค้าใดๆ ที่ผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วม ที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย หรือไปยังประเทศที่สาม ให้ถือเป็นสินค้าขาออก
- 5) สินค้าใดๆ ที่เคลื่อนย้ายเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วมภายใต้สถานการณ์ดังกล่าวใน (ข) 3) ข) และที่เคลื่อนย้ายเข้ามาในราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้อยู่ได้ บังคับของกฎหมายแห่งราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียแล้วแต่กรณี
- 6) สินค้าใดๆ ที่จัดอยู่ในประเภทของสินค้าที่ปรากฏอยู่ ทั้งนี้บัญญัติสินค้าต้องห้าม ซึ่งทำขึ้นตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียตามลำดับ จะไม่ได้รับ อนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม
 ทั้งนี้ ในกรณีที่จะต้องมีการยกเว้น ในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเข้รายใด รายหนึ่ง โดยเฉพาะ การยกเว้นนั้น จะกระทำได้อาศัยความตกลงของหน่วยงาน ผู้มีอำนาจของอีกประเทศหนึ่งเท่านั้น
- 7) เงินที่ได้จากการขายสินค้าที่ถูกริบ ซึ่งเป็นผลผลิตของพื้นที่พัฒนาร่วมให้แบ่งเท่าๆ กัน ระหว่างราชอาณาจักรไทยกับมาเลเซีย
- (ก) ให้หน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของทั้งสองฝ่าย ใช้แบบฟอร์มศุลกากรเดียวกัน สำหรับการนำเข้า การส่งออก และการเคลื่อนย้ายภายในของสินค้าในพื้นที่พัฒนาร่วม ตามที่ระบุใน (ข) 3) และ 4) และ
- (ง) ประเทศอันเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ขององค์กรร่วม จะให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของ หน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของอีกประเทศหนึ่ง ใช้อำนาจของคนในส่วนที่ เกี่ยวกับการผ่านพิธีการศุลกากร รวมทั้งการเก็บอากรและภาษีภายในบริเวณ ที่ทำการศุลกากรร่วม

(2) ไม่ว่ามาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติว่าไว้อย่างไรก็ตาม และเพื่องเท่าที่ใช้กับเรื่อง ศุลกากรและสรรพสามิตให้ใช้ข้อตกลงต่อไปนี้บังคับ

- (ก) ในกรณีที่การกระทำได้กระทำลงในพื้นที่พัฒนาร่วม และการกระทำนั้นเป็นความคิด ความกฎหมายของประเทศเดียวเท่านั้นในประเทศทั้งสอง ประเทศที่มีการอ้างว่า กฎหมายของคนถูกละเมิดมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความคิดที่อ้างว่าได้เกิดขึ้นนั้น
- (ข) ในกรณีที่การกระทำที่กล่าวถึงใน (ก) เป็นความคิดตามกฎหมายของประเทศทั้งสอง ประเทศซึ่งมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือการกระทำนั้น จะได้แก่ประเทศซึ่งเจ้า พนักงานของคนเป็นผู้ทำการจับกุมหรือยึดเป็นคนแรกในส่วนที่เกี่ยวกับความคิดที่อ้างว่า ได้ถูกกระทำลงนั้น และ
- (ค) ในกรณีที่การกระทำที่กล่าวถึงใน (ก) เป็นความคิดตามกฎหมายของประเทศทั้งสอง และในกรณีที่มีการจับกุมหรือยึดพร้อมๆ กันในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำนั้น โดย หน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของทั้งสองฝ่าย เขตอำนาจเหนือความคิดที่อ้างว่า ได้ถูกกระทำลงนั้น ให้กำหนดโดยการหารือกันระหว่างหน่วยงานทั้งสองฝ่ายดังกล่าว

(3) เพื่อวัตถุประสงค์แห่งข้อนี้

- (ก) “ประเทศทั้งสอง” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย และเมื่อใช้เป็นเอกพจน์ หมายถึง ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อความ
- (ข) “สินค้าที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร” หมายถึง สินค้าในส่วนที่ได้รับยกเว้นอากรศุลกากร ทั้งตามกฎหมายของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียที่เกี่ยวกับศุลกากร
- (ค) “หน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิต” ในส่วนที่เกี่ยวกับราชอาณาจักรไทย หมายถึง กรมศุลกากรแห่งประเทศไทย และในส่วนที่เกี่ยวกับมาเลเซีย หมายถึง กรมศุลกากรและสรรพสามิตแห่งมาเลเซีย และเมื่อใช้เป็นพหูพจน์ หมายถึง หน่วยงานดังกล่าวของทั้งสองฝ่าย
- (ง) “คณะกรรมการศุลกากรร่วม” หมายถึง คณะกรรมการที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตทั้งสองฝ่ายที่จัดตั้งขึ้น เพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม
- (จ) “ที่ทำการศุลกากรร่วม” หมายถึง ที่ทำการของคณะกรรมการศุลกากรร่วม ที่จัดตั้งขึ้นมาในสำนักงานใหญ่ขององค์กรร่วม เพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม

ข้อ 17

การเก็บภาษีอากร

- (1) เพื่อวัตถุประสงค์ของหมวด 10 แห่งพระราชบัญญัติ ให้หน่วยงานสรรพากรของรัฐบาลทั้งสองจะยังคงใช้อำนาจประเมินและจัดเก็บภาษีอากรในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จากพื้นที่พัฒนาร่วม

ตามกฎหมายภาษีอากรที่มีใช้บังคับอยู่ของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ภายใต้บังคับ ข้อบทต่อไปนี้

(ก) การเก็บภาษีอากรจากเงินได้ดังกล่าวของผู้ที่ได้รับสิทธิสำรวจและแสวงประโยชน์จากปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมภายใต้สัญญา ซึ่งองค์การร่วมได้ตกลงทำไว้ให้เป็นไปตามอัตราดังต่อไปนี้

8 ปีแรก	ร้อยละ	0	ของกำไรสุทธิ
7 ปีถัดไป	ร้อยละ	10	ของกำไรสุทธิ
ปีต่อไป	ร้อยละ	20	ของกำไรสุทธิ

ทั้งนี้ ภาษีที่จะเรียกเก็บได้โดยแต่ละฝ่ายของรัฐบาลทั้งสอง จะต้องลดลงร้อยละห้าสิบของจำนวนที่พึงเรียกเก็บได้นั้น

นอกจากนั้น ในกรณีที่ภาษีที่สามารถเรียกเก็บได้สำหรับแต่ละปีโดยรัฐบาลหนึ่งในรัฐบาลทั้งสองสูงกว่าที่เรียกเก็บได้โดยอีกรัฐบาลหนึ่ง ส่วนที่เกินนั้น ให้แบ่งเท่าๆ กันระหว่างรัฐบาลทั้งสอง และให้กระทำโดยองค์การร่วม โดยปรับจำนวนอย่างเหมาะสม ซึ่งจำนวนเงินที่จ่ายภายใต้มาตรา 10 (ง) แห่งพระราชบัญญัติ

(ข) การเก็บภาษีอากรจากเงินได้ดังกล่าวของบุคคลซึ่งเป็นคนสัญชาติไทยหรือมาเลเซียที่ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างในพื้นที่พัฒนาร่วม หรือกับองค์การร่วม ให้ขึ้นอยู่กับถิ่นที่อยู่ของบุคคลผู้นั้น และ

(ค) การเก็บภาษีอากรจากเงินได้ดังกล่าวของบุคคลใดนอกจากบุคคลตามที่กล่าวใน (ก) และ (ข) ให้กระทำตามกฎหมายและกฎข้อบังคับของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย ทั้งนี้ ในกรณีที่เงินได้เดียวกันนั้น ต้องเสียภาษีให้ทั้งสองประเทศ ภาษีที่จะเรียกเก็บในแต่ละประเทศจะต้องลดลงร้อยละห้าสิบของจำนวนที่พึงเรียกเก็บได้นั้น

(2) รัฐบาลทั้งสองตกลงกันว่า กฎหมายใดที่เกี่ยวกับการเก็บภาษีอากร ซึ่งอยู่ในรูปของการค้าทั่วไป รวมทั้งภาษีใดๆ ที่เรียกเก็บสำหรับการจัดหาสินค้าและบริการในพื้นที่พัฒนาร่วมจะมินำมาใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วม

(3) ให้องค์การร่วมได้รับยกเว้นจากการถูกเก็บภาษีอากรในราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย

(4) หน่วยงานสรรพากรของรัฐบาลทั้งสองจะยังคงติดต่อและปรึกษากันและกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอนุวัติการและการบริหารงานด้านกฎหมายภาษีอากรใดๆ ในพื้นที่พัฒนาร่วม

หมวด 7
ข้อบทเปิดเตลิด

ข้อ 18
การมีผลใช้บังคับและการสิ้นสุด

(1) ความตกลงนี้จะมีผลใช้บังคับกับทันทีที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันต่อกัน และเว้นแต่จะได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นระหว่างรัฐบาลทั้งสอง จะยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปอีกตลอดอายุของการมีผลใช้บังคับของบันทึกความเข้าใจ ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522)

(2) ทันทีที่ความตกลงนี้สิ้นสุดลง องค์การร่วมจะเลิกกิจการตามวิธีการชำระบัญชีที่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลทั้งสอง

ข้อ 19
การใช้บังคับ

การใช้บังคับและการตีความของข้อบทแห่งความตกลงนี้ จะต้องสอดคล้องกับเจตนารมณ์และข้อบทของบันทึกความเข้าใจ ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522)

ข้อ 20
การแก้ไข

ความตกลงนี้อาจแก้ไขได้โดยการตัดสินใจร่วมกันของประธานร่วมทั้งสองด้วยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสอง

ข้อ 21

การระงับข้อพิพาท

ข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาทใดๆ อันเกิดจากการตีความหรือการใช้บังคับซึ่งข้อบทแห่งความตกลงนี้ให้ระงับโดยสันติวิธี โดยการปรึกษาหารือหรือโดยการเจรจาระหว่างรัฐบาลทั้งสอง ในกรณีที่ไม่สามารถระงับข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาทได้ภายในเวลาสามเดือน รัฐบาลฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจเสนอเรื่องไปยังนายกรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรไทยและนายกรัฐมนตรีแห่งมาเลเซีย ซึ่งจะร่วมกันพิจารณากำหนดวิธีการของการระงับข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาทสำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะที่ถูกเสนอขึ้นมานั้น

ข้อ 22

ความตกลงฉบับนี้กระทำเป็นคู่ฉบับ ณ กัวลาลัมเปอร์ มาเลเซีย เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1990 (พ.ศ. 2533) เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งมาเลเซีย

(ลงนาม) **สิทธิ เสวตติลา**
(พลอากาศเอก สิทธิ เสวตติลา)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(ลงนาม) **ฮาจิ อาบู ฮาซัน บิน ฮาจิ โอมา**
(ดาโต๊ะ ฮาจิ อาบู ฮาซัน บิน ฮาจิ โอมา)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เอกสารแนบ ๒

**บันทึกความเข้าใจระหว่างอาณาจักรไทยและมาเลเชีย
เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์
จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนด
ของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย
ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ (ค.ศ. ๑๙๗๙) เชียงใหม่**

บันทึกความเข้าใจ

ระหว่าง

ราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย

เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์
จากทรัพยากรในพื้นดินใตทะเลในบริเวณที่กำหนด
ของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย

ราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย

โดยความปรารถนาที่จะกระชับสายสัมพันธ์แห่งมิตรภาพทางประเพณีที่มีอยู่ระหว่าง
ประเทศทั้งสอง

โดยยอมรับว่า ผลจากการอ้างสิทธิเหนือล้ำกันโดยประเทศทั้งสอง เกี่ยวกับเส้นเขต
ไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ทำให้มีบริเวณพื้นที่เหลื่อมล้ำกันในไหล่ทวีปที่ประชิดกัน

เห็นว่าการเจรจาที่กระทำกันอยู่ระหว่างประเทศทั้งสอง เกี่ยวกับการแบ่งเขตไหล่ทวีป
ในอ่าวไทยจะมีต่อไปอีกเป็นเวลานานพอสมควร

พิจารณาเห็นว่า การแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นดินใตทะเลในบริเวณที่เหลื่อมล้ำ
กันโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ จะเป็นผลประโยชน์ที่สุดแก่ประเทศทั้งสอง

เชื่อมั่นว่า กิจกรรมเช่นว่านั้นสามารถกระทำร่วมกันได้ ด้วยความระมัดระวังซึ่งกันและกัน

โกศตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

คู่ภาคีเห็นว่าผลจากการอ้างสิทธิเหนือล้ำกันของประเทศทั้งสอง เกี่ยวกับเส้นเขต
ไหล่ทวีปของแต่ละฝ่ายในอ่าวไทย ทำให้มีบริเวณที่เหลื่อมล้ำกัน ซึ่งได้กำหนดเบื้องต้นที่มีเขตล้น
เป็นเส้นตรง เชื่อมกันโดยจุดติดกัน ดังต่อไปนี้

/(๑) ...

- ๒ -

(A)	6° 50' .0	เหนือ	102° 21' .2	ตะวันออก
(B)	7° 10' .25	เหนือ	102° 29' .0	ตะวันออก
(C)	7° 49' .0	เหนือ	103° 02' .5	ตะวันออก
(D)	7° 22' .0	เหนือ	103° 42' .5	ตะวันออก
(E)	7° 20' .0	เหนือ	103° 39' .0	ตะวันออก
(F)	7° 03' .0	เหนือ	103° 06' .0	ตะวันออก
(G)	6° 53' .0	เหนือ	102° 34' .0	ตะวันออก

และแสดงไว้ในแผนที่บริเวณที่มีพิกัดที่ เลขที่ ๒๔๑๔ ฉบับปี ค.ศ. ๑๙๖๗ ก่อทำขึ้น

ข้อ ๒

คู่ภาคีตกลงที่จะแก้ปัญหาข้อไปในเรื่องการแบ่ง เขตไหล่ทวีปในอ่าวไทย ระหว่างประเทศ ทั้งสองไทยการ เจริญและโดยสันติวิธีอื่น ๆ ที่คู่ภาคีตกลงกัน ความหลักกฎหมายและการปฏิบัติ ระหว่างประเทศ โดย เฉพาะอย่างยิ่งที่ตกลงกันในบันทึกที่ตกลงกันของการประชุมเจ้าหน้าที่ มาเลเซีย - ไทย เกี่ยวกับการแบ่งเขตไหล่ทวีประหว่างมาเลเซียและประเทศไทยในอ่าวไทย และในทะเลจีนตอนใต้ เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ - ๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๗๕ และด้วยเจตนารมณ์ แห่งมิตรภาพและ เพื่อผลประโยชน์แห่งความมั่นคงร่วมกัน

ข้อ ๓

๑. ให้จกทั้งองค์กรร่วมซึ่งจะมีชื่อว่า "องค์กรร่วมมาเลเซีย - ไทย" (ต่อไปนี้เรียกว่า "องค์กรร่วม") เพื่อวัตถุประสงค์ในการสำรวจและการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ในพื้นที่ในทะเลและใต้อก้นที่ไม่มีชีวิตในบริเวณเหล่านี้ เป็นเวลาห้าสิบปีนับจากวันที่บันทึกฉบับนี้ มีผลใช้บังคับ

๒. องค์กรร่วมจะสรรวมสิทธิและความรับผิดชอบแทนคู่ภาคีทั้งสองในการสำรวจและการแสวง ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ในทะเลและใต้อก้นที่ไม่มีชีวิตในบริเวณเหล่านี้ (ต่อไปนี้เรียกว่า พื้นที่พัฒนา) และเพื่อการพัฒนา การควบคุมและการบริหาร พื้นที่พัฒนา ร่วมกันด้วย การสรรวมสิทธิและความรับผิดชอบเหล่านี้โดยองค์กรร่วม จะไม่กระทบกระเทือน หรือรบกวนในทางใด ๆ ซึ่งความถูกต้องของสัมปทาน หรือใบอนุญาตที่ออกให้ก่อนความตกลง

/๑๓๓๓

ฉบับนี้ หรือความตกลงหรือข้อตกลงที่ไต่หาขึ้นก่อนความตกลงฉบับนี้ โภคภาคีแต่ละฝ่าย

๓. องค์การร่วมจะประกอบด้วย

- ก. ประชาชนร่วมสองคน จากประเทศละหนึ่งคน และ
- ข. สมาชิกจำนวนเท่ากันจากแต่ละประเทศ

๔. ภายใต้พิมพ์ฉันทิตของบันทึกฉบับนี้ องค์การร่วมจะใช้อำนาจทั้งปวง แทนคู่ภาคีเท่าที่จำเป็นสำหรับ หรือเป็นผลจาก หรือเกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการสำรวจและการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในพื้นดินใตทะเลและใต้ก้นในพื้นน้ำที่ติดาร่วมกัน

๕. ค่าใช้จ่ายทั้งปวงที่เกิดขึ้นและผลประโยชน์ที่องค์การร่วมได้รับจากกิจกรรมที่ดำเนินไปในพื้นที่ที่ติดาร่วม คู่ภาคีจะร่วมรับผิดชอบและแบ่งปันโศยเท่าเทียมกัน

๖. หากโครงสร้างทางธรณีวิทยาหรืออ้อมเกี่ยวกันใด ๆ ของปิโตรเลียมหรือก๊าซธรรมชาติหรือแหล่งแร่แหล่งเกลือในลักษณะใด ๆ ซึ่งแผ่ขยายเลยออกนอกเขตของบริเวณที่ติดาร่วมตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑ องค์การร่วมและภาคีที่เกี่ยวข้องจะแจ้งข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ทราบซึ่งกันและกัน และจะหาทางตกลงกันเกี่ยวกับวิธีที่จะแสวงประโยชน์จากโครงสร้าง บ่อ หรือแหล่งแร่ที่มีประสิทธิภาพที่สุด และค่าใช้จ่ายซึ่งเกิดจาก และผลประโยชน์ซึ่งไต่มาจากการนี้จะแบ่งกันอย่างเที่ยงธรรม

ข้อ ๔

๑. สิทธิที่ใ้ให้และใช้โศยเจ้าเท่าที่แห่งชาติของภาคีแต่ละฝ่ายในเรื่องการประมง การเดินเรือ การสำรวจทางอุทกศาสตร์และสมุทรศาสตร์ การป้องกันและความคุมมลพิษทางทะเล และเรื่องอื่นในทำนองเดียวกัน (รวมทั้งอำนาจบังคับการทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ) จะขยายถึงพื้นที่ที่ติดาร่วม และองค์การร่วมจะยอมรับและเคารพสิทธิเช่นว่านั้น

๒. ภาคีทั้งสองจะทำข้อตกลงเกี่ยวกับความมั่นคงร่วมและประสานกัน ในพื้นที่ที่ติดาร่วม

ข้อ ๕

เขตอำนาจศาลทางอาญาของมาเลเชียในพื้นที่ที่ติดาร่วมจะคลุมตลอดถึงพื้นที่ที่มีเขตลณเป็นเส้นตรง เชื่อมกันโศยจุดพิศกักังต่อไปนี้

/(A) ...

A	6° 50'.0	เหนือ	102° 21'.2	ตะวันออก
X	7° 35'.0	เหนือ	103° 23'.0	ตะวันออก
D	7° 22'.0	เหนือ	103° 42'.5	ตะวันออก
E	7° 20'.0	เหนือ	103° 39'.0	ตะวันออก
F	7° 03'.0	เหนือ	103° 06'.0	ตะวันออก
G	6° 53'.0	เหนือ	102° 34'.0	ตะวันออก

เขตอำนาจศาลทางอาญาของราชอาณาจักรไทยในเขตนี้ จะคลุมตลอดถึงพื้นที่ซึ่งเขตล้อม
เป็นเส้นตรง เชื่อมกันโดยจุดที่ติดกันต่อไปนี้

A	6° 50'.0	เหนือ	102° 21'.2	ตะวันออก
B	7° 10'.25	เหนือ	102° 29'.0	ตะวันออก
C	7° 49'.0	เหนือ	103° 02'.5	ตะวันออก
X	7° 35'.0	เหนือ	103° 23'.0	ตะวันออก

พื้นที่เขตอำนาจศาลทางอาญาของภาคทั้งสองที่กำหนดภายในข้อนี้ จะไม่อาจแปลความหมายว่า เป็น
การบดบัง เส้นเขตไหล่ทวีประหว่างประเทศทั้งสองในพื้นที่ที่ติดกันร่วม ซึ่ง เส้นเขตไหล่ทวีปนั้น จะกำหนด
ตามวิธีระบุไว้ในข้อ ๒ และข้อกำหนดเขตอำนาจศาลทางอาญาเช่นว่านั้นจะไม่กระทบกระเทือนต่อ
สิทธิอำนาจอธิปไตยของภาคใดฝ่ายใดในพื้นที่ที่ติดกันร่วม

ข้อ ๖

๑. ถึงแม้ว่าจะมีข้อ ๓ ถ้าภาคทั้งสองสามารถหาข้อยุติอันเป็นที่พอใจสำหรับปัญหาการแบ่ง
เขตไหล่ทวีปได้ก่อนระยะกำหนดเวลาห้าสิบปีดังกล่าว ให้เลิกองค์การร่วมนี้ และบรรดาทรัพย์สินที่
ได้จัดการ และลวามรับผิดชอบต่าง ๆ ที่องค์การก่อตั้ง ในที่ภาคนี้แบ่งและรับผิดชอบเท่า ๆ กัน
อย่างไรก็ดี ถ้าภาคทั้งสองตกลง ก็อาจพิจารณาหาข้อตกลงใหม่ได้

๒. ถ้าไม่สามารถหาข้อยุติอันเป็นที่พอใจสำหรับปัญหาการแบ่ง เขตไหล่ทวีปได้ภายในระยะ
เวลาห้าสิบปีดังกล่าว ให้ข้อตกลงที่มีอยู่นี้ต่อไป หลังจากที่ยกกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว

ข้อ ๗

ให้ระงับข้อแตกต่างหรือข้อพิพาทใด ๆ อันเกิดจากการตีความหรือการดำเนินการให้เป็น
ไปตามมติของนิติบัญญัติในสมัยนี้โดยสันติ ด้วยการหารือกัน หรือการเจรจาจากกันระหว่างคู่ภาคี

/ ข้อ ๘ ...

บันทึกฉบับนี้จะเริ่มมีผลใช้บังคับในวันแรก เปลี่ยนต้วยฉบับสารกัน

ทำเป็นคู่ฉบับ ๓ ฉบับใหม่ เมื่อวันที่สิบเอ็ดกุมภาพันธ์ปีคริสต์ศักราชหนึ่งพันเก้าร้อย
เจ็ดสิบเก้า เป็นภาษาไทย ภาษามาเลย์ และภาษาอังกฤษ

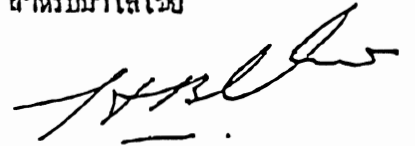
ในกรณีที่มีความเหลื่อมกัน ให้ถือความหมายอังกฤษเป็นสำคัญ

สำหรับราชอาณาจักรไทย

(พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์)
นายกรัฐมนตรี

สำหรับมาเลเซีย

(คาไค๊ะ สุรวาน ออณัม)
นายกรัฐมนตรี

เอกสารแนบ ๓

เอกสารภายในกระทรวงอุตสาหกรรม

ความ

๖๓

งานสารบรรณ กรมทรัพย์สินทางพาณิชย์

เลขที่ 150๓

วันที่ 26 ก.ค. 2533

11.5

บันทึกข้อความ

ของกองฯ กระทรวงอุตสาหกรรม

วันที่ 14.4.8

วันที่ 15.10.85

เวลา 67.25.44

ส่วนราชการ กทศ.กพ. โทร. 511-0744

3590

ที่ อก 0306/ 150๐ วันที่ 15 กรกฎาคม 2533

เรื่อง ความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย

เรียน ปกอ.

ตามที่คณะรัฐมนตรีโคลงมาเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2533 เห็นชอบและอนุมัติความที่ อก. เสนอเกี่ยวกับความตกลงว่าด้วยธรรมนูญ และกฎหมายอนุวัติการกจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย และ คอมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของทั้งสองฝ่ายก็โคลงนามในความตกลงว่าด้วยธรรมนูญ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2533 ที่ กรุงกัวลาลัมเปอร์ และหลังจากนั้นคณะรัฐมนตรีก็ได้นำความตกลงฯ และร่างพระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ. .... เสนอต่อรัฐสภาพิจารณาเพื่อให้ทันมีผลใช้บังคับภายในสมัยประชุมรัฐสภานี้ (พฤษภาคม-กรกฎาคม 2533) นั้น (ตั้งเรื่องเดิมที่แนบ)

บัดนี้ กทศ. ขอเรียนว่า ความตกลงว่าด้วยธรรมนูญ ดังกล่าว ได้รับความเห็นชอบจากที่ ประชุมร่วมของรัฐสภาแล้วเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2533 นี้ และขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างการจะดำเนินการ แลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร ความตกลงฯ โดยกระทรวงการต่างประเทศต่อไป สำหรับร่างพระราชบัญญัติ องค์การร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ. .... นั้น ก็ได้ผ่านความเห็นชอบของทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา โดยเรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ 11 และ 20 กรกฎาคม 2533 ตามลำดับ

อย่างไรก็ดี เมื่อความตกลงว่าด้วยธรรมนูญ นี้มีผลบังคับใช้ นอกจากจะต้องมีพระราช- บัญญัติองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย รองรับให้เป็นไปตามความตกลงฯ แล้ว ในส่วนของการดำเนินการ ในด้านศุลกากรและภาษีอากรในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย (ซึ่งตามความตกลงฯ กำหนดให้หน่วยงาน ศุลกากรและสรรพากรของทั้งสองประเทศยังคงใช้อำนาจของตนตามกฎหมายของแต่ละประเทศ เดิมใน พื้นที่พัฒนาร่วมต่อไปได้ภายใต้ขอบเขตที่กำหนดไว้ในความตกลงฯ) ทั้งสองประเทศก็อาจจำเป็นต้องแก้ไข กฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องและจำเป็นต่อการปฏิบัติเกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วมไทย- มาเลเซีย นี้ เพื่อให้การเป็นไปตามความตกลงฯ ท้าย

ดังนั้น กทช. จึงเห็นควร แจ้งให้กระทรวงการคลังได้ทราบและพิจารณาคำเนิการแก้ไข
กฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ ในด้านศุลกากรและด้านสรรพากรที่เกี่ยวข้องและจำเป็นต่อการปฏิบัติ
ในพื้นที่พัฒนาารวมไทย-มาเลเซีย เพื่อให้เป็นไปตามความตกลงฯ ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาลงนามในหนังสือถึงปลัดกระทรวงการคลังที่แนบนี้

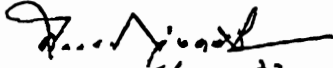

(นายวิสิทธิ์ น้อยพันธุ์)

อธิบดีกรมทรัพย์สินทางธรณี

ประธานคณะกรรมการองค์การรวมไทย-มาเลเซีย ฝ่ายไทย

ลงนามแล้ว

(นายสิวงษ์ สิงห์ศิริ)

ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ทราบ ส่งเรื่องคืน กทช.
เพื่อดำเนินการต่อไป

(นายวิสิทธิ์ น้อยพันธุ์)

อธิบดีกรมทรัพย์สินทางธรณี

๕๖ กต. ๓๓

1304 10กช.

เมื่อ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๒ กทช.

(นางประพิศ สัมบัติควนิช)

เลขานุการกรม กรมทรัพย์สินทางธรณี

๒๖ ก. ๓๖-๓๖

เอกสารแนบ ๔

เอกสารแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

PROCÈS - VERBAL OF EXCHANGE
OF
INSTRUMENTS OF RATIFICATION

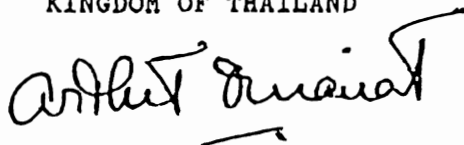
The Undersigned have met today for the purpose of exchanging the Instruments of Ratification of the Agreement between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of Malaysia on the Constitution and Other Matters Relating to the Establishment of the Malaysia - Thailand Joint Authority, signed at Kuala Lumpur on the Thirtieth Day of May, One thousand Nine hundred and Ninety.

These instruments, having been examined and found to be in due form, have been exchanged today.

IN WITNESS WHEREOF, the Undersigned have signed the present Procès - Verbal.

DONE at Bangkok, in duplicate, this Twenty-first Day of January, One thousand Nine hundred and Ninety-one.

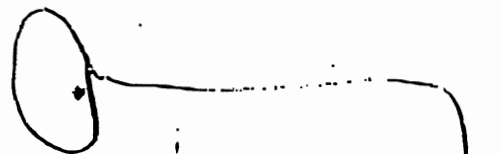
FOR THE GOVERNMENT OF THE
KINGDOM OF THAILAND

(Arthit Ourairat)

Minister of Foreign Affairs

FOR THE GOVERNMENT OF
MALAYSIA

(Datu Haji Abu Hassan

bin Haji Omar)

Minister of Foreign Affairs

INSTRUMENT OF RATIFICATION

WHEREAS the Agreement between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of Malaysia on the Constitution and Other Matters Relating to the Establishment of the Malaysia-Thailand Joint Authority was signed at Kuala Lumpur on 30 May 1990 by the duly authorized Representatives of the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of Malaysia; and

WHEREAS Article 18 of the Agreement stipulates that the Agreement shall enter into force upon the exchange of instruments of ratification;

THE GOVERNMENT OF THE KINGDOM OF THAILAND, having considered the aforesaid Agreement, hereby confirms and ratifies the same and undertakes to faithfully perform and carry out all the stipulations contained therein.

IN WITNESS WHEREOF, this Instrument of Ratification is signed and sealed by the Minister of Foreign Affairs of Thailand.

DONE at Bangkok, this *Eighteenth* Day of January in the Two thousand Five hundred and Thirty-fourth year of the Buddhist Era, corresponding to the One thousand Nine hundred and Ninety-first year of the Christian Era.

(Arthit Ourairat)

Minister of Foreign Affairs of Thailand

INSTRUMENT OF RATIFICATION

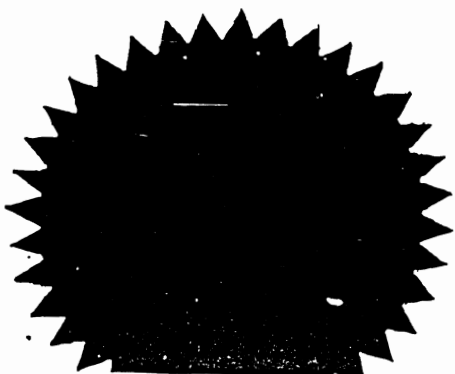
WHEREAS, the Agreement On The Constitution And Other Matters Relating To The Establishment Of The Malaysia - Thailand Joint Authority Between The Government of Malaysia And The Government of The Kingdom of Thailand was signed at Kuala Lumpur on the Thirtieth day of May, in the year One Thousand Nine Hundred and Ninety by the representatives of the Government of Malaysia and the Government of the Kingdom of Thailand, duly and respectively authorized for that purpose;

AND WHEREAS, the Government of Malaysia, in accordance with Article 18 of the Agreement aforesaid, has decided to ratify the same;

NOW THEREFORE, the Government of Malaysia, having seen and considered the Agreement aforesaid, do hereby confirm and ratify the same and undertake to perform and carry out all the stipulations therein contained;

IN WITNESS WHEREOF, this Instrument of Ratification is signed and sealed by the Minister of Foreign Affairs of Malaysia.

Done at Kuala Lumpur this Twenty-First day of January, in the year One Thousand Nine Hundred and Ninety One.

~~(DATU' HAJI ABU HASSAN BIN HAJI OMAR)~~
Minister of Foreign Affairs,
Malaysia.

เอกสารแนบ ๕

กฎหมายว่าด้วยศุลกากรของมาเลเซีย

٦٨
MALAYSIA

**LAWS AND REGULATIONS APPLICABLE TO THE
MALAYSIA ROYAL CUSTOMS AND
EXCISE DEPARTMENT 2004**

**CUSTOMS ACT AND REGULATIONS EXCISE ACT AND
REGULATIONS SALES TAX ACT AND REGULATIONS
FREE TRADE ZONE ACT AND REGULATIONS
SERVICE TAX ACT AND REGULATIONS**

All amendments up to 18 February 2004

PRICE: RM120.00

LAWS OF MALAYSIA

Act 235

CUSTOMS ACT

An Act relating to customs.

[2nd November 1967]

**PART I
PRELIMINARY**

Short title

1. (1) This Act may be cited as the Customs Act 1967.

(2) (Omitted).

Interpretation

2. (1) In this Act, unless the context otherwise requires -

"agent", in relation to a vessel includes chinchew and comprador;

"aircraft" includes any kind of craft which may be used for the conveyance of passengers or goods by air;

"collection station" means a customs warehouse established in Singapore under section 63 (2);

"computer" has the meaning assigned thereto in section 3 of the Evidence Act 1950;

"customs airport" means any place which has been prescribed as a customs airport;

"customs duty" means any import duty, export duty, surtax, surcharge or cess imposed by or under this Act, any countervailing duty or anti-dumping duty imposed by or under the Countervailing and Anti-Dumping Duties Act 1993 and includes any royalty payable in lieu of an export duty under any written law, or a contract, lease or agreement to which the Federal Government or the Government of any State is a party or to which such Government has consented;

"customs port" means any port prescribed to be a customs port;

"customs warehouse" means a warehouse or other place established by the Minister under section 63 (1) for the deposit of dutiable goods;

"denatured" means effectually rendered unfit for human consumption to the satisfaction of the Director General;

"Director General" means the Director General of Customs and Excise appointed under section 3 (1);

"document" has the meaning assigned thereto in section 3 of the Evidence Act 1950;

"dutiable goods" means all goods subject to the payment of customs duty and on which such duty has not yet been paid;

CUSTOMS ACT

"import by sea" includes importation in any manner or by any means by sea, and includes, in particular, importation through the sea by means of a pipeline;

"Importer" includes and applies to any owner or other person for the time being possessed of or beneficially interested in any goods at and from the time of importation thereof until such goods are duly removed from customs control;

"inland clearance depot" means a common-user inland facility equipped with fixed installations and offering services for handling and temporary storage of any kind of goods carried by land and placed under customs control;

"intoxicating liquor" includes any alcohol, or any liquid containing more than two per centum of proof spirit, which is fit or intended to be or which can by any means be converted for use as a beverage;

"in transit" means taken or sent from any country and brought into Malaysia by land, sea or air (whether or not landed or transhipped in Malaysia) for the sole purpose of being carried to another country either by the same or another conveyance;

"Joint Development Area" has the meaning assigned thereto in section 2 of the Malaysia - Thailand Joint Authority Act 1990

"legal landing place" means any place which has been prescribed as a legal place for the landing and shipping of goods;

"licensed carrier" means a person approved by the Director General to operate vehicles by road for the carriage of any goods in transit or any dutiable goods under this Act or under the Excise Act 1976;

"licensed warehouse" means a warehouse or other place licensed for the warehousing of dutiable goods under section 65;

"local craft" means any junk, tongkang, prahu, kumpit or other similar type of vessel, and any steam or motor vessel under seventy-five net registered tons;

"manufacture" means:

- (a) in the case of intoxicating liquors, distilling, brewing, fermenting, bottling of intoxicating liquor, and includes the addition of any substance (other than water) to any intoxicating liquor and the blending, compounding and varying of intoxicating liquors with intent that the compound so formed shall be sold for human consumption, but excluding any such compound prepared at the order of the purchaser, and for his immediate consumption;
- (b) in the case of tobacco, any process converting any raw or leaf tobacco into tobacco fit for smoking, snuffing or chewing, and includes the making of cigarettes from manufactured tobacco;
- (c) in the case of petroleum, refining, compounding and includes the addition of any foreign substance; and

CUSTOMS ACT

Director, manager, secretary or other similar officer or a partner of the company, firm, society, association or other body of persons or was purporting to act in such capacity shall be deemed to be guilty of that offence unless he proves that the offence was committed without his consent or connivance and that he exercised all such diligence to prevent the commission of the offence as he ought to have exercised, having regard to the nature of his functions in that capacity and to all the circumstances.

(2) Where any person would be liable under this Act to any punishment, penalty or forfeiture for any act, omission, neglect or default, he shall be liable to the same punishment, penalty or forfeiture for every such act, omission, neglect or default of any clerk, servant or agent, or of the clerk or servant of such agent provided that such act, omission, neglect or default was committed by such clerk, or servant in the course of his employment or by such agent when acting on behalf of such person, or by the clerk or servant of such agent when acting in the course of his employment in such circumstances that had such act, omission, neglect or default been committed by the agent his principal would have been liable under this section.

Rewards

141. The Director General may order such rewards as he may deem fit to be paid to any officer or other person for services rendered in connection with the detection of cases of smuggling or of offences under this Act, or in connection with any seizures made under this Act.

**PART XV
REGULATIONS**

Power to make regulations

142. The Minister may make regulations -

- (1) to regulate the powers and duties to be exercised and performed by officers of customs;
- (2) to regulate the conduct of all matters relating to the collection of customs duties including the time of payment hereof and the imposition of a surcharge for late payment;
- (3) to prescribe the time and the manner for payment of customs duties in Sarawak;
- (4) to prescribe customs ports and legal landing places within those customs ports for the landing and shipping of goods imported, exported or transported by sea, and to define the limits of such ports and landing places and to prescribe the goods that may be landed or shipped thereat;
- (5) to prescribe places of import and export by road and rail and the routes to be used for the import and export of goods by road;
- (6) to prescribe customs airports for the import or export of goods by air;

CUSTOMS ACT

- (22) to regulate the blending, compounding, varying and bottling of intoxicating liquor in customs or licensed warehouse;
- (23) to prohibit the payment of drawback upon the re-exportation of any specified goods or class of goods;
- (24) to specify the goods dutiable on import in respect of which drawback may be allowed on re-export as part or ingredient of any goods manufactured in Malaysia and to fix the rate of drawback thereon;
- (25) to prescribe the conditions under which any goods may be moved in transit through Malaysia;
- (26) to prescribe the offences which may be compounded and the manner in which, and the officer of customs by whom, they may be compounded;
- (27) to define for the purposes of this Act any goods;
- (28) to prescribe penalties for any contravention or failure to comply with any of the provisions of any regulation made under this section or with the restrictions or conditions of any licence or permission granted under any such regulations:
- Provided that no such penalty exceed the penalty prescribed under section 138;
- (29) to prescribe permits and other documents to be carried by local craft, or barges transporting cargo from or to vessels in a customs port;
- (30) to prescribe the manner in which dutiable or prohibited goods shall or shall not be packed, and to regulate or prohibit the inclusion of dutiable or prohibited goods in the same package or receptacle with non-dutiable goods;
- (31) to prescribe standard containers in which dutiable goods shall be exported;
- (32) to regulate the erection, inspection, supervision, management and control of premises licensed under section 65A and the fittings, implements, machinery and apparatus maintained therein;
- (33) to regulate the hours during which manufacture may or may not take place and during which goods may be removed from premises licensed under this Act;
- (34) to prescribe what accommodation any person licensed under section 65A shall provide free of cost for such proper officers as the Director General may deem to be necessary for the control of the licensed premises;
- (35) to regulate the conduct of all matters relating to duty free shops;
- * (35A) to regulate the movement of goods into and from the Joint Development Area;
- (35B) to determine the customs value of imported goods;
- (36) generally to give effect to the provisions of this Act.

CUSTOMS ACT**Application of Part X to goods transported to Langkawi**

163G. The provisions of Part X which deals with drawback shall apply to goods other than goods declared by the Minister under paragraph (a) of subsection (1) of section 163B or deemed to have been declared by the Minister under that section, transported from the principal customs area to Langkawi as if such goods had been exported.

**PART XIXB
SPECIAL PROVISIONS DEALING WITH THE JOINT
DEVELOPMENT AREA**

**Movement of goods into or from Joint
Development Area**

163H. (1) The movement of goods from a country other than Malaysia or the Kingdom of Thailand or from a licensed warehouse of Malaysia or the Kingdom of Thailand into the Joint Development Area shall be deemed to be an importation of such goods into the Joint Development Area.

(2) The movement of goods produced in the Joint Development Area from the Joint Development Area into Malaysia, the Kingdom of Thailand or any other country shall be deemed to be an exportation of such goods from the Joint Development Area.

(3) The movement of goods from Malaysia or the Kingdom of Thailand into the Joint Development Area for use in the Joint Development Area and the movement of such goods from the Joint Development Area into Malaysia or the Kingdom

of Thailand shall be deemed to be an internal movement of such goods.

**Customs duty payable on importation into or
exportation from Joint Development Area**

163I. (1) Import duty shall be payable on all goods imported into the Joint Development Area.

(2) Export duty shall be payable on all goods exported from the Joint Development Area.

**PART XIXC
SPECIAL PROVISIONS DEALING WITH TIOMAN**

Interpretation

163J. In this Part, unless the context otherwise requires —

“Tioman” mean the Island of Tioman and the Islands of Soyak, Rengis, Tumok, Tulai, Chebeh, Labas, Sepoi and Jahat;

“principal customs area” means Malaysia exclusive of Labuan, Langkawi and Tioman.

Customs duties relating to Tioman

163K. (1) Notwithstanding anything to the contrary contained in this Act —

(a) no import duty shall be payable upon any goods imported into Tioman, other than goods which the

[Schedule]

of

CUSTOMS DUTIES (EXEMPTION) ORDER

(1) No.	(2) Persons Exempted	(3) Goods Exempted	(4) Conditions	(5) Certificate to be signed by
160.	The Malaysia Thailand Joint Authority (MTJA)	Materials and equipment which will be used directly in the Joint Development Area (JDA)	<ul style="list-style-type: none"> (i) That the materials and equipment are imported by the MTJA or any person authorised by the MTJA (ii) that the materials and equipment have been approved by the Joint Customs Committee (JCC); (iii) that the materials and equipment are obtained from bonded premises operating in specified Supply Bases; (iv) that the materials and equipment should not be sold or otherwise disposed of except as sanctioned by the JCC; (v) that the MTJA and its contractors keep such accounts of the materials and equipment imported and used, as required by the JCC; (vi) that if the materials and equipment cannot be obtained from bonded premises operating in specified Supply Bases as required in condition (iii), approval from the JCC shall be obtained to acquire them from other sources. 	The person approved by the Joint Customs Committee
161.	The Importer	All goods	<ul style="list-style-type: none"> (i) That the goods are imported for use or consumption in the Joint Development Area (JDA); (ii) that the importer pays 50% of the prevailing import duty. 	The person approved by the Joint Customs Committee
162.	<ul style="list-style-type: none"> (i) The contractor with the Malaysia Thailand Joint Authority (MTJA) (ii) The Malaysia Thailand Joint Authority (MTJA) 	Crude petroleum falling under heading 27.09 of the prevailing Customs Duties Order	<ul style="list-style-type: none"> (i) That the crude petroleum is produced in and exported from the Joint Development Area (JDA); (ii) that the contractors with the MTJA are exempted from payment of export duty on crude petroleum and condensates produced in and exported from the JDA to Malaysia and Thailand; (iii) that the contractors with the MTJA are exempted from payment of export duty in excess of 5% on crude petroleum and condensates produced in and exported from the JDA to countries outside Malaysia and Thailand; (iv) that the MTJA is exempted from payment of export duty on crude petroleum and condensates produced in and exported from the JDA. 	The person approved by the Joint Customs Committee

พื้นที่พัฒนาร่วม ไทย-มาเลเซีย

▼ พื้นที่พัฒนาร่วม ไทย-มาเลเซีย

(Malaysia-Thailand Joint Development Area)

เป็นบริเวณที่ไทยและมาเลเซียอ้างสิทธิในไหล่ทวีปทับซ้อนกันในบริเวณอ่าวไทยตอนล่าง ครอบคลุมพื้นที่ ประมาณ 7,250 ตารางกิโลเมตร โดยอยู่ห่างจากจังหวัดสงขลาประมาณ 260 กิโลเมตร ห่างจากจังหวัดปัตตานี 180 กิโลเมตร และจากเมืองโกตาบารู รัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซียประมาณ 150 กิโลเมตร จากการศึกษาข้อมูลด้านธรณีวิทยาธรณีฟิสิกส์ และจากการประเมินผลข้อมูลการสำรวจในปัจจุบัน มีความเป็นไปได้ที่จะพบก๊าซธรรมชาติในพื้นที่พัฒนาจากการศึกษาข้อมูลด้านธรณีวิทยาธรณีฟิสิกส์ และจากการประเมินผลข้อมูลการสำรวจในปัจจุบันมีความเป็นไปได้ที่จะพบก๊าซธรรมชาติในพื้นที่พัฒนาร่วมสูงถึง 10 ล้านล้านลูกบาศก์ฟุต

▼ องค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย (Malaysia-Thailand Joint Authority)

องค์กรร่วมไทย-มาเลเซียมีฐานะเป็นนิติบุคคลที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 21 มกราคม 2534 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วม ไทย-มาเลเซีย โดยมีหลักการที่สำคัญคือ บรรดาค่าใช้จ่ายขององค์กรร่วมที่จ่ายไป และผลประโยชน์ที่องค์กรร่วมได้มาจากกิจกรรม สำรวจและผลิตปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย รัฐบาลทั้งสองจะแบ่งปัน โดยเท่าเทียมกัน (50:50) ทั้งนี้ องค์กรร่วมมีอำนาจทำสัญญาให้สิทธิสำรวจและ พัฒนาปิโตรเลียมแก่บริษัทผู้ประกอบการได้ ภายใต้เงื่อนไขของระบบสัญญาแบ่งปันผลผลิต (Production Sharing Contract)

▼ สัญญาแบ่งปันผลผลิต

สัญญาแบ่งปันผลผลิต (Production Sharing Contract - PSC) ที่ใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วม มีสาระสำคัญดังนี้

1. ค่าภาคหลวง (น้ำมันและก๊าซ) 10%
2. อัตราหักค่าใช้จ่าย (น้ำมันและก๊าซ) 50%
3. อัตราแบ่งกำไร (หลังจากหักค่าภาคหลวงและค่าใช้จ่าย)
  - องค์กรร่วมได้ 50%
  - ผู้ประกอบการได้ 50%
4. เงินบำรุงการวิจัย 0.5% ของค่าใช้จ่ายและส่วนแบ่งกำไร

5. อัตราการส่งออกน้ำมันดิบ 10% ของส่วนแบ่งกำไร (เมื่อมีการส่งน้ำมันดิบ/ ก๊าซธรรมชาติเหลวไปขายนอกประเทศไทยหรือมาเลเซีย)
6. อัตราภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
  - ระยะเวลา 8 ปีแรกของการผลิต 0% ของกำไรสุทธิ
  - ระยะเวลา 7 ปีถัดไป 10% ของกำไรสุทธิ
  - ระยะเวลาหลังจากนั้น 20% ของกำไรสุทธิ

▼ บริษัทผู้ได้รับสัมปทาน

บริษัทผู้ประกอบการที่ได้รับสิทธิเข้าทำสัญญาปันผลผลิตกับองค์กรร่วมคือ บริษัทผู้ได้รับสัมปทาน หรือได้รับสิทธิจากรัฐบาลแต่ละฝ่ายก่อนที่จะเกิดมีบันทึกความเข้าใจ ไทย-มาเลเซียพ.ศ. 2522 โดยผู้ประกอบการ จากแต่ละฝ่ายต่างถือสิทธิฝ่ายละ 50% เท่ากัน ดังนี้

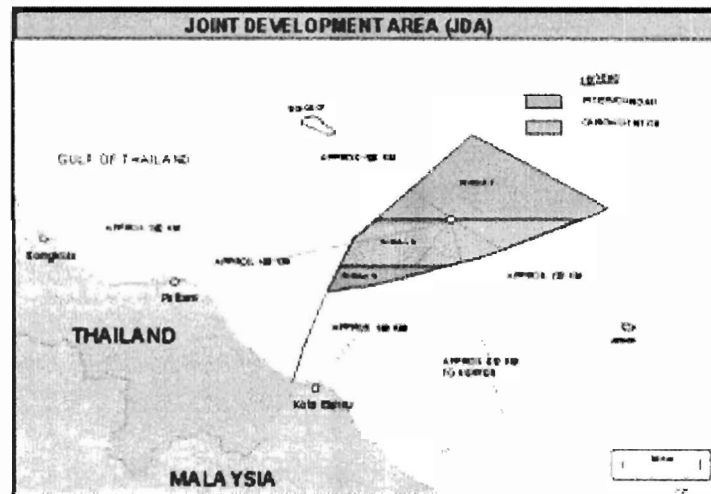
1. แปลงสำรวจหมายเลข A-18 (พื้นที่ประมาณ 3,000 ตารางกิโลเมตร) บริษัทไทรตัน ออยล์ จากประเทศไทย(50%) กับบริษัทปิโตรนาส ซาริกาลี จากประเทศมาเลเซีย (50%) ซึ่งบริษัททั้งสอง ได้ร่วมกันจัดตั้งบริษัท Carigali- Triton Company Sdn.Bhd. (CTOC) ขึ้นเป็นผู้ดำเนินงาน
2. แปลงสำรวจหมายเลข B-17 และ C-19 (พื้นที่ประมาณ 4,250 ตารางกิโลเมตร) บริษัท ปตท.สำรวจ และผลิตปิโตรเลียม อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด จากประเทศไทย (50%) กับบริษัท ปิโตรนาส ซาริกาลี จากประเทศมาเลเซีย (50%) ซึ่งบริษัททั้งสอง ได้ร่วมกันจัดตั้ง บริษัท Carigali- PTTEPI Operating Company Sdn.Bhd. (CPOC) ขึ้นเป็น ผู้ดำเนินงาน

ทั้งนี้ องค์กรร่วม โดยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสองประเทศได้ลงนามในสัญญา แบ่งปันผลผลิต กับผู้ประกอบการ 2 กลุ่มข้างต้น เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2537 (1994) โดยสัญญามีอายุ 35 ปี

พื้นที่พัฒนาร่วม ไทย-มาเลเซีย

▼ พื้นที่พัฒนาร่วม ไทย-มาเลเซีย

(Malaysia-Thailand Joint Development Area)

➢ การประกาศเขตทางทะเลในอ่าวไทยของประเทศไทยและมาเลเซีย

พื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซียเป็นพื้นที่เขตไหล่ทวีปบริเวณอ่าวไทยตอนล่างที่ประเทศไทยและมาเลเซียต่างอ้างสิทธิทับซ้อนกัน โดยในส่วนของฝ่ายไทยได้มีการประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตไหล่ทวีปของประเทศด้านอ่าวไทยเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2516 และประเทศมาเลเซียได้มีการออกกฎหมายอ้างสิทธิเขตไหล่ทวีปของตน (ภายใต้บทบัญญัติของอนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยเขตไหล่ทวีปปี ค.ศ. 1958) ตั้งแต่ปี 2509 (ค.ศ. 1966) การประกาศเขตไหล่ทวีปของทั้งสองประเทศดังกล่าวก่อให้เกิดพื้นที่ทับซ้อนขึ้น

ประเทศไทยและมาเลเซียได้เริ่มเจรจาแบ่งเขตทางทะเลกันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972) และสามารถตกลงกันได้ในการแบ่งทะเลอาณาเขต แต่ในส่วนของเขตไหล่ทวีปยังไม่สามารถตกลงได้ การเจรจาเพื่อแบ่งเขตทางทะเลระหว่างไทยกับมาเลเซียนี้ทั้งสองฝ่ายได้พยายามใช้หลักการของกฎหมายทะเลระหว่างประเทศซึ่งมีใช้อยู่ในขณะนั้นมาเป็นหลักในการเจรจาและอ้างสิทธิสูงสุดเท่าที่กฎหมายจะเปิดช่องให้เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายตนมากที่สุดโดยใช้หลักการของเส้นมัธยะลักษณะภูมิศาสตร์ชายฝั่งตลอดจนเกาะที่มีอยู่แต่โดยที่ลักษณะทางภูมิศาสตร์ขอบฝั่งของไทยเป็นอ่าวเว้าเข้ามาและมีทิศทางการวางตัวในแนวตะวันตกเฉียงเหนือ ในขณะที่ทางฝ่ายมาเลเซียชายฝั่งมีลักษณะชายฝั่งโค้งนูนยื่นออกไปในทะเลดังนั้นเส้นมัธยะที่ใช้เป็นเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างไทยกับมาเลเซียจึงวางตัวอยู่ในแนวทิศตะวันออกเฉียงเหนือ-ตะวันตกเฉียงใต้และเมื่อพิจารณาแผนที่ใน

แนวเหนือ-ใต้จึงดูเหมือนว่าพื้นที่พัฒนาร่วมฯตั้งอยู่ในเขตของไทยซึ่งก่อให้เกิดความสับสนต่อประชาชนทั่วไป

อย่างไรก็ตามขอเรียนยืนยันว่าแต่ละฝ่ายไม่สามารถลากเส้นได้ตามอำเภอใจ มีหลักกฎหมายระหว่างประเทศเป็นกติกาสากลรองรับอยู่ และคณะเจรจาของไทยในอดีตซึ่งประกอบด้วยผู้แทนของกระทรวงการต่างประเทศกรมอุทกศาสตร์ กองทัพเรือ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และกรมทรัพยากรธรณี ได้ปกป้องรักษาผลประโยชน์ของประเทศอย่างเต็มที่ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเมื่อพิจารณาจากแผนที่แนบท้ายประกาศเขตไหล่ทวีปของไทย พ.ศ. 2516 และขอบเขตของพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซียในปัจจุบันจะเห็นได้ว่า ขอบเขตด้านใต้ของพื้นที่พัฒนาร่วมฯ ได้ขยายการอ้างสิทธิเข้าไปในเขตไหล่ทวีปของประเทศมาเลเซียมากกว่าเขตที่ไทยได้ประกาศเขตไหล่ทวีปในปี พ.ศ.2516 ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการเจรจาที่ทั้งสองฝ่ายต่างยอมรับหลักการของกฎหมายทะเลปี ค.ศ. 1958 ที่มีอยู่ในขณะนั้น โดยมาเลเซียยอมให้ไทยใช้เกาะโลซินซึ่งเป็นเกาะเล็กๆ และอยู่ห่างฝั่งเป็นจุดฐานในการลากเส้นอ้างสิทธิเขตทางทะเลของไทยได้ ดังนั้นการที่ผู้นำของทั้งสองประเทศได้ตกลงทำการพัฒนาปิโตรเลียมร่วมกันโดยใช้หลักการแบ่งปันผลประโยชน์และค่าใช้จ่ายฝ่ายละเท่าๆ กัน (50:50) จึงไม่มีใครได้เปรียบหรือเสียเปรียบเนื่องจากกรอบของพื้นที่พัฒนาร่วมฯได้ถูกกำหนดอย่างเที่ยงธรรม โดยใช้หลักการของกฎหมายระหว่างประเทศทุกประการ และรัฐสภาของทั้งสองประเทศได้ให้ความเห็นชอบและมีการให้สัตยาบันแล้ว

➢ ประวัติการให้สัมปทานปิโตรเลียมในเขตทับซ้อนระหว่างไทยกับมาเลเซีย

พื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซียประกอบด้วยแปลงสำรวจ 3 แปลงคือแปลง B-17, A-18 และ C-19 แต่ก่อนที่ทั้งสองประเทศจะสามารถตกลงในหลักการของการพัฒนาร่วมในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซียได้นั้น รัฐบาลไทยและมาเลเซียต่างให้สิทธิสัมปทานปิโตรเลียมแก่บริษัทน้ำมันในพื้นที่ดังกล่าวไปแล้ว ฝ่ายไทยโดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้ให้สัมปทานแปลง 17 แก่บริษัท BP Petroleum Development Limited เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2515 (ต่อมาสัมปทานแปลง 17 นี้ได้โอนเป็นสิทธิของ บริษัท Texas Pacific และ บริษัท ปตท.สผ. ตามลำดับ) และสัมปทานแปลง 18, 19 ได้ออกให้แก่ บริษัท Triton Oil Company of Thailand เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2515 ฝ่ายมาเลเซียได้ให้สัมปทานในพื้นที่ดังกล่าวแก่ บริษัท Esso Exploration Malaysia Incorporated (Esso) เมื่อวันที่ 16 เมษายน 2511

ในระหว่างที่สัมปทานปิโตรเลียมดังกล่าวยังมีอายุอยู่และบริษัทผู้รับสัมปทานได้ลงทุนทำการสำรวจในพื้นที่ตามสัมปทานของตนแล้ว ประเทศไทยและมาเลเซียได้มีการอ้างสิทธิทับซ้อนกันในเขตไหล่ทวีปในบริเวณอ่าวไทยซึ่งมีพื้นที่แปลงสัมปทานบางส่วนของบริษัทที่ได้รับสัมปทานจากทั้งสองประเทศรวมอยู่ในพื้นที่อ้างสิทธิทับซ้อนกันด้วย ดังนั้นในปี พ.ศ. 2521 ทั้งสองประเทศจึงได้เห็นชอบร่วมกันที่จะไม่ทำการสำรวจหรือแสวงหาทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตในบริเวณไหล่ทวีปที่ไทยกับ

มาเลเซียอ้างสิทธิทับซ้อนกันเป็นการชั่วคราวจนกว่าทั้งสองประเทศจะสามารถหาข้อยุติในเรื่องเขตพื้นที่ทับซ้อนดังกล่าวได้ ในส่วนของฝ่ายไทยรัฐบาลได้ออกสัมปทานเพิ่มเติมให้หยุดนับระยะเวลาตามสัมปทานสำหรับพื้นที่แปลงสำรวจส่วนที่อยู่ในเขตทับซ้อนไว้ก่อน ในส่วนของฝ่ายมาเลเซีย พ.ศ. 2523 บริษัท ESSO ได้คืนสัมปทานในพื้นที่ดังกล่าวให้แก่ PETRONAS ซึ่งเป็นบริษัทน้ำมันแห่งชาติของมาเลเซียที่ควบคุมการดำเนินกิจการปิโตรเลียมทั้งหมดของประเทศและ PETRONAS ได้ให้สิทธิในการสำรวจและพัฒนาปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมนี้แก่บริษัทปิโตรนาซซาลิการีซึ่งเป็นบริษัทในเครือของตน

การให้สัมปทานแก่บริษัทน้ำมันต่างๆ เป็นนโยบายของรัฐบาลทุกยุคทุกสมัยที่ต้องการระดมทุนและเทคโนโลยีขั้นสูงจากต่างประเทศมาสำรวจและผลิตปิโตรเลียมในประเทศและลดการพึ่งพาพลังงานจากต่างประเทศ ผู้ที่ได้รับสัมปทานไม่ใช่แต่จะได้รับประโยชน์หรือกำไรเท่านั้นแต่ต้องลงทุนจำนวนมากมายและรับความเสี่ยงทางธุรกิจไว้ทั้งหมดด้วย

➢ การก่อตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย

ประเทศไทยและมาเลเซียได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสอง เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2522 โดยรวมสิทธิแทนรัฐบาลทั้งสองในกิจกรรมดังกล่าว ซึ่งบันทึกความเข้าใจดังกล่าวได้ยอมรับสิทธิที่มีอยู่แล้วของผู้รับสัมปทานปิโตรเลียมของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียดังนั้น บริษัทไทรตัน และบริษัทปตท.สผ. จึงได้รับเลือกจากรัฐบาลไทยให้มาเจรจาทำสัญญาแบ่งปันผลผลิตกับองค์กรร่วมไทย-มาเลเซียในพื้นที่แปลง เอ18 และบี-17 โดยมีบริษัทปิโตรนาซซาลิการี (เจดีเอ) เซนเดอเรียนเบอร์ฮาด ซึ่งเป็นบริษัทลูกของ PETRONAS เป็นผู้สืบสิทธิจากฝ่ายมาเลเซียให้เป็นผู้ประกอบกิจการร่วมกันโดยถือหุ้นฝ่ายละ 50 เปอร์เซ็นต์ ในแต่ละแปลง

การเจรจาเพื่อให้องค์กรร่วมฯ สามารถดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรมได้ดำเนินงานมากกว่า 11 ปีจนกระทั่งวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2533 รัฐบาลไทยและรัฐบาลมาเลเซียได้ลงนามในความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซียและได้มีการตราพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ. 2533 ขึ้นและมีผลใช้บังคับพร้อมกันในทั้งสองประเทศเมื่อวันที่ 23 มกราคม 2534

➢ ผลการสำรวจและพัฒนาปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วม

เมื่อรัฐบาลไทยและมาเลเซียสามารถทำความตกลงกันได้ในเรื่องการพัฒนาร่วมในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซียเมื่อปี พ.ศ. 2522 แล้วยังต้องใช้เวลากว่า 15 ปีกว่าที่องค์กรร่วมไทย-มาเลเซียจะอนุญาตให้บริษัทฯ เข้าไปดำเนินการสำรวจในพื้นที่ตามสัญญาของตนภายใต้สัญญาแบ่งปันผลผลิต ทั้งนี้กลุ่มบริษัทผู้ประกอบการผู้ได้รับสัญญาในแต่ละแปลงคือ

แปลงสำรวจ A-18 (พื้นที่ประมาณ 3,000 ตารางกิโลเมตร) บริษัท TritonOil จากประเทศไทย (50%) กับบริษัท Petronas Carigali จากประเทศมาเลเซีย (50%) ซึ่งบริษัททั้งสองได้ร่วมกันจัดตั้งบริษัท Carigali - Triton Operating Company Sdn. Bhd. (CTOC) ขึ้นเป็นผู้ดำเนินงาน (Operator)

แปลงสำรวจ B-17 และ C-19 (พื้นที่ประมาณ 4,250 ตารางกิโลเมตร) บริษัทปตท.สผ. อินเตอร์เนชั่นแนลจำกัดจากประเทศไทย (50%) กับบริษัท Petronas Carilali จากประเทศมาเลเซีย (50%) ซึ่งบริษัททั้งสองได้ร่วมกันจัดตั้งบริษัท Carigali - PTTEPI Operating Company Sdn. Bhd. (CPOC) ขึ้นเป็นผู้ดำเนินงาน (Operator)

สัญญาแบ่งปันผลผลิตนี้ได้กำหนดให้องค์กรร่วมได้รับส่วนแบ่งร้อยละ 10 จากผลผลิตเป็นค่าภาคหลวงและให้บริษัทผู้ได้รับสัญญา สามารถหักค่าใช้จ่ายในการลงทุนตามที่จ่ายจริง (โดยได้รับความเห็นชอบจากองค์กรร่วมฯ) ได้สูงสุดไม่เกินร้อยละ 50 ส่วนที่เหลือของผลิตรวมปิโตรเลียมหลังหักค่าภาคหลวงและค่าใช้จ่ายในการลงทุนแล้วให้แบ่งให้แก่องค์กรร่วมและบริษัทผู้ได้รับสัญญาเท่าๆ กันตั้งแต่วันที่เริ่มทำการผลิตปิโตรเลียมในแต่ละปีประเทศไทยและมาเลเซียจะได้รับส่วนแบ่งเท่าๆ กันจากพื้นที่พัฒนาร่วมฯ นี้

สำหรับพื้นที่พัฒนาร่วมปัจจุบันได้มีการค้นพบปริมาณก๊าซธรรมชาติในเชิงพาณิชย์จำนวน 18 แหล่งมีปริมาณสำรองกว่า 8.9 ล้านล้านลูกบาศก์ฟุต (Proved&ProbableReserveไม่รวมก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์) และบริษัทผู้ได้รับสัญญาได้ลงทุนไปแล้วกว่า 1,069 ล้านดอลลาร์ (ถึง วันที่ 31 ธันวาคม 2545)

ดังนั้นจึงเป็นสิทธิอันชอบธรรมของผู้ลงทุนในอันที่จะพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมที่ค้นพบแล้วนี้ขึ้นมาเพื่อขายให้แก่ลูกค้า โดยให้ผลประโยชน์ตอบแทนต่อรัฐตามข้อกำหนดในสัญญา และหากไทยและมาเลเซียไม่พร้อมจะซื้อก๊าซที่จะผลิตได้องค์กรร่วมฯ และบริษัทผู้ได้รับสัญญามีสิทธิที่จะขายให้กับประเทศอื่นได้หากได้ผลตอบแทนที่ดีแต่ประเทศไทยและมาเลเซียจะไม่ได้รับประโยชน์อื่นๆ ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากก๊าซธรรมชาติที่ผลิตได้นี้

> สัญญาซื้อขายก๊าซธรรมชาติ (Gas Sale Agreement) ระหว่างองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย/ Triton/Carigali (กลุ่มผู้ขาย) กับ ... การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ปตท.) / PETRONAS (กลุ่มผู้ซื้อ)

เมื่อมีการค้นพบก๊าซธรรมชาติที่มีปริมาณสำรองเชิงพาณิชย์ในพื้นที่พัฒนาร่วมตามข้อกำหนดของสัญญาแบ่งปันผลผลิตได้กำหนดให้องค์กรร่วมฯ และบริษัทผู้ประกอบการทำการเจรจาเพื่อขายก๊าซธรรมชาติบนหลักเกณฑ์ของการขายก๊าซร่วมกันให้แก่ตลาดหนึ่งตลาดใดหรือหลายตลาด ดังนั้นเพื่อประโยชน์สูงสุดของไทยและมาเลเซียองค์กรร่วมฯ และบริษัทผู้ได้รับสัญญา ในฐานะผู้ขายร่วมจึงได้ทำการเจรจาเพื่อขายก๊าซให้แก่การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยและ

PETRONAS ซึ่งเป็นผู้ซื้อก๊าซร่วม (ฝ่ายละ 50:50) และได้มีการลงนามในสัญญาซื้อขายก๊าซธรรมชาติจากแหล่งจักรวาล (Cakerawala) แปลง A-18 พื้นที่พัฒนาร่วมเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2542 ซึ่งสัญญาซื้อขายก๊าซฉบับดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลทั้งสองประเทศและฝ่ายไทย สัญญาดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณาจากสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว

สาระสำคัญของสัญญาซื้อขายก๊าซฯ มีดังนี้การส่งมอบก๊าซจะกระทำที่ปากหลุมบนแท่นผลิตในทะเล ผู้ซื้อจะต้องทำการขนส่งก๊าซแท่นผลิตไปยังตลาดเอง โดยผู้ขายจะทำการส่งมอบก๊าซในอัตราวันละ 390 ล้านลูกบาศก์ฟุตเป็นระยะเวลา 20 ปี และจะเริ่มส่งมอบก๊าซในช่วงระหว่างวันที่ 1 เมษายน ถึง 30 มิถุนายน 2545 ราคาซื้อขายเริ่มต้นอยู่ที่ 2.30 เหรียญสหรัฐต่อล้านบีทียู ณ ปีฐาน พ.ศ. 2538 อย่างไรก็ตามผลจากความล่าช้าของการก่อสร้างโครงการท่อส่งก๊าซไทย-มาเลเซียของฝ่ายผู้ซื้อ ทำให้ผู้ซื้อยังไม่สามารถรับมอบก๊าซจากผู้ขายได้ คาดว่าจะสามารถเริ่มรับมอบก๊าซได้ประมาณไตรมาสที่ 2 ของปี 2548

➢ ประโยชน์ที่รัฐบาลไทยและมาเลเซียจะได้รับจากโครงการพัฒนาแหล่งก๊าซจักรวาลแปลง A-18 พื้นที่พัฒนาร่วมไทยมาเลเซีย

ในสัญญาซื้อขายก๊าซธรรมชาติจากแปลง A-18 จากพื้นที่พัฒนาร่วมที่ได้มีการลงนามไปแล้วนั้น ใน Phase แรกจะเป็นการซื้อก๊าซจากแหล่งจักรวาลซึ่งมีปริมาณสำรองประมาณ 2.95 ล้านล้านลูกบาศก์ฟุต ผลตอบแทนทางตรงที่เป็นรายได้ที่รัฐบาลไทยจะได้รับผ่านทางองค์กรร่วมไทย-มาเลเซียในช่วง 20 ปีแรก ในรูปของค่าภาคหลวงส่วนแบ่งกำไร (Profit Share) และภาษีเงินได้จากการผลิตก๊าซธรรมชาติ คิดเป็นเงินประมาณ 1,500 ล้านเหรียญสหรัฐ หรือคิดเป็นเงินไทยประมาณ 50,000 ล้านบาทซึ่งไทยจะได้รับในสัดส่วนที่เท่ากันกับมาเลเซีย นอกจากนี้ผลตอบแทนที่ได้จากการขายปิโตรเลียมก็จะต้องแบ่งกำไรหรือเสียภาษีเงินได้ให้รัฐอีกด้วย ซึ่งธุรกิจสำรวจและผลิตปิโตรเลียมนี้ก็เก็บรายได้ส่วนแบ่งและภาษีเข้ารัฐลักษณะที่สูงกว่าธุรกิจพาณิชย์ทั่วไปอยู่แล้ว ดังนั้นหากพิจารณาในแง่ของบริษัทผู้รับสัมปทานในพื้นที่พัฒนาร่วมแล้วจะเห็นได้ว่า บริษัทผู้ประกอบการจากไทยและมาเลเซียต่างมีสิทธิในแปลงสำรวจของตนที่มีสิทธิสัมปทานมาแต่เดิมฝ่ายละ 50% เท่าๆ กันและแต่ละแปลงใช้กติกาตามกฎหมายขององค์กรร่วมไทย-มาเลเซียในระบบแบ่งปันผลผลิตเหมือนกันหมดทุกแปลงในการแบ่งผลประโยชน์ระหว่างรัฐบาลกับบริษัทผู้ประกอบการ

➢ การใช้พลังงานของประเทศไทย

ปัจจุบันปริมาณสำรองปิโตรเลียมของประเทศไทยที่ค้นพบแล้ว (Proved&ProbableReserve)(ไม่รวมแหล่งในพื้นที่คาบเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน)มีดังนี้ ก๊าซธรรมชาติประมาณ 15 ล้านล้านลูกบาศก์ฟุตก๊าซธรรมชาติเหลวประมาณ 319 ล้านบาเรลน้ำมันดิบประมาณ 228 ล้านบาเรล ดังนั้นจะเห็นได้ว่าปริมาณสำรองปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-

มาเลเซียจนถึงปัจจุบันมีปริมาณเกือบครึ่งหนึ่งของปริมาณสำรองในประเทศทั้งหมด (โดยเป็นสิทธิของไทยครึ่งหนึ่งมาเลเซียครึ่งหนึ่ง) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความต้องการใช้พลังงานและปริมาณสำรองปิโตรเลียมของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้จะพบว่า ปัจจุบันประเทศไทยมีความต้องการใช้พลังงานเทียบเท่าน้ำมันดิบประมาณ 1 ล้านบาร์เรล/วัน โดยเป็นน้ำมันดิบประมาณ 600,000 บาร์เรล/วัน และก๊าซธรรมชาติประมาณ 400,000 บาร์เรล/วัน ในขณะที่ไทยสามารถผลิตน้ำมันดิบได้เพียงประมาณ 64,000 บาร์เรล/วัน หรือประมาณ 10% ของการใช้น้ำมันดิบทั้งหมดและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 6 ทุกปี ในทางกลับกันปริมาณสำรองปิโตรเลียมของประเทศไทยที่พบในปัจจุบันจะสามารถใช้ต่อไปได้อีกไม่เกิน 20 ปีเท่านั้น ส่วนประเทศมาเลเซียมีปริมาณสำรองก๊าซธรรมชาติกว่า 85 ล้านลูกบาศก์ฟุต และอินโดนีเซีย (เฉพาะ West Natuna) มีปริมาณสำรองสูงถึง 60 ล้านล้านลูกบาศก์ฟุต ดังนั้นประเทศไทยต้องพิจารณาเตรียมการที่จะแสวงหาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อมองหาแหล่งพลังงานสำรองในอนาคตของประเทศ โดยเริ่มจากโครงการท่อส่งก๊าซธรรมชาติไทย-มาเลเซียซึ่งจะเป็นการเปิดเครือข่ายการเชื่อมโยงของท่อส่งก๊าซธรรมชาติของไทยและมาเลเซียเข้าด้วยกันเป็นครั้งแรก แม้ว่าการพัฒนาแหล่งก๊าซธรรมชาติในพื้นที่พัฒนาร่วมใน Phase แรกนี้มาเลเซียจะเป็นฝ่ายรับซื้อก๊าซไปใช้ก่อน ซึ่งก็เป็นการซื้อไม่ใช่เอาไปฟรีๆ องค์กรร่วมยังจะได้รับค่าภาคหลวงส่วนแบ่งกำไรและภาษีเต็มเม็ดเต็มหน่วยและโดยผลของสัญญาจะมีคืนก๊าซระหว่าง ปตท. กับ PETRONAS ก็จะต้องมีการแบ่งก๊าซโดยเท่าๆ กัน 50:50 อยู่ดีไม่ว่าใครจะซื้อไปใช้ก่อนจึงไม่น่าเป็นห่วงว่าไทยเราจะไม่มีโอกาสใช้ก๊าซนี้เมื่อถึงเวลาและเรามีความพร้อมเราก็ใช้ได้ทันที

› Present Co-Chairman and Members of MTJA

Thailand	Malaysia
<ul style="list-style-type: none"> ▼ Mr. Sivavong Changkasiri Co-Chairman, MTJA 	<ul style="list-style-type: none"> ▼ Tan Sri Abu Talib Othman Co-Chairman, MTJA
<ul style="list-style-type: none"> ▼ Mr. Cherdpong Siriwit Permanent-Secretary Ministry of Energy 	<ul style="list-style-type: none"> ▼ Dato' Raja Zaharaton Raja Zainal Abidin Director-General Economic Planning Unit, Prime Minister's Department
<ul style="list-style-type: none"> ▼ Mr. Nopadon Mantajit Director-General Comptroller-General's Department Ministry of Energy 	<ul style="list-style-type: none"> ▼ Tan Sri Dato' Mohd. Hassan Marican President/Chief Executive Officer

- ▼ **Mr. Viraphand Vacharathip** PETRONAS
Director-General Dept. of Treaties
& Legal Affairs Ministry of Foreign
Affairs
- ▼ **Ms. Pornthip Jala**
Secretary-General the Council of
State
- ▼ **Admiral Chumpol
Pachusanon**
Commander-in Chief The Royal
Thai Navy
- ▼ **Mr. Sanit Rangnoi**
Director-General Comptroller-
General's Dpartment Ministry of
Finance
- ▼ **Dr. Halim Shafie**
Secretary-General Ministry of
Energy, Water and
Telecommunications
- ▼ **Dato' Idrus Harun**
Head of Advisory & International
Law Division Attorney-General's
Chambers
- ▼ **Dato' Kamariah Hussain**
Secretary, Tax Analysis Division
Ministry of Finance
- ▼ **Dato' Haji Salim Hashim**
Deputy Secretary-General
Ministry of Foreign Affairs

*****

ข่าวที่เกี่ยวข้อง

รับหลักการม.แหล่งก๊าซไทย-มาเลย์

(เว็บไซต์มติชน September 23, 2004)

เมื่อวันที่ 22 กันยายน ที่รัฐสภา ที่นายสมศักดิ์ ปรีศนันท์กุล รองประธานสภาทำหน้าที่ประธานประชุมสภาผู้แทนราษฎร มีมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติ(พ.ร.บ.) สุลกากร และร่าง พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนด(พ.ร.ก.) พิกัดอัตราศุลกากรที่คณะรัฐมนตรี(ครม.) เสนอ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์ศุลกากรที่ใช้กับพื้นที่พัฒนาร่วม

นายวราเทพ รัตนากร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ชี้แจงว่า ประเทศไทยและมาเลเซียได้ทำบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรพัฒนาพื้นที่ร่วมทางทะเลตามไหล่ทวีปของ 2 ประเทศ เนื่องจากกำหนดพื้นที่ได้ทะเลไม่ได้ ซึ่งมาเลเซียได้ออกกฎหมายรองรับแล้ว โดยพื้นที่พัฒนาร่วมนี้ทั้ง 2 ประเทศจะได้ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรได้ทะเลร่วมกัน ไม่ว่าก๊าซธรรมชาติหรือน้ำมัน โดยพื้นที่พัฒนาร่วมนี้จะอยู่ห่างไกลจากเขตน่านน้ำทะเลชายฝั่งนับ 100 ไมล์ทะเล ขอยืนยันว่า ร่าง พ.ร.บ.ที่เสนอนี้ไม่ขัดต่อหลักกฎหมายทางทะเล --จบ--

ที่มา: <http://www.matichon.co.th/matichon>

ภาคผนวก

:

- พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙
(แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร
(ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓)
- พระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย – มาเลเซีย
พ.ศ. ๒๕๓๓

(๑)

พระราชบัญญัติศาลการ
พุทธศักราช ๒๕๖๙

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก
พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า วิธีจัด และ ปฏิบัติการของกรมศาลการนั้น สมควร
จะกำหนดลงไว้ให้เป็นระเบียบสืบไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ โดยบทมาตราดังต่อไปนี้

หมวด ๑

มาตรา ๑^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติศาลการ พระ
พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้เป็นกฎหมายเมื่อพ้นวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาไปแล้ว ๓
เดือน

บทวิเคราะห

มาตรา ๒ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่
ศาลการ และในการแปลความแห่งพระราชบัญญัติหรือบทกฎหมายนั้น ๆ ถ้อยคำต่อไปนี้ ถ้าไม่
แย้งกับความในบทหรือเนื้อเรื่องไซ้^๒ ให้มีความหมายและกินความรวมไปถึงวัตถุและสิ่งทั้งหลาย
ดังกล่าวต่อไปนี้ คือ

คำว่า “เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีผู้มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้

คำว่า “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมศาลการ

คำว่า “พนักงานศาลการ” และ “พนักงาน”^๒ หมายความว่า และกินความรวมไป
ถึงบุคคลใด ๆ ซึ่งรับราชการในกรมศาลการ หรือนายทหารแห่งราชนาวิ หรือนายอำเภอ หรือ
ผู้ช่วยนายอำเภอ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษให้กระทำการแทนกรมศาลการ

^๑ รก.๒๕๖๙/-/๒๗๒/๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๙

^๒ มาตรา ๒ นิยามคำว่า “พนักงานศาลการ” และ “พนักงาน” แกะไขโดยพระราชบัญญัติ
ศาลการ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๗๙

(๒)

คำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า และกินความรวมไปถึงพนักงานใด ๆ ซึ่งได้แต่งตั้งให้มีหน้าที่เฉพาะการ หรือพนักงานใดซึ่งกระทำหน้าที่โดยเฉพาะในกิจการตามหน้าที่ของตนโดยปรกติ

คำว่า “ท่าต่างประเทศ” “ภาคต่างประเทศ” หรือ “เมืองต่างประเทศ” หมายความว่า ที่ใด ๆ นอกพระราชอาณาจักสยาม

คำว่า “เรือกำปั่น” หรือ “เรือ” ให้รวมทั้งสิ่งใด ๆ ที่ได้ทำขึ้นหรือใช้ในการนำส่งคนหรือทรัพย์สินโดยทางน้ำ

คำว่า “นายเรือ” หมายความว่า บุคคลใด ๆ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหรือควบคุมเรือ

คำว่า “ค่าภาษี” หมายความว่า ค่าภาษี ค่าอากร ค่าธรรมเนียม หรือ ค่าภาระติดพันในทางศุลกากร หรือ อากรชั้นใน

คำว่า “ศุลกากรได้ตรวจมอบไปถูกต้องแล้ว” หมายความว่า และกินความรวมว่าได้ปฏิบัติครบถ้วนตามกฎหมาย ได้ทำใบขนสินค้าถูกต้องและได้เสียค่าภาษีและค่าภาระติดพันครบถ้วนแล้ว

คำว่า “ผู้นำของเข้า” หมายความว่า รวมทั้งและใช้ตลอดถึงเจ้าของหรือบุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้ครอบครองหรือมีส่วนได้เสียชั่วขณะหนึ่งในของใด ๆ นับแต่เวลาที่นำของนั้นเข้ามาจนถึงเวลาที่ได้นำส่งมอบให้ไปโดยถูกต้องพ้นจากรักษาของพนักงานศุลกากร และคำว่า “ผู้ส่งของออก” ให้มีความหมายเป็นทำนองเดียวกัน โดยอนุโลม

คำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” แห่งของอย่างใดนั้น”

(๑) ในกรณีส่งของออก หมายความว่า ราคาขายส่งเงินสดซึ่งจะพึงขายของประเภทและชนิดเดียวกันได้โดยไม่ขาดทุน ณ เวลา และที่ที่ส่งของออกโดยไม่มีหักทอนหรือลดหย่อนราคาอย่างใด หรือ

(๒) ในกรณีนำของเข้า หมายความว่า ราคาของของเพื่อความมุ่งหมายในการจัดเก็บอากรตามราคาอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (ก) ราคาซื้อขายของที่นำเข้า
- (ข) ราคาซื้อขายของที่เหมือนกัน
- (ค) ราคาซื้อขายของที่คล้ายกัน
- (ง) ราคาหักทอน
- (จ) ราคาคำนวณ
- (ฉ) ราคาย้อนกลับ

---

* มาตรา ๒ นิยามคำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” แห่งของอย่างใดนั้น แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๓)

ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้ราคาและการกำหนดราคาตาม (ก) (ข) (ค) (ง) (จ) และ (ฉ) ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง คำว่า “อาคาร”^๔ หมายความว่า ค่าภาษี ค่าอากร ค่าธรรมเนียมหรือค่าภาระติดพันในทางศุลกากร หรืออากรชั้นใน คำว่า “คลังสินค้า”^๕ หมายความว่า โรงพักสินค้า ที่มั่นคงและคลังสินค้าทัณฑ์บน

คำว่า “เขตปลอดอากร”^๖ หมายความว่า เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ โดยของที่นำเข้าไปในเขตดังกล่าวจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางอากรตามที่กฎหมายบัญญัติ

หมวด ๑ ทวิ^๗

คณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากร

มาตรา ๒ ทวิ ให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากรประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมศุลกากร อธิบดีกรมสรรพากร อธิบดีกรมสรรพสามิต ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา และผู้ทรงคุณวุฒิอีกจำนวนสามคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการแต่งตั้งข้าราชการสังกัดกระทรวงการคลังเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒ ตริ ให้กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๒ ทวิ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการอีกได้

มาตรา ๒ จัตวา นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒ ตริ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

^๔ มาตรา ๒ นิยามคำว่า “อาคาร” เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๒

^๕ มาตรา ๒ นิยามคำว่า “คลังสินค้า” เพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

^๖ มาตรา ๒ นิยามคำว่า “เขตปลอดอากร” เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๓

^๗ หมวด ๑ ทวิ คณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากร มาตรา ๒ ทวิ ถึง มาตรา ๒ อัฐ เพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ พ.ศ. ๒๕๖๘

(๔)

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นบุคคล

ล้มละลาย

(๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทน

กรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งตามวรรคสอง อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่ากำหนดเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๒ เบญจ การประชุมคณะกรรมการวินิจฉัยการตุลาการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มติของคณะกรรมการให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒ ฉ ให้กรรมการในคณะกรรมการวินิจฉัยการตุลาการเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๒ สัตต คณะกรรมการตามมาตรา ๒ ทวิ มีอำนาจดำเนินการ

- (๑) กำหนดขอบเขตในการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่
- (๒) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการตรวจสอบและประเมินภาชี

อากร

(๓) วินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับภาชีอากรที่กรมตุลาการขอความเห็น

(๔) ให้คำปรึกษาหรือเสนอแนะแก่รัฐมนตรีในการจัดเก็บภาชีอากร

การกำหนดตาม (๑) และ (๒) เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติตาม

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการตุลาการตาม (๓) ให้เป็นที่สุด และในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยในภายหลัง คำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงนั้นมิให้มีผลใช้บังคับย้อนหลัง เว้นในกรณีที่คำพิพากษาอันถึงที่สุดมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัย ก็ให้พนักงาน

(๕)

เจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามคำพิพากษาในส่วนที่เป็นโทษย้อนหลังได้เฉพาะบุคคลซึ่งเป็นผู้ความในคดีนั้น

มาตรา ๒ อธิบดี กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งซึ่งมีส่วนได้เสียในเรื่องใดที่ต้องวินิจฉัยตามมาตรา ๒ สัตต (๓) จะเข้าร่วมประชุมหรือลงมติในเรื่องนั้นมิได้

หมวด ๒

วิธีจัดการและกำหนดทำ ฯลฯ

มาตรา ๓ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะได้ทรงตั้งหรือทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เสนาบดีตั้งบุคคลผู้สมควรขึ้นเป็นหัวหน้าจัดการงานในกรมตุลาการ และกำกับตรวจตรากิจการอันเป็นหน้าที่ของกรมนั้น บุคคลผู้นั้นซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “อธิบดี” ให้มีหน้าที่บังคับบัญชาควบคุมบรรดาพนักงานทั้งหลายในกรมตุลาการ มีอำนาจให้เงินเดือนและเงินรางวัล เรียกประกันสำหรับความประพฤติ และออกข้อบังคับสำหรับกรมตามที่เห็นว่าจำเป็น เพื่อดำเนินการให้เป็นไปโดยเรียบร้อย และบังคับการให้เป็นไปตามนั้น

มาตรา ๔ เพื่อความประสงค์แห่งการนำของเข้าหรือส่งของออกหรือนำของเข้า และส่งของออกและการตุลาการให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง

(๑) กำหนดทำหรือที่ใด ๆ ในราชอาณาจักรให้เป็นทำหรือที่สำหรับการนำเข้าหรือส่งออกหรือนำเข้าและส่งออกซึ่งของประเภทใด ๆ หรือทุกประเภททางทะเลหรือทางบก หรือให้เป็นทำหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้าหรือของที่มีทัณฑ์บน ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขตามแต่จะเห็นสมควร

(๒) กำหนดสนามบินใด ๆ ในราชอาณาจักรให้เป็นสนามบินตุลาการโดยมีเงื่อนไขตามแต่จะเห็นสมควร

(๓) ระบุเขตตุลาการ ณ ทำใด หรือที่ใด หรือสนามบินใดซึ่งได้กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้น

มาตรา ๕ อธิบดีจะตั้งด่านตรวจเรือกำปั่นเข้าและออก และจะวางพนักงานไว้ในเรือกำปั่นลำใด ๆ ในเวลาที่เรือนั้นอยู่ในเขตน่านน้ำสยามก็ได้

มาตรา ๖ (๑) อธิบดีจะกำหนดที่อันสมควรอย่างน้อยแห่งให้เป็นทำเนียบทำเรือตามกฎหมายสำหรับบรรทุกของลง และขนของขึ้น และกำหนดแสดงเขตแห่งทำเนียบทำเรือนั้น

^๔ มาตรา ๔ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติตุลาการ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๘๐

(๖)

๑. ไว้ก็ได้ ห้ามมิให้เรือลำใดบรรทุกสินค้าลง หรือขนสินค้าขึ้น ณ ที่อื่น นอกจาก ณ ที่ซึ่งได้ให้อนุมัติตั้งว่านั้น หรือภายในเขตที่อธิบดีได้อนุมัติ และอธิบดีจะเรียกประกันจากเจ้าของหรือผู้ปกครองที่นั้น โดยให้ทำทัณฑ์บนหรืออย่างอื่นจนเป็นที่พอใจก็ได้

(๒)^๙ อธิบดีอาจดำรัสสั่งได้ว่า การตรวจสินค้าเข้าและออกนั้นจะพึงกระทำ ณ ที่ใด และโดยวิธีใด และจะบังคับให้สร้างและอนุมัติการสร้างโรงพักสินค้าหรือที่มั่นคงสำหรับเป็นที่ตรวจและเก็บสินค้าที่ยังไม่ได้ตรวจมอบก็ได้ บรรดาโรงพักสินค้าและที่มั่นคงเหล่านั้น ต้องจัดให้มีที่อันสมควรไว้เป็นที่ทำการ ทั้งต้องมีรั้วและประตูให้สมควรจนเป็นที่พอใจของอธิบดีบรรดาประตูนอกและในทั้งปวงต้องลั่นด้วยกุญแจของรัฐบาล ส่วนลูกกุญแจนั้นให้เก็บรักษาไว้ที่ศุลกากร ผู้ใดเอากุญแจนั้นออกโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือบังอาจลอบเข้าไปในโรงพักสินค้าหรือที่มั่นคง เช่นว่านั้น ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน

(๓) ถ้าผู้ค้าหรือเจ้าของหรือผู้ปกครองทำเนียบท่าเรือ โรงพักสินค้า หรือที่มั่นคง ต้องรับความเสียหาย เพราะเหตุมิได้ไขกุญแจของรัฐบาล ในเวลาอันควรเพื่อเริ่มทำการ (คือเวลาเริ่มทำราชการประจำวัน หรือเวลาเริ่มทำการล่วงเวลาตาม ซึ่งมีใบอนุญาตทางราชการ) ท่านว่ากรมศุลกากรต้องรับผิดชอบใช้ค่าทดแทนให้แก่ผู้ค้าเจ้าของหรือผู้ปกครองที่นั้นไม่เกินที่ได้เสียหายไป

(๔) ของที่ยังไม่ตรวจมอบนั้น ห้ามมิให้เคลื่อนย้ายที่หรือเอาเข้าร่วม หรือเลือกคัด หรือแบ่งแยกกอง หรือบรรจุ หรือกลับบรรจุใหม่ ณ ท่าเนียบท่าเรือหรือโรงพักสินค้าใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาตและมีพนักงานกำกับตรวจตราอยู่ด้วย

(๕) พนักงานกำกับท่าเนียบ ท่าเรือ หรือโรงพัก สินค้าใด ๆ จะสั่งให้เอาของที่ยังไม่ได้ตรวจมอบเข้าเก็บไว้ในโรงพักสินค้าหรือที่ล้อมอันมั่นคงก็ได้ ในเมื่อเป็นวิสัยจะทำได้และเมื่อเป็นการจำเป็นเพื่อรักษาประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน และของที่ยังไม่ได้ตรวจมอบนี้ห้ามมิให้ปล่อยทิ้งไว้ในที่ส่วนใดส่วนหนึ่งแห่งท่าเนียบท่าเรืออันเป็นที่โล่ง ซึ่งอธิบดีเห็นว่าศุลกากรจะไม่สามารถระวังรักษาให้เพียงพอได้

(๖)^{๑๐} เพื่อให้การจัดเก็บอากรสำหรับสินค้าอันตรายเป็นไปโดยสอดคล้องกับความปลอดภัยในการขนถ่ายหรือการเก็บรักษาสินค้าในเขตศุลกากรแห่งใดแห่งหนึ่ง เมื่ออธิบดีได้หารือกับผู้รับผิดชอบประจำท่าหรือที่หรือสนามบินที่เป็นเขตศุลกากรแห่งนั้นแล้วให้มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดชนิดหรือประเภทของสินค้าอันตรายและวิธีการเก็บอากรของสินค้านั้น กล่าว ตลอดจนกำหนดเงื่อนไขในการขนถ่าย การเก็บรักษาสินค้า และการนำสินค้านั้นออกไปจากเขตศุลกากรแห่งนั้น ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๗ (๑) บรรดาท่าเนียบท่าเรือ โรงพักสินค้าและที่มั่นคงทั้งหลายในท่ากรุงเทพฯ ซึ่งใช้อยู่ในเวลาที่ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ถือเป็นท่าเนียบท่าเรือ โรงพักสินค้า

^๙ มาตรา ๖ (๒) อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๑๐} มาตรา ๖ (๖) เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

และที่มั่นคงซึ่งได้อนุมัติแล้วตามความในมาตราก่อน แต่หากต้องเป็นที่ซึ่งไม่มีทางจะเข้าไปใน โรงพักสินค้าและที่มั่นคงนั้น ๆ ได้ เมื่อได้สิ้นบุญแจของรัฐบาลแล้ว

(๒) เมื่อได้ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว ถ้าผู้ใดร้องขออนุมัติทำเนียบทำเรือ โรงพักสินค้าหรือที่มั่นคงแห่งหนึ่งแห่งใด และอธิบดีไม่เต็มใจจะให้อนุมัติไซ้ ให้อธิบดีแจ้ง ข้อขัดข้องเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้ร้องภายในสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำร้อง ในเมื่อที่นั้น ๆ ตั้งอยู่ภายในเขตท่ากรุงเทพฯ หรือภายในสองเดือนถ้าตั้งอยู่ที่อื่น ถ้าและคำแจ้งข้อขัดข้องนั้นมิได้ ส่งไปภายในกำหนดเวลาดังระบุนี้ไซ้ ให้พึงถือว่าที่นั้น ๆ เป็นอันได้อนุมัติแล้ว ถ้าอธิบดีและผู้ ร้องไม่สามารถจะตกลงกันได้ ก็ให้ตั้งอนุญาโตตุลาการฝ่ายละสองคนเป็นผู้ตัดสินข้อโต้เถียง ถ้า อนุญาโตตุลาการทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้ ให้อนุญาโตตุลาการนั้น ๆ ตั้งผู้ชี้ขาด และให้เป็นอัน ยุติถึงที่สุดตามคำตัดสินของผู้ชี้ขาดนั้น

(๓) การให้อนุมัติชั่วคราวสำหรับที่ต่าง ๆ ซึ่งคิดจะตั้งขึ้นนั้น เมื่อผู้ร้องได้ทำ แผนผังส่งแล้ว ก็ให้อนุมัติชั่วคราวได้

(๔) เจ้าของหรือผู้ปกครองทำเนียบทำเรือ โรงพักสินค้า หรือที่มั่นคงทุกแห่ง ซึ่ง ได้อนุมัติตามพระราชบัญญัตินี้ จะได้รับคำแจ้งความแถลงการณ์ให้อนุมัตินั้นเป็นลายลักษณ์อักษร ในคำแจ้งความนี้ให้แสดงเขตและระเบียบการแห่งที่นั้นลงไว้ให้ชัดเจน และถ้าเจ้าของหรือ ผู้ปกครองที่ได้ยื่นแผนผังอันแท้จริงแห่งที่นั้นด้วย ก็ให้อธิบดีเขียนคำรับรองแผนผังนั้น อนึ่งการ ให้อนุมัติที่ใด ๆ ดังได้ระบุและกำหนดเขตไว้แล้ว ให้เป็นอันสมบูรณ์อยู่ตราบเท่าเวลาซึ่งที่นั้น ๆ คงรูปอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงในทางก่อสร้างและระเบียบการ และตราบเท่าเวลาที่ประกัน ซึ่งได้ให้ไว้ ยังคงเป็นที่พอใจของอธิบดี

มาตรา ๗ (ก)^{๑๑} เจ้าของหรือผู้ปกครองโรงพักสินค้า จะต้องเสียค่าธรรมเนียม โบอนุญาตสำหรับโรงพักสินค้าประจำปี ทุกโรงพักสินค้า ซึ่งได้รับอนุมัติตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๑๒}

มาตรา ๘^{๑๓} อธิบดีจะอนุมัติและกำหนดสถานที่ตรวจและเก็บของซึ่งมีผู้นำเข้ามา ในราชอาณาจักรเป็นคลังสินค้าทัณฑ์บนก็ได้ โดยอาจกำหนดวิธีการและข้อจำกัดเกี่ยวกับการเก็บ ของตลอดจนข้อบังคับเพื่อการดำเนินการและตรวจตราควบคุมคลังสินค้าทัณฑ์บนตามที่ เห็นสมควร

^{๑๑} มาตรา ๗ (ก) เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.

๒๔๗๔

^{๑๒} มาตรา ๗ (ก) คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติ ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓

^{๑๓} มาตรา ๘ แก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

(๙)

เว้นแต่ในกรณีที่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร: สิทธิของกรมศุลกากรที่จะเรียกอากรที่ขาดเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใด ๆ นั้น ให้มีอายุความสิบปี แต่ในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิด ให้มีอายุความสองปี ทั้งนี้ นับจากวันที่นำของเข้าหรือส่งของออก

ในกรณีที่เห็นสมควร อธิบดีมีอำนาจคืนเงินอากรส่วนที่เสียไว้เกินเฉพาะในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิดโดยไม่จำเป็นต้องมีคำเรียกร้องขอคืน แต่มิให้สั่งคืนเมื่อพ้นกำหนดสองปีนับจากวันที่นำของเข้าหรือส่งของออก

สิทธิในการเรียกร้องขอคืนเงินอากรเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียจริงเป็นอันสิ้นไปเมื่อครบกำหนดสองปีนับจากวันที่นำของเข้าหรือส่งของออก แล้วแต่กรณี แต่คำเรียกร้องขอคืนอากรเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใด ๆ นั้น มิให้รับพิจารณาหลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้น ๆ ได้ส่งมอบหรือส่งออกไปแล้ว เว้นแต่ในกรณีที่โต้แย้งความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบหรือส่งออกว่าจะยื่นคำเรียกร้องดังกล่าว หรือในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พึงต้องรู้อยู่ก่อนส่งมอบหรือส่งออกกว่าอากรที่ชำระไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียสำหรับของที่ส่งมอบหรือส่งออก

มาตรา ๑๐ ทวิ^{๑๖} ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้นในเวลาที่น่าจะสำเร็จ

ภายใต้บังคับมาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๘ การคำนวณค่าภาษีให้ถือตามสภาพของราคาของและพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาที่ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีเกิดขึ้น แต่ในกรณีของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้คำนวณตามพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของเช่นนั้นออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน ไม่ว่าจะปล่อยออกไปในสภาพเดิมที่นำเข้าหรือในสภาพอื่น

ในกรณีของที่ปล่อยออกไปจากเขตปลอดอากร ให้คำนวณค่าภาษีตามสภาพของราคาของและพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของเช่นนั้นออกไปจากเขตปลอดอากร แต่ในกรณีที่ได้นำของที่มีอยู่ในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตปลอดอากร โดยของที่นำเข้าไปนั้นไม่มีสิทธิได้รับการคืนหรือยกเว้นอากร ไม่ต้องนำราคาของดังกล่าวมาคำนวณค่าภาษี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบหรือที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๐ ตริ^{๑๗} ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่ส่งออกเกิดขึ้นในเวลาที่จะส่งของออกสำเร็จ

^{๑๖} มาตรา ๑๐ ทวิ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๗} มาตรา ๑๐ ตริ เพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

การคำนวณค่าภาษีให้ถือตามสภาพของ ราคาของ และพิกัตอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาที่ออกใบขนสินค้าให้

การขอคืนค่าภาษีในกรณีที่มีได้ส่งของออกนอกราชอาณาจักร ให้กระทำได้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน แต่ไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่ออกใบขนสินค้าให้

มาตรา ๑๑^{๙๙} การกำหนดราคาศุลกากรในกรณีนำเข้าจะต้องรวมค่าประกันภัย ค่าขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า ค่าขนของลง ค่าขนของขึ้นและค่าจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า

ในกรณีที่ไม่มีมูลค่าของรายการค่าประกันภัย หรือค่าขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้าหรือไม่มีค่าขนของลง ค่าขนของขึ้น หรือค่าจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า การกำหนดมูลค่าของรายการดังกล่าวให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๑ ทวิ^{๑๐๐} ในกรณีที่พิจารณาเห็นว่า ราคาสำแดงของของที่นำเข้ามีราคาต่ำอย่างปรากฏชัดหรือไม่น่าจะเป็นมูลค่าอันแท้จริง และหากได้มีการกำหนดราคาศุลกากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้ราคาและการกำหนดราคาศุลกากรตามความใน (๒) (ก) (ข) (ค) (ง) และ (จ) ของบทนิยามคำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ แล้วยังคงมีราคาต่ำอย่างปรากฏชัดหรือไม่น่าจะเป็นมูลค่าอันแท้จริงของของนั้นอีก ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดราคาศุลกากรของของดังกล่าวได้

มาตรา ๑๒^{๑๐๑} ถ้าไม่ตกลงในเรื่องราคาศุลกากรสำหรับของอย่างใด ๆ ให้อธิบดีมีอำนาจที่จะรับของนั้นไว้เป็นค่าภาษี หรือจะซื้อของนั้นไว้ทั้งหมดหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือกองหนึ่งกองใดในของชนิดหนึ่ง หรือประเภทหนึ่ง เต็มทั้งส่วนหรือทั้งกองตามราคาที่สำแดงไว้เพิ่มขึ้นอีกร้อยละสองกึ่งหรือถ้าไม่รับของไว้เป็นค่าภาษีหรือรับซื้อไว้ดังว่านี้ อธิบดีและเจ้าของต่างมีอำนาจตั้งอนุญาโตตุลาการมีจำนวนเท่ากัน แต่ไม่เกินฝ่ายละสองคน เพื่อช่วยให้ตกลงกันในข้อโต้แย้ง

ถ้าอนุญาโตตุลาการทั้งสองฝ่ายไม่ตกลงกันได้ ให้อนุญาโตตุลาการนั้น ๆ ตั้งผู้ชี้ขาด และให้เป็นอันยุติถึงที่สุดตามคำตัดสินของผู้ชี้ขาดนั้น

มาตรา ๑๓ บรรดาการซึ่งของ การสอบ การตีราคาของ ฯลฯ เพื่อประเมินค่าภาษี หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นในราชการนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ในกรมศุลกากรเป็นผู้ทำ

^{๙๙}มาตรา ๑๑ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๐๐}มาตรา ๑๑ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๐๑}มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๑๑)

หมวด ๔

การตรวจของและป้องกันลักลอบหนีศุลกากร

มาตรา ๑๔ เมื่อของผ่านศุลกากร หรืออยู่ในความกำกับตรวจตราของศุลกากร ด้วยประการใด ๆ ก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรคนหนึ่งคนใดจะให้เปิดหีบห่อและตรวจของนั้น ในเวลาใด ๆ ก็ได้ พนักงานนั้นจะเอาตัวอย่างของใด ๆ ไปเพื่อตรวจหรือสอบ หรือตีราคา หรือ เพื่อประโยชน์อย่างอื่นก็ได้แล้วแต่จะเห็นว่าจำเป็น ตัวอย่างของนี้ต้องส่งให้โดยไม่คิดราคา และ พนักงานนั้นจะเลือกเอาออกจากหีบห่อหรือส่วนใดแห่งของนั้นก็ได้อีก แต่ว่าตัวอย่างของเช่นนี้ จะต้องเอาไปแต่เพียงขนาดหรือปริมาณพอสมควร และจะต้องเอาออกโดยวิธีอันจะทำให้เจ้าของ เสียหายหรือลำบากอย่างน้อยที่สุดที่จะเป็นได้ และเมื่อไรสามารถจะคืนได้ ก็ให้คืนแก่เจ้าของไป โดยเร็ว

มาตรา ๑๕^{๖๐} พนักงานศุลกากรอาจขึ้นไปบนเรือลำใด ๆ ก็ได้ภายในพระราชอาณาเขต และอาจอยู่ในเรือนั้นได้ตลอดเวลาที่ทำการบรรทุกสินค้าลงหรือขนสินค้าขึ้น หรือ จนกว่าเรือนั้นออกไป ไม่ว่าในที่ส่วนใด ๆ ของเรือ และไม่ว่าในเวลาใด ๆ ให้พนักงานศุลกากร เข้าถึงและตรวจค้นได้ และอาจตรวจดูสมุดหนังสือหรือบันทึกเรื่องราว หรือเอกสารไม่ว่าอย่างใด ๆ ที่เกี่ยวกับสินค้าในเรือได้ อาจสั่งให้เปิดห้องส่วนใด ๆ ของเรือ หรือให้เปิดหีบห่อ หรือที่บรรจุ ของอย่างใด ๆ ได้ หรือถ้าจำเป็นจะให้หักเปิดสิ่งนั้น ๆ ก็ได้ อาจประจำเครื่องหมายหรือ ประทับตรา หรือลั่นกุญแจ หรือผูกมัดของใด ๆ ที่อยู่ในเรือ หรือที่ใต้ หรือหีบห่อใด ๆ ก็ได้ และถ้าเครื่องหมาย ดวงตรา กุญแจ หรือเครื่องผูกมัดนั้นได้มีผู้ถอนไป หรือเปิดออก หรือหัก ต่อย หรือเปลี่ยนแปลงไปโดยจงใจไซ้ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่ง หมื่นบาท

มาตรา ๑๕ ทวิ^{๖๑} ผู้ใดขึ้นไปบนเรือเดินต่างประเทศขณะที่อยู่ในราชอาณาจักร โดยมีได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่นายเรือ ลูกเรือ ผู้โดยสารและผู้มีหน้าที่ต้อง ปฏิบัติบนเรือนั้น

มาตรา ๑๖ ของใดที่ศุลกากรยังมีได้ตรวจมอบไปโดยชอบ พนักงานศุลกากรอาจ ถอนไป ขนขึ้นและเก็บไว้ในที่มั่นคงก็ได้

^{๖๐} มาตรา ๑๕ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

^{๖๑} มาตรา ๑๕ ทวิ เพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม

มาตรา ๑๗ พนักงานศุลกากรอาจตรวจค้นหีบห่อของคนโดยสารแล้วปล่อยผ่าน
ภาษีได้ และถ้าในหีบห่อนั้นมีของที่ยังมีได้เสียค่าภาษีก็ดี ของต้องจำกัดก็ดี ของต้องห้ามก็ดี
พนักงานจะกักหีบห่อนั้นไว้ก็ได้

มาตรา ๑๘^{๒๓} พนักงานศุลกากรอาจตรวจค้นบุคคลใด ๆ ในเรือกำปั่นลำใด ๆ
ในเขตท่า หรือบุคคลที่ขึ้นจากเรือกำปั่นใด ๆ ก็ได้ แต่ต้องมีเหตุอันพนักงานนั้นควรสงสัยว่า
บุคคลนั้น ๆ มีหรือพาไปกับตนซึ่งของอันยังมีได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม
จึงให้ตรวจค้นได้ อนึ่งก่อนที่จะตรวจค้นบุคคลผู้ใด ผู้นั้นอาจร้องขอให้นำตนอย่างเร็วตามควรแก่
เหตุ ไปยังพนักงานศุลกากรผู้ใหญ่ มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าสารวัตร หรือนายด่าน หรือไปยังอำเภอที่
ใกล้ที่สุด หรือผู้บังคับการสถานีตำรวจ หรือถ้าเป็นผู้ที่อยู่ใต้อำนาจศาลกงสุลต่างประเทศให้นำไป
ยังกงสุลของตน ส่วนพนักงานที่มีผู้นำบุคคลเช่นนี้มาส่งนั้น จะต้องวินิจฉัยว่ามีเหตุอันควรสงสัย
เพียงพอหรือไม่ และจะควรให้ตรวจค้นหรือไม่ ถ้าบุคคลนั้นเป็นหญิงก็ให้ใช้หญิงเป็นผู้ตรวจค้น
ถ้าพนักงานผู้ใดตรวจค้นบุคคลใดโดยไม่มีเหตุอันสมควร ท่านว่าพนักงานผู้นั้นมี
ความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๑๙^{๒๔} พนักงานศุลกากรอาจสั่งให้หยุดรถ เกวียน หรือยานพาหนะอย่าง
อื่น ๆ และตรวจค้นเพื่อให้ทราบว่ามีของที่ลักลอบหนีศุลกากรหรือไม่ แต่ต้องมีเหตุอันควรสงสัย
ว่ารถเกวียน หรือยานพาหนะนั้นได้ใช้ หรือกำลังใช้เนื่องกับเรือกำปั่น หรือคลังสินค้า หรือโรงเก็บ
สินค้า หรือที่ขนของขึ้น หรือทำเนียบท่าเรือ หรือทางน้ำ หรือทางผ่านพรมแดน หรือทางรถไฟ
ผู้ใดไม่ยอมหรือขัดขวาง หรือพยายามจะขัดขวางต่อการตรวจเช่นนี้ ท่านว่ามีความผิดต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๒๐ ถ้าพบผู้ใดกำลังกระทำผิด หรือพยายามจะกระทำผิด หรือใช้ หรือ
ช่วย หรือยุยงให้ผู้อื่นกระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจับผู้นั้นได้โดยไม
ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งยังสถานีตำรวจพร้อมด้วยของกลางที่เกี่ยวกับการกระทำผิด หรือ
พยายามจะกระทำผิด เพื่อจัดการตามกฎหมาย และถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลใดได้กระทำผิด
พระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือมีสิ่งของไปกับตัวอันเป็นของที่เกี่ยวกับการกระทำผิดมาแล้ว หรืออาจได้
กระทำผิดขึ้นก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจับผู้นั้นส่งไปจัดการโดยท่านองเดียวกัน แต่ถ้าบุคคลที่ถูก
จับนั้นอยู่ใต้อำนาจศาลกงสุลต่างประเทศ ให้ส่งตัวไปยังกงสุลของผู้นั้นโดยไม่เนิ่นช้า

มาตรา ๒๐ ทวิ^{๒๕} ในกรณีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้นในทะเลอาณา
เขต เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จับผู้ต้องหาและส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใด

^{๒๓} มาตรา ๑๘ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๒๔} มาตรา ๑๙ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๒๕} มาตรา ๒๐ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้นเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ในกรณีนี้ มิให้นับระยะเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้ต้องหาส่งให้พนักงานสอบสวนเป็นเวลาควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๒๑^{๖๖} เรือทุกลำเมื่อมาถึงเขตท่าต้องหยุดลอยลำ ณ ด้านตรวจที่กำหนดไว้ และต้องให้ความสะดวกทุกอย่างแก่พนักงานศุลกากร ในการที่จะเข้าไปและขึ้นบนเรือ ถ้าพนักงานศุลกากรสั่งให้เรื่อนั้นทอดสมอก็ต้องกระทำตาม นายเรือต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานอันเกี่ยวแก่เรือ คนประจำเรือ คนโดยสาร การเดินทางและลักษณะของสินค้าในเรือ ให้ นายเรือรายงานถึงอาวุธปืน กระสุนปืน ดินปืน หรือวัตถุระเบิดอันมีอยู่ในเรือ และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สั่ง นายเรือต้องส่งมอบ อาวุธปืน และกระสุนปืนทั้งหมดให้อยู่ในความรักษาของพนักงานกำกับด้านตรวจ และให้ส่งวัตถุระเบิดทั้งหมดไปในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้ตั้งแต่งขึ้นเพื่อการนี้ นายเรือต้องปฏิบัติตามคำสั่งอันควรของพนักงานศุลกากรทุกประการ ให้วางพนักงานศุลกากรลงประจำเรือ เพื่อกำกับไปจนถึงที่จอดในท่าอันจะได้กำหนดให้สำหรับลำเรื่อนั้น ให้ประพุดต่อพนักงานศุลกากรโดยสุภาพ และให้พนักงานนั้น ๆ มีที่พักบนเรือโดยสมควร ห้ามมิให้เรือลำใดล่วงด้านตรวจไปโดยไม่มีพนักงานศุลกากรลงประจำบนเรือ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตพิเศษจากพนักงานกำกับด้าน ถ้าและนายเรือหรือบุคคลผู้ใดซึ่งเป็นผู้ควบคุมเรือ ไม่ยอมหรือละเลยไม่กระทำตามดังว่านี้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๒๒^{๖๗} เรือลำใดออกไปจากท่าจะให้มิพนักงานศุลกากรกำกับไปจนถึงด้านตรวจก็ได้ เมื่อไปถึงที่นั้นให้เรือหยุดลอยลำ เพื่อส่งพนักงานขึ้น และเพื่อให้เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจ ส่วนอาวุธปืน กระสุนปืน ดินปืน หรือวัตถุระเบิดใด ๆ ที่ได้ส่งมอบไว้ในความรักษาของศุลกากรเมื่อเรือมาถึงนั้น ให้คืนแก่เรือไป ถ้าเรือลำใดมีพนักงานศุลกากร หรือพนักงานอื่นของรัฐบาลอยู่บนเรือ และออกจากท่าไป โดยพนักงานนั้น ๆ ไม่ยินยอมก็ตี หรือไม่ให้ความสะดวกอันควรแก่พนักงานเพื่อทำการตามหน้าที่ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๒๓ ถ้าเรือลำใดที่จะพึงต้องถูกยึดหรือตรวจตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่หยุดลอยลำเมื่อได้สั่งให้หยุด และมีเรือในราชการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือของกรมศุลกากร ชักธงหมายตำแหน่ง ธงหมายราชการไล่ติดตามไป เมื่อได้ให้ยิงปืนเป็นอาณัติสัญญาณหนึ่งก่อนแล้ว ท่านว่าพนักงานควบคุมเรือที่ไล่ติดตามนั้น มีอำนาจตามกฎหมายที่จะยิงเรือซึ่งกำลังหนีนั้นได้

^{๖๖} มาตรา ๒๑ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

^{๖๗} มาตรา ๒๒ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

มาตรา ๒๔^{๖๔} สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องรับตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใด ๆ และ ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนดหกสิบวันสำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด สามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่า เป็นสิ่งที่ไม่มียังเจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๒๕ บรรดาของหรือสิ่งที่ยึดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือถ้าไม่มีพนักงานเช่นว่านี้ภายในระยะเวลาใกล้พอควร ก็ให้ส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของอำเภอที่ใกล้ที่สุด ซึ่งจะได้รักษาไว้แทนศุลกากร สิ่งของที่ยึดและรับไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวข้องกับศุลกากรนั้น ให้จำหน่ายตามแต่อธิบดีจะสั่ง

ถ้าของที่ยึดไว้นั้นเป็นของเสียหาย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสียหายความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาจะมากเกินไป อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรก่อนที่ของนั้นจะตกเป็นของแผ่นดินก็ได้ เงินค่าขายของนั้นเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพันทั้งปวงออกแล้ว ให้ถือไว้แทนของ^{๖๕}

มาตรา ๒๖ สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องยึดตามพระราชบัญญัตินี้ จะนำไปแสดงที่สถานีตำรวจหรือศาลก็ได้ในเมื่อเป็นของต้องการในคดีที่ตำรวจฟ้อง ในการนี้ให้พนักงานตำรวจแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังพนักงานศุลกากรว่า ของนั้นได้ยึดไว้ แล้วให้จัดการนำของนั้นไปยังศุลกากรโดยเร็วตามแต่จะทำได้ และส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของศุลกากร

มาตรา ๒๗^{๖๖} ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักสยามก็ดี หรือส่งหรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามา หรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวมานั้นจากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของโดยมิได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านั้นก็ดีหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือกระทำการอย่างใดแก่ของเช่นว่านั้นก็ดีหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากรหรือในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ

^{๖๔} มาตรา ๒๔ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

^{๖๕} มาตรา ๒๕ วรรคสอง แก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓

ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

^{๖๖} มาตรา ๒๗ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๙๐

อันเกี่ยวแก่การนำของเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาล ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่นั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๗ ทวิ^{๑๑} ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าป็นของที่น่าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๗ ตรี^{๑๒} ห้ามมิให้เรือขนถ่ายสิ่งของใด ๆ ในทะเลนอกเขตท่าโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้านายเรือหรือบุคคลใดฝ่าฝืน มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับเป็นเงินสามเท่าของราคาของหรือปรับเป็นเงินหนึ่งแสนบาท แล้วแต่จำนวนใดจะมากกว่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรานี้ ให้รับเสียสินโดยไม่พักต้องคํานึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่

มาตรา ๒๘^{๑๓} ถ้าปรากฏว่าเรือลำใดอยู่ในเขตท่ามีสินค้าในเรือ และภายหลังมาปรากฏว่าเรือลำนั้นเบาลอยตัวขึ้น หรือมีแต่อับเฉาและนายเรือไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่า ได้ขนสินค้าขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายไซ้ร้ ท่านว่านายเรือนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือจะให้รับตัวเรือนั้นไว้ก็ได้

มาตรา ๒๙^{๑๔} ถ้าปรากฏว่าเรือลำใดมีที่ปิดบังหรือที่พราง หรือเครื่องกลอุบายอย่างใด ๆ ทำขึ้นไว้เพื่อลักลอบหนีศุลกากร ท่านว่า นายเรือ นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท แต่นายเรือไม่พึงต้องรับโทษ นอกจากจะมีเหตุอันควรเชื่อว่าได้ละเลยไม่ระวังให้เข้มงวดตามควรที่จะป้องกัน หรือว่าได้เกี่ยวข้อง หรือรู้เห็นด้วยในการสร้าง หรือทำ หรือวาง หรือใช้ที่ หรือเครื่องกลอุบายนั้น หนึ่งที่หรือเครื่องกลอุบายนี้ให้ทำลายเสีย หรือทำให้เสียให้เป็นของไร้โทษทุจริตจนเป็นที่พอใจของพนักงานเจ้าหน้าที่

^{๑๑} มาตรา ๒๗ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๔

^{๑๒} มาตรา ๒๗ ตรี เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

^{๑๓} มาตรา ๒๘ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๑๔} มาตรา ๒๙ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๓๐^{๑๔} ถ้าปรากฏว่าเรือลำใดมีของเป็นหีบห่อซึ่งมีขนาด หรือลักษณะขัด
ต่อบทพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมาย หรือประกาศอื่น ท่านว่านายเรือมีความผิดระวางโทษ
ปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และของนั้นให้ริบเสีย

มาตรา ๓๑ ของที่ต้องเสียค่าภาษี หรือที่ต้องจำกัด หรือต้องห้ามนั้น ผู้ใดนำ
หรือยอมให้ผู้อื่นนำ หรือเกี่ยวข้องในการนำลงใน หรือออกจากเรือลำใดในทะเล หรือในแม่น้ำลำ
คลอง ซึ่งอาจเป็นทางแก่การฉ้อประโยชน์รายได้ของแผ่นดินก็ดี การหลีกเลี่ยงข้อจำกัด หรือข้อ
ห้ามก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗

มาตรา ๓๒^{๑๕} เรือชนิดใด ๆ อันมีระวางบรรทุกไม่เกินสองร้อยห้าสิบตัน รถ
เกวียน ยานพาหนะ หีบห่อ หรือภาชนะใด ๆ หากได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการย้าย ช้อนเร้น หรือ
ขนของที่มีได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัดหรือต้องห้าม ให้ริบเสียสิ้น โดยไม่พักต้องคำนึงว่าบุคคล
ผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่ และถ้ามีของอื่นรวมอยู่ในหีบห่อหรือภาชนะอื่น หรือในเรือ รถ เกวียน
หรือยานพาหนะอันปรากฏว่ามีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัดหรือต้องห้าม ก็ให้ริบของ
นั้น ๆ เสียด้วยกัน

ถ้าเรือที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำตามวรรคหนึ่งมีระวางบรรทุกเกินสอง
ร้อยห้าสิบตันให้ศาลมีอำนาจสั่งริบเรือนั้นได้ตามควรแก่การกระทำความผิด

มาตรา ๓๒ ทวิ^{๑๖} ในกรณีของที่ริบได้เนื่องจากการกระทำความผิดตาม
พระราชบัญญัตินี้มิได้เป็นของผู้กระทำความผิด ให้ศาลมีอำนาจสั่งริบได้ถ้าเจ้าของนั้นรู้หรือมีเหตุ
อันควรสงสัยว่ามีหรือจะมีการกระทำความผิด แต่มิได้กระทำการใดเพื่อมิให้เกิดการกระทำ
ความผิดหรือแก้ไขมิให้การกระทำนั้นบรรลุผล หรือมิได้ระมัดระวังมิให้ของนั้นไปเกี่ยวข้องกับการ
กระทำความผิด

มาตรา ๓๓^{๑๗} ถ้ามีความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรเกิดขึ้นเกี่ยวกับเรือซึ่งมี
ระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตัน และนายเรือนั้นไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่าตนได้จัดการเต็ม
ตามวิสัยที่จะจัดได้ เพื่อที่จะสืบค้นให้พบและป้องกันเสียซึ่งการกระทำผิดนั้นแล้วไซ้ ท่านว่านาย
เรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๓๔^{๑๘}

^{๑๔} มาตรา ๓๐ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๑๕} มาตรา ๓๒ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

^{๑๖} มาตรา ๓๒ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

^{๑๗} มาตรา ๓๓ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๑๘} มาตรา ๓๔ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๓๕ บรรดาของที่นำเข้ามา หรือส่งออกโดยทางไปรษณีย์นั้น ต้องสำแดง และลงบัญชีโดยถูกต้อง และมีระวางโทษเป็นทำนองเดียวกันกับของที่นำเข้ามา หรือส่งออกโดยทางเรือ เว้นไว้แต่ความรับผิด และโทษนั้นจะตกแก่ผู้มีชื่อที่จะรับของอันนำเข้ามา และผู้ส่งของอันจะส่งออกไป หรือตกแก่ผู้รับ หรือผู้นำของส่ง ณ ที่ทำการไปรษณีย์แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๖ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๗ ให้ใช้บังคับแก่ของที่นำเข้ามา หรือส่งออกไปโดยทางไปรษณีย์ด้วย

มาตรา ๓๗ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจตรวจห่อพัสดุไปรษณีย์ที่เข้ามาหรือออกไปจากพระราชอาณาจักรได้ และถ้ามีความสงสัย อาจกักห่อจดหมายใด ๆ ไว้ ณ ศุลกสถานได้ จนกว่าผู้ส่ง หรือผู้มีชื่อที่จะรับจะได้กระทำให้เป็นที่น่าพอใจว่า ไม่มีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัด หรือต้องห้ามในห่อนั้น การที่ศุลกากรจะตรวจห่อไปรษณีย์นี้ จะกระทำ ณ ที่ทำการไปรษณีย์ หรือที่ศุลกสถานก็ได้

หมวด ๔ ทวิ^{๔๐}

อำนาจทางศุลกากรในเขตต่อเนื่อง

มาตรา ๓๗ ทวิ เรือทุกลำที่เข้ามาหรือหยุดลอยลำหรือจอดเรือในเขตต่อเนื่อง ต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานศุลกากรเกี่ยวกับเรือ คนประจำเรือ คนโดยสาร การเดินทาง ลักษณะของสินค้าในเรือ และสิ่งที้นำมาในเรือตามที่พนักงานศุลกากรถาม และต้องปฏิบัติตามคำสั่งอันควรของพนักงานศุลกากร ถ้านายเรือไม่ตอบคำถามหรือไม่ปฏิบัติตาม มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๓๗ ตริ ห้ามมิให้เรือที่อยู่ในเขตต่อเนื่องขนถ่ายสิ่งของใด ๆ โดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้านายเรือหรือบุคคลใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับเป็นเงินสองเท่าของราคาของหรือปรับเป็นเงินห้าหมื่นบาทแล้วแต่จำนวนใดจะมากกว่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรานี้ให้ริบเสียสิ้นโดยไม่พักต้องคำนึงถึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่

มาตรา ๓๗ จัตวา^{๔๑} ให้นำความในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒

^{๔๐} หมวด ๔ ทวิ อำนาจทางศุลกากรในเขตต่อเนื่อง มาตรา ๓๗ ทวิ ถึง มาตรา ๓๗ เบญจเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๓๒ ทวิ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และบทกำหนดโทษอันเกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว มาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องโดยอนุโลม

มาตรา ๓๗ เบญจ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการลักลอบหรือจะลักลอบหนีศุลกากรหรือมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตต่อเนื่อง ให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจสั่งหรือบังคับให้นายเรือหยุดหรือนำเรือไปยังที่แห่งหนึ่งแห่งใด เพื่อการตรวจค้น จับกุม หรือดำเนินคดีได้

เมื่อพนักงานศุลกากรได้จับผู้ต้องหาและส่งให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใดแล้ว ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้นมีอำนาจสอบสวนในระหว่างรอคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบจากอัยการสูงสุด หรือผู้รักษาการแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทั้งนี้ มิให้นำเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้ต้องหาส่งให้พนักงานสอบสวนดังกล่าวเป็นเวลาควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๕

การนำของเข้า

มาตรา ๓๘^{๓๖} นายเรือทุกลำที่บรรทุกสินค้า หรือมีแต่อับเฉา ซึ่งมาแต่ภายนอกพระราชอาณาเขต ต้องทำรายงานอันถูกต้องยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่กำหนดไว้ (ใบแนบ ๑) ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เมื่อเรือมาถึงท่า เมื่อยื่นรายงานนี้ให้นายเรือแสดงใบทะเบียนเรือเพื่อตรวจด้วย และรายงานนี้ต้องทำขึ้นก่อนเปิดระวางเรือ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตพิเศษและถ้าเรือลำใดมาถึงท่า มีสินค้าต่างประเทศที่ประสงค์จะส่งออกก็ดี หรือจะขนขึ้น ณ ที่อื่นภายในพระราชอาณาจักก็ดี นายเรือจะต้องแถลงข้อความว่าด้วยสินค้านั้น ๆ ลงไว้ในรายงานด้วย ถ้าและเรือลำนั้นจะเดินต่อไปยังท่าอื่นภายในพระราชอาณาจัก นายเรือจะต้องมีสำเนาเดินทางซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่รับรองแล้วไปด้วย และจะต้องแสดงสำเนานี้ในเมื่อทำรายงานขาเข้ายื่น ณ ท่าอื่น และจะต้องทำดังนี้ต่อไปทุก ๆ ท่าจนกว่าเรือนั้นจะได้ออกพ้นไป หรือจนกว่าจะได้ถ่ายสินค้าต่างประเทศออกจากเรือหมด แล้วแต่กรณี ถ้ามีการทำผิดต่อบทมาตรานี้ด้วยประการใด ๆ ท่านว่านายเรือมีความผิดต่อระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท และบรรดาของที่มีได้ทำรายงานยื่นไว้โดยถูกต้องนั้น ให้กักไว้จนกว่าจะได้รายงานให้ถูกต้อง หรือจนกว่าจะได้อธิบายเหตุที่ทำการขาดตกบกพร่องนั้นให้เป็นที่พอใจของอธิบดี

^{๓๖} มาตรา ๓๗ จัดว่า แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๔๘๒

^{๓๗} มาตรา ๓๘ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๓๙ ถ้านายเรือรายงานว่า ไม่รู้ว่าในหีบห่อที่ประสงค์จะส่งออกไปกับเรื่อนั้นมีสิ่งใดบ้าง พนักงานศุลกากรจะสั่งให้เปิดหีบห่อนั้นออกเพื่อตรวจดูก็ได้ และถ้าปรากฏว่าในหีบห่อนั้นมีของซึ่งต้องห้ามมิให้นำเข้ามา ท่านให้รีบของมันไว้ เว้นแต่อธิบดีจะอนุญาตให้ส่งออกไปได้

มาตรา ๔๐^{๓๓} ก่อนที่จะนำของใด ๆ ไปจากอารักขาของศุลกากร ผู้นำของเข้าต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับต้องยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียภาษีอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

ในกรณีที่มีการร้องขอและอธิบดีเห็นว่าของใดมีความจำเป็นที่จะต้องนำออกไปจากอารักขาของศุลกากรโดยรีบด่วน อธิบดีมีอำนาจให้นำของนั้นไปจากอารักขาของศุลกากรได้ โดยยังไม่ต้องปฏิบัติตามวรรคหนึ่งก่อนแต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่อาจต้องเสียภาษีอากร ให้วางเงินหรือหลักประกันอย่างอื่นเป็นที่พอใจอธิบดีเพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากรด้วย

มาตรา ๔๑ ถ้ามีความจำเป็นด้วยประการใด ๆ เกี่ยวด้วยการศุลกากรที่จะกำหนดเวลาเป็นแน่นอนว่า การนำของใด ๆ เข้ามา จะพึงถือว่าเป็นอันสำเร็จเมื่อไรไซ้ ท่านให้ถือว่า การนำของเข้ามาเป็นอันสำเร็จแต่ขณะที่เรือซึ่งนำของเช่นนั้นได้เข้ามาในเขตท่าที่จะถ่ายของจากเรือ หรือท่าที่มีชื่อส่งของถึง

มาตรา ๔๒^{๓๔}

มาตรา ๔๓ ถ้าพ้นเวลาลิขิตนับแต่วันที่เรือมาถึง ยังมีของเหลืออยู่ในเรือก็ดี หรือยังมีของที่ขึ้นขึ้นบกแล้วแต่ยังมีได้ยื่นใบขน หรือยังมีได้ตรวจ หรือยังมีได้ส่งมอบไปโดยถูกต้องก็ดี ศุลกากรอาจนำของนั้นมารักษาไว้ได้โดยพลัน และจะเก็บไว้ในที่มั่นคงโดยให้เจ้าของต้องออกค่าใช้จ่ายก็ได้ บรรดาค่าใช้จ่ายซึ่งอาจรวมทั้งค่าเช่าตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๓๕} ต้องชำระให้เสร็จก่อนส่งมอบของนั้นไปจากที่รักษา

มาตรา ๔๔ ถ้ายังมีของเหลืออยู่ในเรือที่นำของเข้า เมื่อพ้นเวลาเกินกว่ายี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันที่เรือมาถึงไซ้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจกักเรือนั้นไว้ได้จนกว่าจะได้ใช้ค่าใช้จ่ายในการ

^{๓๓} มาตรา ๔๐ แก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

^{๓๔} มาตรา ๔๒ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๒

^{๓๕} มาตรา ๔๓ คำว่า "ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง" แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๒๐)

เพื่ารักษาความที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๕๖} และค่าใช้จ่ายอื่นซึ่งจะมีขึ้นด้วย แต่อธิบดีอาจยกเว้นการเรียกค่าใช้จ่ายนี้ได้ เมื่อได้ยื่นหลักฐานอันสมควรแสดงให้เห็นว่าการเนินชำนนั้นมีอาจที่จะหลีกเลี่ยงเสียได้

หมวด ๖

การส่งของออก

มาตรา ๔๕^{๕๗} ก่อนที่จะส่งของใด ๆ ออกนอกราชอาณาจักร ผู้ส่งของออกต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับต้องยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียภาษีอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

ในกรณีที่มีการร้องขอและอธิบดีเห็นว่าของใดมีความจำเป็นที่จะต้องส่งออกนอกราชอาณาจักรโดยรีบด่วน อธิบดีมีอำนาจให้ส่งของนั้นออกไปได้โดยยังไม่ต้องปฏิบัติตามวรรคหนึ่งก่อนแต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่อาจต้องเสียภาษีอากร ให้วางเงินหรือหลักประกันอย่างอื่นเป็นที่พอใจอธิบดีเพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากรด้วย

มาตรา ๔๖ ถ้ามีความจำเป็นด้วยประการใด ๆ เกี่ยวด้วยการศุลกากรที่จะกำหนดเวลาเป็นแน่นอนว่าการส่งของใด ๆ ออก จะพึงถือว่าเป็นอันสำเร็จเมื่อไรไซ้รทำนให้ถือว่าการส่งของออกเป็นอันสำเร็จแต่ขณะที่เรือซึ่งส่งของออก ได้ออกจากเขตท่าซึ่งได้ออกเรือเป็นขั้นที่สุดเพื่อไปจากพระราชอาณาจักรนั้น

มาตรา ๔๗ ก่อนจะขนของใด ๆ ลงเรือ หรือย้ายขนไปเพื่อบรรทุกลงเรือส่งออกไปนอกพระราชอาณาจักร ให้ทำใบขนสินค้าเป็นสองฉบับ มีข้อความต้องกันตามแบบที่กำหนดไว้ (ใบแนบ ๕) ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้รับไว้

มาตรา ๔๘ ห้ามมิให้ขนสินค้าขาออกลงบรรทุกในเรือลำใดจนกว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ออกใบปล่อยเรือเข้าให้แก่เรือนั้น เว้นแต่จะได้อนุญาตพิเศษ

^{๕๖}มาตรา ๔๔ คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๗} มาตรา ๔๕ แก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

มาตรา ๔๙^{๔๔} ก่อนจะปล่อยเรือลำใดที่บรรทุกสินค้า หรือมีแต่อับเฉาออกไปนอกพระราชอาณาจักร ให้นายเรือ หรือถ้านายเรือไม่อยู่ โดยเหตุจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ ก็ให้บุคคลผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากนายเรือไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกสถาน และต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่อันเกี่ยวแก่เรือ สินค้า และการเดินทาง และต้องยื่นหนังสือรายการสินค้าในเรือต่อพนักงานนั้น ๆ ตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแบบ ๖ หรือแบบอย่างอื่นแล้วแต่อธิบดีจะได้กำหนด ให้นายเรือแสดงใบทะเบียนเรือ ใบปล่อยเรือเข้าต่อพนักงานเพื่อตรวจสอบ กับทั้งหลักฐานอื่นตามแต่จะต้องการ เพื่อแสดงว่าได้ใช้ค่าภาระติดพันสำหรับเรือ หรือสินค้านั้นเสร็จแล้ว

เมื่อเป็นที่พอใจว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายแล้วพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ออกใบปล่อยเรือ ตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแบบ ๗ ให้ไป ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๔๕}

ถ้าเรือลำใดออกจากท่าในพระราชอาณาจักรไปภาคต่างประเทศโดยมิได้มีใบปล่อยเรือ หรือมิได้ปฏิบัติตามบทมาตราต่อไปนี้ ท่านว่านายเรือหรือตัวแทนในเมื่อนายเรือไม่อยู่ มีความผิดต่อพระราชโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท แต่ส่วนตัวแทนนั้นต้องพิสูจน์ได้ว่าได้ทำการสมคบกันกับนายเรือด้วย จึงมีความผิด

มาตรา ๕๐^{๔๖} ถ้าเรือลำใดได้รับใบปล่อยเรือแล้วออกจากท่าหนึ่งไปยังท่าอื่นใดในพระราชอาณาจักรเพื่อรับของส่งออกไป เมื่อได้ชนของลงบรรทุกเรือ ณ ท่าอื่นนั้นแล้ว ให้นายเรือส่งมอบหนังสือรายการสินค้าที่ได้บรรทุกเพิ่มลงแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่นั้น กับทั้งให้แสดงใบปล่อยเรือที่เจ้าพนักงานได้ออกให้ ณ ท่าแรกที่มาออกเรือมานั้นด้วย และจะต้องทำเช่นนี้ต่อไปทุก ๆ ท่า จนกว่าจะได้รับใบปล่อยเรือชั้นที่สุดออกนอกพระราชอาณาจักร และทุกคราว ๆ ที่ทำเช่นนี้ ให้เอาใบปล่อยเรือเพิ่มเติมติดแนบเข้ากับใบปล่อยเรือที่ได้ออกให้ ณ ท่าแรกที่ออกเรือนั้นด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับใบปล่อยเรือเพิ่มเติมทุกฉบับตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๔๗}

มาตรา ๕๑ ให้นายเรือทุกลำซึ่งบรรทุกสินค้าขาออก ยื่นหรือจัดให้ตัวแทนยื่นบัญชีสินค้าสำหรับเรือ ซึ่งต้องมีรายละเอียดแห่งสินค้าตามที่ระบุไว้ในบัญชีรายชื่อสินค้าขาออกของศุลกากรนั้น ต่อศุลกสถานภายในหกวันเต็มนับแต่วันที่ได้ออกใบปล่อยเรือขาออกให้ บัญชี

^{๔๔} มาตรา ๔๙ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๔

มาตรา ๔๙ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

^{๔๕} มาตรา ๔๙ วรรคสอง คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓

^{๔๖} มาตรา ๕๐ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๔

^{๔๗} มาตรา ๕๐ คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓

สินค้าสำหรับเรือนี้ให้ทำเป็นสองฉบับมีข้อความต้องกัน และต้องมีใบรับรองสินค้าตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ติดไปด้วย

มาตรา ๕๒ ให้นายเรือทุกลำที่ได้รับใบปล่อยเรือขาออกยื่นบัญชีคนโดยสารในเรือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนเวลาที่จะออกนอกเขตท่า บัญชีนี้ต้องแสดงจำนวน เพศและสัญชาติของคนโดยสาร และต้องทำตามแบบซึ่งอธิบดีจะได้กำหนด

มาตรา ๕๓^๒ นายเรือทุกลำชนิดที่มีระวางจดทะเบียนต่ำกว่าสองร้อยตันซึ่งออกจากท่ากรุงเทพฯ ต้องได้รับใบเบิกร่องผ่านปากน้ำก่อนจึงออกเรือได้ และต้องส่งมอบใบเบิกร่องนี้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ปากน้ำ นายเรือชนิดอื่นที่ออกจากท่ากรุงเทพฯ เมื่อผ่านด่านศุลกากรที่ปากน้ำต้องเดินเบาลง และเมื่อพนักงานศุลกากรเรียกถาม ก็ต้องตอบโดยบอกชื่อเรือและที่จะไป นายเรือคนใดกระทำผิดต่อบทมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท

มาตรา ๕๔ ถ้าการบรรทุกสินค้าลงในเรือขาออกได้ทำอยู่เนิ่นช้ากว่าปีสิบเอ็ดวันนับแต่วันเริ่มบรรทุกก็ดี หรือเรือขาออกเมื่อได้บรรทุกสินค้าลงแล้ว ยังอยู่ในท่าเกินกำหนดนี้ก็ดี อาจเรียกค่าธรรมเนียมตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^๓ และพนักงานเจ้าหน้าที่อาจกักเรือนั้นไว้ได้จนกว่าจะได้ใช้ค่าธรรมเนียมนั้น และค่าใช้จ่ายอย่างอื่นซึ่งหากจะพึงมีขึ้นในการเผื่อเรือนั้นด้วย แต่อธิบดีอาจยกเว้นการเรียกค่าธรรมเนียมนี้ได้ เมื่อได้ยินหลักฐานอันสมควรแสดงให้เห็นว่าการเนิ่นช้านั้น มีอาจที่จะหลีกเลี่ยงเสียได้

มาตรา ๕๕^๔ ถ้าของใดซึ่งได้ทำทัณฑ์บนหรือให้ประกันไว้ว่า จะส่งออกโดยเรือลำใด มิได้นำลงบรรทุกให้เสร็จก่อนเรือลำนั้นออก ท่านให้รับของนั้นไว้ เว้นแต่จะได้อำนาจเหตุที่มิได้นำลงบรรทุกนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในทันทีภายหลังที่เรือนั้นออก เพื่อพนักงานจะได้รับรองการบรรทุกขาด ถ้าและของนั้นมีได้นำไปเก็บในคลังสินค้าหรือทำใบขนใหม่ เพื่อส่งออกไปกับเรือลำอื่น โดยทำทัณฑ์บนหรือให้ประกันไว้ภายในสิบสี่วัน นับแต่วันได้รับใบปล่อยเรือชั้นที่สุดไซร์ ท่านว่าบุคคลผู้ยื่นใบขนสินค้าเพื่อส่งออกนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๕๖ ชาวทุกชนิดรวมทั้งรำด้วย ที่ยื่นใบขนเพื่อส่งออกนั้นต้องบรรจุกระสอบมีน้ำหนักเท่า ๆ กันในคราวหนึ่ง ๆ ที่นำลงเรือ และเมื่อได้ชั่งน้ำหนักกระสอบโดยจำนวน

^๒ มาตรา ๕๓ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

^๓ มาตรา ๕๔ คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓

^๔ มาตรา ๕๕ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

อันเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานว่ามีน้ำหนักถูกต้อง ดังได้แสดงไว้ในใบขนสินค้าขาออกนั้นแล้ว
พนักงานเจ้าหน้าที่อาจอนุญาตให้นำลงบรรทุกได้

มาตรา ๕๗^{๕๕} เรือทุกลำที่เตรียมจะออกจากท่าต้องชักธงขึ้นที่เสาหน้า ธงนี้
ต้องชักไว้จนกว่าเรือจะออกเดิน ถ้าเรือจะออกเวลาบ่าย ให้ชักธงขึ้นไว้แต่เช้า ถ้าเรือจะออกเวลา
เช้าให้ชักธงขึ้นไว้แต่บ่ายวันก่อน นายเรือคนใดละเลยไม่ปฏิบัติตามบทมาตรานี้ ท่านว่ามีความผิด
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท

มาตรา ๕๘ การลำเลียงถ่ายของจากเรือลำหนึ่งลงเรืออีกลำหนึ่งนั้น จะพึงอนุญาต
ให้ทำได้ต่อเมื่อบุคคลผู้ได้รับอำนาจทำการถ่ายของเช่นว่านี้ ได้ยื่นใบขนสินค้าทำเป็นสองฉบับมี
ข้อความต้องกันตามแบบที่กำหนดไว้ (ใบแนบ ๙) แต่ห้ามมิให้ทำการลำเลียงถ่ายของเช่นนี้ เว้น
แต่จะได้รับอนุญาตและมีพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรกำกับอยู่ด้วย

มาตรา ๕๙^{๕๖}

มาตรา ๖๐^{๕๗} ถ้าของใดที่ขอคืนหรือได้อนุญาตคืนค่าภาษีแล้วได้บรรทุกลงเรือ
หรือนำไปยังท่าเทียบท่าเรือ ท่าเทียบเรือ หรือที่อื่นเพื่อส่งออกไป และพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจ
พบว่าของนั้นไม่ตรงตามใบขนสินค้า บัญชีบรรทุกสินค้า คำร้องขอหรือเอกสารอื่นก็ดี หรือถ้าคำ
ร้องขออันเกี่ยวแก่ของนั้นปรากฏว่าเป็นการทุจริตด้วยประการใดก็ดี ท่านให้รับของนั้นเสียสิ้น กับ
ทั้งหีบห่อและของสิ่งอื่นที่อยู่ในหีบห่อนั้นด้วย และบุคคลผู้ขออนุญาตส่งและขอคืนค่าภาษีสำหรับ
ของนั้น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือสามเท่าจำนวนค่าภาษีที่ขอคืน
หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน

หมวด ๗

ของตกค้าง

มาตรา ๖๑^{๕๘} ของที่อยู่ในอารักขาของศุลกากรในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
ดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นของตกค้าง

^{๕๕} มาตรา ๕๗ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗

^{๕๖} มาตรา ๕๙ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๒

^{๕๗} มาตรา ๖๐ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗

^{๕๘} มาตรา ๖๑ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔

(๒๔)

(๑) ของนำเข้าที่เป็นสินค้าอันตรายตามชนิดหรือประเภทที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา ๖ (๖) ที่ผู้นำของเข้ามิได้เสียอากร และนำของออกไปจากเขตศุลกากรภายในระยะเวลาที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

(๒) ของนำเข้าอื่นใดนอกจาก (๑) เมื่ออยู่ในอารักขาของศุลกากรถึงสองเดือน โดยไม่มีใบขนสินค้าอันได้รับรองและมิได้เสียอากรหรือวางประกันค่าอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น ให้อธิบดีมีคำบอกกล่าวไปยังตัวแทนของเรือที่นำของเข้ามาโดยพลัน และเมื่อตัวแทนของเรือนั้นได้รับคำบอกกล่าวครบสิบห้าวันแล้ว

การดำเนินการกับของตกค้างตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลายหรือนำของนั้นออกขายทอดตลาด หรือสั่งให้ผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือที่นำของเข้าส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรและถ้าไม่มีการปฏิบัติตามให้มีอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลายได้ โดยผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือ แล้วแต่กรณี เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการนั้น

ในการสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำลายของตกค้างตามวรรคสอง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ปลอดภัยต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อม

ถ้าอธิบดีเห็นว่าการขายทอดตลาดตามวรรคสอง จะไม่ได้เงินเท่าที่ควรหรือมีเหตุอันสมควรประการอื่น อธิบดีจะสั่งให้ขายโดยวิธีอื่นก็ได้ และในกรณีที่การขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นดังกล่าวจะไม่ได้เงินคุ้มค่าภาษีหรืออาจจะทำให้เกิดความเสียหายอันไม่สมควรอย่างหนึ่งอย่างใด ให้จำหน่ายของนั้นตามแต่อธิบดีจะสั่ง

สำหรับของตกค้างตามวรรคหนึ่ง (๑) ให้อธิบดีกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาเพื่อให้การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในมาตรานี้แล้วเสร็จโดยเร็วโดยคำนึงถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นประกอบด้วย

มาตรา ๖๒ ของสดของเสียซึ่งยังมีได้รับมอบไปโดยยื่นใบขนบริบูรณ์ และมีอาการแสดงชัดว่าของนั้นบูดเน่าแล้ว จะทำลายเสียในเวลาใดเวลาหนึ่งภายหลังที่ของนั้นมาถึงสามวันก็ได้

มาตรา ๖๓^{๔๔} เงินที่ได้จากการขายตามมาตรา ๖๑ นั้น ให้หักใช้ค่าภาษี ค่าเก็บรักษา ค่าย้ายขน หรือค่าภาระติดพันอย่างอื่นอันค้างชำระแก่กรมศุลกากรเสียก่อน เหลือเท่าใดให้ใช้ค่าภาระติดพันต่าง ๆ อันสมควรจะได้และค้างชำระแก่ตัวแทนของเรือที่นำของเข้ามา เมื่อได้หักใช้เช่นนี้แล้ว ยังมีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใด ให้ตกเป็นของแผ่นดิน เว้นแต่เจ้าของจะได้เรียกร้องเอาภายในหกเดือนนับแต่วันขาย

^{๔๔} มาตรา ๖๓ แก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

(๒๕)

มาตรา ๖๓ ทวิ^{๖๐} ในกรณีที่สองตกค้างเป็นของเสียที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรือความเสียหายต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม ถ้าข้อเท็จจริงปรากฏต่ออธิบดีว่านายเรือรู้เห็นเป็นใจให้นำของเสียนั้นเข้ามาที่หรือนายเรือไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าตนได้จัดการเต็มวิสัยที่จะจัดได้เพื่อที่จะสืบค้นให้พบหรือป้องกันการนำของเสียนั้นเข้ามาทั้งเป็นของตกค้างก็ดี นอกจากโทษที่มีตามกฎหมายแล้ว ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้รับผิดชอบทำเรือหรือสนามบินแห่งหนึ่งแห่งใดหรือทุกแห่งในประเทศดำเนินการโดยพลันให้ตัวแทนของเรือที่นำของเสียเข้ามาของเสียนั้นออกไปนอกราชอาณาจักร หรืองดการให้ใช้ทำเรือหรือสนามบินและบริการต่าง ๆ แก่เรือลำนั้นหรือเรืออื่น ๆ ทั้งหมดของเจ้าของเรือลำนั้นได้ตามระยะเวลาที่จะกำหนดตามความร้ายแรงแห่งการกระทำ

หมวด ๘

การค้าชายฝั่ง

มาตรา ๖๔ การค้าทางทะเลจากภาคหนึ่งไปยังอีกภาคหนึ่งแห่งพระราชอาณาจักรนั้น ท่านให้ถือว่าเป็นการค้าชายฝั่งและบรรดาเรือทั้งหลายที่ใช้ในการค้าเช่นนี้ ได้ชื่อว่าเป็นเรือค้าชายชายฝั่ง

มาตรา ๖๕ เรือลำใดมาจากภาคต่างประเทศ และแวะ ณ ท่าหรือที่แห่งใดในพระราชอาณาจักรในระหว่างทางไปยังท่าหรือที่อื่นในพระราชอาณาจักรก็ดี และเรือลำใดออกจากท่าหรือที่แห่งหนึ่งในพระราชอาณาจักรไปยังท่าหรือที่แห่งอื่นในระหว่างทางขาออกไปยังภาคต่างประเทศก็ดี ในส่วนที่เกี่ยวกับการไปมาค้าขายในเขตชายฝั่ง ท่านให้บังคับด้วยบทกฎหมายและข้อบังคับว่าด้วยการค้าชายฝั่ง แต่ในส่วนการไปมาค้าขายหรือรับส่งสินค้าอันเกี่ยวกับภาคต่างประเทศ ให้บังคับด้วยบทกฎหมายและข้อบังคับว่าด้วยการค้าต่างประเทศ

มาตรา ๖๖^{๖๑} อันเรือค้าชายฝั่งนั้น ถ้าทำการบรรทุกของใด ๆ ลง หรือขนของใด ๆ ขึ้นจากเรือในท้องทะเลหรือนอกเขตท่า หรือนอกพระราชอาณาเขตก็ดี หรือถ้าเรือค้าชายฝั่งลำใดแวะ ณ ที่ใดนอกพระราชอาณาเขตหรือเปลี่ยนทางเดิน โดยมีได้มีพฤติการณ์อันมิอาจก้าวล่วงเสียได้ มาบังคับให้ต้องกระทำเช่นนั้นก็ดี หรือถ้านายเรือค้าชายฝั่งลำใดซึ่งได้แวะ ณ ที่ใดนอกพระราชอาณาเขต มิได้แจ้งเหตุการณันั้น ๆ เป็นลายลักษณ์อักษรต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าแรกที่มาถึงในพระราชอาณาจักรในทันใดที่เรือนั้นมาถึงก็ดี ท่านว่านายเรือนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

^{๖๐} มาตรา ๖๓ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔

^{๖๑} มาตรา ๖๖ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๓๗

มาตรา ๖๗ ก่อนที่จะบรรทุกของใดซึ่งตั้งใจจะส่งไปตามชายฝั่งลงในเรือลำใดที่จะไปหรืออาจจะไปตามชายฝั่งก่อน แล้วจึงเลยไปยังภาคต่างประเทศนั้น ให้ยื่นบัญชีสินค้าตามแบบที่กำหนดไว้ (ใบแนบ ๑๐) และถ้ามีค่าภาษีจะพึงต้องเสียในการส่งของนั้น ๆ ออกเท่าไร ก็ต้องวางเงินค่าภาษีไว้จึ่งเต็มจำนวน ณ ท่าที่ได้รับใบปล่อยเรือ เงินที่วางไว้นี้อาจคืนให้เมื่อได้ยื่นใบรับรองอันถูกต้องของเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ (ใบแนบ ๑๐(ก)) ภายในสองเดือนนับแต่วันที่ได้รับใบปล่อยเรือ อันแสดงว่าของนั้นได้ขึ้นขึ้นภายในพระราชอาณาเขต

มาตรา ๖๘^{๖๖} ก่อนเรือค้าชายฝั่งลำใดจะออกจากท่า หรือที่ขนสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออก ให้ทำบัญชีเป็นสองฉบับ มีข้อความต้องกันตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๑ ลงชื่อนายเรือแสดงรายละเอียดของเรือ และสินค้าในเรือตามที่กำหนดไว้ และส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งจะได้ยึดใบคู่ฉบับไว้และลงวันเดือนปี และลงชื่อในต้นฉบับคืนให้ไป บัญชีนี้ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตปล่อยสินค้า และปล่อยเรือให้เดินทางได้ด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๖๗} ทุก ๆ ท่าที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น ถ้าเรือค้าชายฝั่งลำใดออกจากที่แห่งใดโดยมิได้มีใบอนุญาตเช่นนี้ก็ดี หรือถ้าไม่แสดงใบอนุญาตนี้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือถึงท่า และก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้นก็ดี ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๖๙^{๖๘} เมื่ออธิบดีเห็นสมควรจะออกใบอนุญาตปล่อยสินค้าอย่างคุ้มได้ทั่วไปให้แก่เรือลำใด ๆ ที่ไปมาค้าอยู่เสมอเป็นปกติระหว่างท่าต่าง ๆ ในพระราชอาณาเขตก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องยื่นบัญชีอันถูกต้องแห่งสินค้าที่บรรทุกไปนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ตรงต่อระเบียบกฎทุก ๆ เที้ยว และต้องส่งใบแจ้งความตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๒ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าที่เรือออกก่อนเวลาที่จะออกเรือ และให้ยื่นค่าแจ้งความตามที่กำหนดไว้ในใบแนบอันเดียวกันนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าที่เรือไปถึงภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือไปถึงและก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้น ใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ้มได้ทั่วไปนี้อาจถอนเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้ โดยแจ้งความให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้ทรงใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ้มได้ทั่วไป ละเลยไม่ยื่นบัญชีสินค้าและค่าแจ้งความดังกล่าวไว้ในมาตรานี้ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๘

^{๖๖} มาตรา ๖๘ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๔

มาตรา ๖๘ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

^{๖๗} มาตรา ๖๘ คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓

^{๖๘} มาตรา ๖๙ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๔

ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๖๔} สำหรับเรือที่เดินไปมาโดยมีใบอนุญาตอย่างคุ้มได้ทั่วไปกำกับทุก ๆ ทำที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น และซึ่งจะต้องยื่นรายการแจ้งกำหนดวันเรือมาถึงและออกไปตามความในมาตรานี้ และในอัตราเดียวกับที่จะได้เรียกเก็บจากเรือที่ไม่ได้ออกใบอนุญาตอย่างคุ้มได้ทั่วไป แต่อธิบดีจะยอมรับเงินฝากประจำซึ่งจะได้หักออกเป็นค่าธรรมเนียมอันต้องเสียเป็นยอดรวมทุกกระยะกึ่งปี

มาตรา ๗๐^{๖๖} ของอันพึงต้องเสียค่าอากรชั้นใน หรือของต้องจำกัดบรรทุกไปในเรือค้าขายฝั่งลำใด ถ้าชนออกจากเรือโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๑ นายเรือค้าขายฝั่งทุกลำจะต้องมี หรือจัดให้มีสมุดบัญชีสินค้าไว้ประจำเรือ เพื่อบันทึกข้อความรายละเอียดในการเดินเรือทุกเที่ยว คือประเภทและปริมาณสินค้า วัน เดือน ปี และท่าที่ออกเรือ วัน เดือน ปี และท่าที่ไปถึง และที่ถ่ายสินค้าออก ชื่อนายเรือ และข้อความพิสดารอย่างอื่นที่จำเป็นเฉพาะกรณี และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่เรียกร้อง นายเรือต้องแสดงสมุดบัญชีสินค้าให้ตรวจ และพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะจดบันทึกหรือหมายเหตุอย่างใด ๆ ลงในสมุดบัญชานั้นได้

หมวด ๙
ที่ทอดเรือภายนอก

มาตรา ๗๒^{๖๗} อธิบดีอาจกำหนดที่ทอดเรือภายนอกสำหรับท่ากรุงเทพฯ หรือท่าอื่น เพื่อให้เรือถ่ายสินค้าออก หรือบรรทุกสินค้าลงทั้งหมด หรือแต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง และอาจกำหนดเวลาที่จะให้ใช้ที่ทอดเรือภายนอกนั้น และออกข้อบังคับสำหรับกรมเพื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรกำกับตรวจตรา และควบคุมที่ทอดเรือภายนอกนั้นได้ด้วย ถ้าผู้ใดทำผิด หรือเกี่ยวข้องในการกระทำผิดต่อข้อบังคับนี้ก็ดี หรือพยายาม หรือเกี่ยวข้องในการพยายามกระทำผิดต่อข้อบังคับนี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท แต่การที่ต้องรับผิดตามมาตรานี้ หากกระทำให้ผู้นั้นหลุดพ้นไปจากความรับผิดตามบทอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นได้ไม่

^{๖๔} มาตรา ๖๔ วรรคสอง คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓

^{๖๖} มาตรา ๗๐ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

^{๖๗} มาตรา ๗๒ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๗๓ บรรดาเรือที่จอดอยู่ หรือกำลังบรรทุกสินค้าลง หรือกำลังถ่ายสินค้าออก ณ ที่ทอดเรือภายนอก และบุคคลทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการนั้นจะต้องรับผิดชอบ และต้องโทษตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่น เหมือนหนึ่งว่าอยู่ในเขตกรรมศาลของท่า

มาตรา ๗๔^{๖๔} ถ้าเรือลำใดบรรทุกสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออก ณ ที่ทอดเรือภายนอกใด ๆ ก็ดี หรือ ณ ที่แห่งใด ๆ อันมิได้อนุมัติก็ดี โดยมีได้รับความยินยอมของอธิบดี ท่านว่านายเรือและบุคคลทั้งหลายที่เกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการบรรทุกสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออกนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และสินค้าที่ได้บรรทุกลง หรือขนขึ้น หรือวาง หรือเหลืออยู่ในเรือ นั้น ให้ริบเสีย

มาตรา ๗๕ บรรดาอาวุธปืน กระสุนดินปืน วัตถุระเบิด ฝิ่น สุรา หรือของอย่างใด ๆ ที่ต้องจำกัด หรือห้ามมิให้เคลื่อนย้าย หรือห้ามมิให้ถ่ายเปลี่ยนลำเรือ หรือรับมอบจากเรือที่นำของเข้า ณ ที่ทอดเรือภายนอก เว้นแต่จะได้อนุญาตพิเศษจากอธิบดีหรือพนักงานซึ่งได้รับอำนาจโดยชอบ

มาตรา ๗๖ อธิบดีอาจออกใบอนุญาตโดยให้อำนาจทั่วไปแก่เรือลำใด ๆ เพื่อถ่ายสินค้าออก หรือบรรทุกสินค้าลง ณ ที่ทอดเรือภายนอกได้ และห้ามมิให้เรือซึ่งมิได้รับอำนาจทั่วไปเช่นนั้นบรรทุกสินค้าลงหรือถ่ายสินค้าออก ณ ที่นั้น เว้นแต่จะได้อนุญาตพิเศษจากอธิบดีหรือพนักงานซึ่งได้รับอำนาจโดยชอบ

มาตรา ๗๗ บรรดาเรือที่อยู่ ณ ที่ทอดเรือภายนอก จะต้องจอดภายในเขตแห่งที่ทอดเรือนั้นตามที่ได้กำหนดไว้ และห้ามมิให้เรือย้ายไปจากที่จอด เว้นแต่จะได้อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๗๘ นายเรือที่ไปมาค้าอยู่เสมอเป็นปกติในทางค้าต่างประเทศ และได้รับอำนาจทั่วไปให้ถ่ายสินค้าออก ณ ที่ทอดเรือภายนอกซึ่งได้อนุมัติแล้วนั้น ต้องขออนุญาตจากพนักงานผู้กำกับที่ทอดเรือนั้นก่อนเริ่มถ่ายสินค้าออก

มาตรา ๗๙ นายเรือซึ่งได้รับอำนาจพิเศษเพื่อถ่ายสินค้าออก ณ ที่ทอดเรือภายนอกนั้น ต้องแสดงใบอนุญาตต่อพนักงานผู้กำกับก่อนเริ่มถ่ายสินค้าออก

มาตรา ๘๐ บัญชีรายละเอียดอันถูกต้องแสดงบรรดาของที่ได้ถ่ายออก ณ ที่ทอดเรือภายนอกนั้น พึงทำขึ้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับรองรายการถ่ายของออกนี้ให้ทำตามแบบที่กำหนดไว้ในแบบ ๑๓ เรือลำใดจะบรรทุกสินค้าอันถ่ายลำจากที่ทอดเรือภายนอก เข้าไปยังท่าหนึ่งท่าใด เมื่อมีบัญชีที่พนักงานเจ้าหน้าที่รับรองถูกต้องแล้วก็ให้ใบได้ บัญชีนี้ให้ถือว่าเป็น

^{๖๔} มาตรา ๗๔ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

ใบอนุญาตให้อ่านาจนำสินค้าไป ภายในบังคับแห่งบรรทัดฐานสำหรับเรือ มีสินค้าขาเข้าในเวลา เมื่อเข้ามาถึงในพระราชอาณาจักนั้น เมื่อมาถึงท่าผู้ควบคุมเรือต้องส่งมอบบัญชีนั้นให้แก่ พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ศุลกสถาน แล้วจึงจัดการถ่ายของออก และตรวจมอบตามข้อบังคับธรรมดา ถ้าเรือลำใดบรรทุกสินค้าถ่ายสำจากที่ทอดเรือภายนอก โดยไม่มีบัญชีที่รับรองเช่นนี้ ห้ามมิให้เรือ ลำนั้นเปิดระวางจนกว่าจะได้ยื่นบัญชีสินค้าบริบูรณ์ของเรือที่ได้ถ่ายสำสินค้าให้มานั้นต่อศุลกสถาน แห่งที่นั้น

มาตรา ๘๑ นายเรือที่ได้รับมอบอำนาจทั่วไป หรืออำนาจพิเศษให้ทำการบรรทุก สินค้าให้เสร็จ ณ ที่ทอดเรือภายนอกนั้น ต้องไปรับเอาใบปล่อยเรือจากศุลกสถานแห่งที่นั้นตาม ระเบียบและใช้คำการะติดพันที่ต้องเสียจนครบ ใบปล่อยเรือนี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สลักหลังว่า “เพื่อทำการบรรทุกให้เสร็จที่.....” และเมื่อถึงที่ทอดเรือภายนอก นายเรือต้องส่งมอบใบ ปล่อยเรือให้แก่พนักงานกำกับด่าน ให้พนักงานยึดใบปล่อยเรือนั้นไว้ จนกว่าจะเป็นที่พอใจว่าค่า ภาษีทั้งหมดและค่าธรรมเนียม หรือเงินรายอื่นซึ่งเรือจะพึงต้องเสียภายหลังที่ได้ออกจากที่นั้นได้ ใช้เสร็จ หรือได้วางเงินประจำไว้ แล้วให้พนักงานสลักหลังลงวัน เดือน ปี และลงนามในใบ ปล่อยเรือคืนให้แก่นายเรือ แล้วจึงให้ออกเรือเดินทางต่อไปได้

มาตรา ๘๒ สินค้าขาออกจะย้ายจากท่าแห่งหนึ่งไปยังที่ทอดเรือภายนอก เพื่อ บรรทุกลงในเรือลำใดที่ได้อนุญาตให้บรรทุกสินค้า ณ ที่ทอดเรือภายนอกนั้นก็ได้ แต่ก่อนที่จะ ย้ายสินค้าเช่นว่านี้ไป จะต้องยื่นใบขนสินค้าอย่างเดียวกับสินค้าที่บรรทุกในท่า และต้องเสียค่า ภาษีและคำการะติดพันให้ครบถ้วนเช่นเดียวกัน ให้ผู้ส่งของออกทำบัญชีสินค้าเรือสำเลียงสำหรับ ของเหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าได้สอบกับใบขนสินค้า และลงชื่อไว้ให้เป็น สำคัญแล้ว ให้ส่งบัญชีสินค้าเรือสำเลียงนี้ไปกับสินค้าไปยังที่ทอดเรือภายนอกแล้วส่งมอบให้แก่ พนักงานผู้กำกับ ณ ที่นั้น ถ้ารายการละเอียดในบัญชีสินค้าเรือสำเลียงไม่ตรงกับสินค้าพนักงานผู้ กำกับ ณ ที่นั้นอาจกักสินค้าไว้ได้

มาตรา ๘๓ ถ้าสินค้าขาออกรายใดไม่ได้บรรทุกลงเรือ หรือบรรทุกลงไม่หมด ณ ที่ทอดเรือภายนอก จะบรรทุกสินค้ารายนั้นลงในเรือลำอื่นซึ่งอยู่ที่ทอดเรือที่นั้น และซึ่งจะไปยังท่า เดียวกันก็ได้ ให้นายเรือสำที่กล่าวหลังนี้ หรือผู้ส่งของออกทำเรื่องราวเป็นลายลักษณ์อักษรยื่นต่อ พนักงานกำกับด่านเพื่อขออนุญาตบรรทุกสินค้านั้น

มาตรา ๘๔ ถ้าจะส่งสินค้าที่ไม่ได้บรรทุกลงเรือกลับมายังท่าที่ส่งออกไป บุคคล ซึ่งจะต้องรับผิดชอบไปปรับใบรับรองจากพนักงานกำกับด่าน มีข้อความแสดงปริมาณและบอก ลักษณะแห่งสินค้านั้น ๆ และใบรับรองนี้จะต้องส่งกำกับมากับสินค้ายังท่า และส่งมอบแก่ พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ศุลกสถาน

(๓๐)

มาตรา ๘๕ ภายในหกวันนับแต่วันที่ได้รับใบปล่อยเรือชั้นที่สุดจากที่ทอดเรือภายนอก ให้นำใบเรือหรือตัวแทนยื่นบัญชีสินค้าสำหรับเรือแก่พนักงานผู้กำกับ ณ ที่นั้น แสดงสินค้าทั้งหมดที่ได้บรรทุกลง ณ ที่ทอดเรือภายนอก

มาตรา ๘๖ เรือทุกลำที่อยู่ ณ ที่ทอดเรือภายนอก ต้องชักธงลาตามบทบัญญัติ และต้องระวางโทษตามมาตรา ๕๗

หมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า

มาตรา ๘๗^{๖๔} เมื่อได้ยื่นใบขนสินค้า และได้ขึ้นของขึ้นเพื่อเก็บในคลังสินค้า ทัดหน้บนให้พนักงานเจ้าหน้าที่จดรายการละเอียดแห่งของนั้นไว้ และเมื่อพอใจว่าได้มีการปฏิบัติครบถ้วนตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแล้ว ให้เขียนคำรับรองว่าของนั้นได้เก็บในคลังสินค้า ทัดหน้บนถูกต้องแล้ว

มาตรา ๘๘^{๖๕} รายการละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้ตามมาตรา ๘๗ ให้ใช้สำหรับประเมินอากรแก่ของนั้น แต่ในกรณีที่ได้อใช้ของดังกล่าวในการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดในคลังสินค้าทัดหน้บน ให้คำนวณปริมาณที่ใช้ตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบหรือที่อธิบดีประกาศกำหนด

ให้ยกเว้นการเก็บอากรขาเข้าและอากรขาออกแก่ของที่ปล่อยออกไปจากคลังสินค้าทัดหน้บนเพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ ไม่ว่าจะปล่อยออกไปในสภาพเดิมที่นำเข้าหรือในสภาพอื่น

การปล่อยของออกไปจากคลังสินค้าทัดหน้บน หากเป็นการโอนเข้าไปในคลังสินค้าทัดหน้บนอื่น หรือจำหน่ายให้แก่ผู้นำของเข้าตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒ หรือผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าเป็นการส่งออกนอกราชอาณาจักรในเวลาที่ปล่อยของเช่นนั้น ออกไปจากคลังสินค้าทัดหน้บน โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

การรับของที่ได้โอนหรือจำหน่ายตามวรรคสาม ให้ถือว่าเป็นการนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาที่ปล่อยของเช่นนั้นออกไปจากคลังสินค้าทัดหน้บน โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

^{๖๔} มาตรา ๘๗ แก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

^{๖๕} มาตรา ๘๘ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๘๘ บรรดาของที่เก็บในคลังสินค้านั้น ต้องเก็บไว้ในหีบห่อเดิมตามที่ได้ นำเข้ามา เว้นแต่ของซึ่งเมื่อได้ขนขึ้นแล้ว ได้รับอนุญาตให้ย้ายหีบห่อได้ ณ ทำเนียบท่าเรือ หรือ อนุญาตให้เอาเข้าร่วมให้เลือกคัด ให้แบ่งแยกกองให้บรรจุหรือกลับบรรจุใหม่ในคลังสินค้า ใน กรณีเช่นนี้ให้เก็บของนั้นไว้ในหีบห่อตามที่เป็นอยู่ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่จรรยาการนั้น และถ้า ของนั้นมีได้เก็บไว้ดังกล่าวนี้ก็ดี หรือถ้าในภายหลังได้มีการเปลี่ยนแปลงท่าลงแก่ของหรือหีบห่อที่ เก็บไว้นั้นก็ดี เปลี่ยนแปลงในการบรรจุเข้าหีบห่อในคลังสินค้า หรือเปลี่ยนแปลงเครื่องหมายและ เลขหมายหีบห่อก็ดี หรือถ้าได้ขนย้ายของไปจากห้องในคลังสินค้าซึ่งได้เก็บไว้นั้นก็ดี หากมิได้ทำ ต่อหน้าและได้อนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ไซ้ ท่านว่าของและหีบห่อนั้นให้ริบเสีย เว้นแต่จะ เป็นไปเพื่อส่งมอบตามใบอนุญาตหรือคำสั่ง หรืออำนาจอันถูกต้องสำหรับกรณีนั้น

มาตรา ๙๐^{๑๑} ถ้าผู้ปกครองคลังสินค้าเดินเล่อไม่เก็บของในคลังสินค้าให้มี ทางเข้าถึงหีบห่อของทุกห่อได้โดยสะดวกไซ้ เมื่อได้ทำการเดินเล่อเช่นนี้เป็นครั้งแรก จะได้รับคำ ตักเตือนตามทางการ และต่อนั้นไปเมื่อได้กระทำการเดินเล่ออีก ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ ปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๙๑^{๑๒} ของใดปรากฏว่าได้เก็บไว้ในคลังสินค้า และเป็นของยังมีได้ตรวจ และส่งมอบถูกต้อง ถ้าผู้ปกครองคลังสินค้าไม่แสดงของนั้นในเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรร้อง ขอไซ้ ท่านว่าผู้ปกครองคลังสินค้านั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งพัน บาท สำหรับหีบห่อหนึ่ง ๆ ที่ไม่ได้แสดง นอกจากค่าภาษีที่ต้องเสียสำหรับของนั้น

มาตรา ๙๒ ถ้าของใดที่ได้ยื่นใบขนเพื่อเก็บในคลังสินค้ามิได้เก็บให้ถูกต้องตาม ใบขนก็ดี หรือเมื่อได้เก็บไว้ในคลังสินค้าแล้ว ได้ซ่อนเร้นหรือย้ายขนไปจากคลังสินค้าด้วยประการ ใด ๆ หรือได้รั้อออกจากหีบห่อ หรือย้ายจากหีบห่ออันหนึ่งไปบรรจุในหีบห่ออีกอันหนึ่ง หรือทำ ด้วยประการอื่นใดก็ดี เพื่อที่จะปน ย้าย หรือซ่อนเร้นโดยมิชอบด้วยกฎหมายไซ้ ท่านให้ริบของ นั้นเสีย

มาตรา ๙๓^{๑๓} ผู้ใดบังอาจลอบเปิดคลังสินค้า หรือล่วงเข้าไปถึงของที่อยู่ใน คลังสินค้านั้น เว้นแต่จะได้เข้าไปต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรในเวลากระทำการตามหน้าที่ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหก เดือน

^{๑๑} มาตรา ๙๐ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

^{๑๒} มาตรา ๙๑ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

^{๑๓} มาตรา ๙๓ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

มาตรา ๙๔ อธิบดีไม่ต้องใช้คำสั่งใหม่ทดแทนให้แก่ผู้นำของเข้า หรือเจ้าของ หรือผู้รับตราสั่ง ในเหตุที่เกิดความเสียหายขึ้นแก่ของระวางที่เก็บอยู่ในคลังสินค้า เพราะเกิดเพลิงไหม้ หรือเพราะอุบัติเหตุอย่างอื่นอันมีอาจหลีกเลี่ยงเสียได้ หรือเพราะเหตุเสียหายไม่ว่าอย่างใด ๆ เว้นแต่การเสียหายนั้นจะเกิดจากความจงใจจะเลย หรือการกระทำ หรือละเว้นกระทำ ของ พนักงานในเวลากระทำการตามหน้าที่

มาตรา ๙๕ ถ้าของใดที่เก็บในคลังสินค้า หรือที่ยื่นใบขนเพื่อเก็บในคลังสินค้า หรือที่ยื่นใบขนเพื่อรับมอบไปจากคลังสินค้านั้น สูญหาย หรือถูกทำลายโดยอุบัติเหตุอันมีอาจหลีกเลี่ยงเสียได้ ในขณะที่อยู่บนเรือก็ดี หรือในเวลาย้ายถอนขนขึ้นก็ดี ในเวลารับเข้าเก็บในคลังสินค้า หรือเวลาที่อยู่ในคลังสินค้าก็ดี ท่านว่าอธิบดีอาจยกเว้นค่าภาษีที่จะต้องเสีย หรือคืนค่าภาษีที่ได้เสียแล้วสำหรับของนั้นได้

มาตรา ๙๖ ถ้าในเวลาใดเวลาหนึ่ง ปรากฏว่าของในคลังสินค้ามีปริมาณน้อยลง กว่าที่จดไว้ในใบขนสินค้าเดิมเมื่อนำของนั้นเข้าเก็บ และปริมาณที่ต่างกันนี้ไม่มีเหตุผลปรากฏในบันทึกของพนักงานก็ดี หรือไม่ปรากฏในเหตุที่อธิบดีหากได้เห็นสมควรอนุญาตมิให้ต้องคิดค่าภาระติดพันนั้นก็ดี ท่านให้ถือว่าของตามปริมาณที่ต่างกันอันแสดงเหตุมิได้นั้น เป็นของที่ได้ย้ายขนไปโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงาน และให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๒๗ บังคับแก่กรณีเช่นกล่าวนี

มาตรา ๙๗ ของใดที่เก็บในคลังสินค้าแห่งหนึ่งนั้น จะย้ายไปเก็บในคลังสินค้าแห่งอื่นใดในพระราชอาณาจักรก็ได้ โดยปฏิบัติตามข้อบังคับสำหรับกรมอันอธิบดีจะได้อำนาจไว้

มาตรา ๙๘ ทวิ^{๑๔} ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า มีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือของที่หลีกเลี่ยงค่าภาษี หรือของต้องจำกัดหรือของต้องห้าม หรือของที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือของใด ๆ รวมทั้งตรวจค้นโรงงาน อาคาร ยานพาหนะ และบุคคล ซึ่งอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น

^{๑๔} มาตรา ๙๘ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๓๓)

หมวด ๑๐ ทวิ^{๙๔}

เขตปลอดอากร

มาตรา ๙๗ ตริ ให้อธิบดีมีอำนาจอนุมัติจัดตั้งเขตปลอดอากรสำหรับการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ และให้มีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยื่นคำขอและการอนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากร

ผู้ซึ่งได้รับอนุมัติให้จัดตั้งเขตปลอดอากรต้องเสียค่าธรรมเนียมประจำปีตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๙๗ จัตวา ให้อธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดประเภทหรือชนิดของ ของที่จะนำเข้าไปในหรือปล่อยออกจากเขตปลอดอากร และกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการนำเข้าไปในหรือปล่อยออกจากเขตปลอดอากร

มาตรา ๙๗ เบญจ ให้ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับของที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อนำเข้าไปในเขตปลอดอากร ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ของที่เป็นเครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องใช้ รวมทั้งส่วนประกอบของของดังกล่าวที่จำเป็นต้องใช้ในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อนำเข้าไปในเขตปลอดอากรตามที่อธิบดีอนุมัติ

(๒) ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตปลอดอากร สำหรับใช้ในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ หรือ

(๓) ของที่ปล่อยออกมาจากเขตปลอดอากรอื่น
ให้ยกเว้นอากรขาออกสำหรับของที่ปล่อยออกไปจากเขตปลอดอากรเพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร

มาตรา ๙๗ ฉ การนำเข้าและการผลิตของที่กระทำในเขตปลอดอากร ให้ได้รับยกเว้นภาษีสรรพสามิตตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต

การนำเข้าและการผลิตของที่กระทำในเขตปลอดอากรให้ได้รับยกเว้นภาษีสุรา การปิดแสตมป์และค่าธรรมเนียม ตามกฎหมายว่าด้วยสุรา กฎหมายว่าด้วยยาสูบ และกฎหมายว่าด้วยไฟ โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการยกเว้นและการจัดเก็บตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วย

^{๙๔} หมวด ๑๐ ทวิ เขตปลอดอากร มาตรา ๙๗ ตริ ถึง มาตรา ๙๗ ทศ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๓๔)

ภาษีสรรพสามิตมาใช้บังคับโดยอนุโลมกับการยกเว้นภาษีสุรา การปิดแสตมป์ และค่าธรรมเนียมดังกล่าว

มาตรา ๙๗ สัตต ในกรณีการนำของเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำวัตถุดิบภายในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตปลอดอากรเพื่อผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับของนั้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ของนั้นได้รับยกเว้นไม่อยู่ภายในบังคับของกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมมาตรฐานหรือคุณภาพ การประทับตราหรือเครื่องหมายใด ๆ แก่ของนั้น ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๙๗ อัญฐ ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติให้ของใดได้รับยกเว้นหรือคืนเงินอากรเมื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร หากนำของนั้นเข้าไปในเขตปลอดอากร ให้ได้รับยกเว้นอากรหรือคืนเงินอากรโดยให้ถือว่าของนั้นได้ส่งออกนอกราชอาณาจักรในเวลาที่น่าจะของเช่นนั้นเข้าไปในเขตปลอดอากร ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๙๗ นว การนำของออกจากเขตปลอดอากรเพื่อใช้หรือจำหน่ายภายในราชอาณาจักรหรือเพื่อโอนเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือจำหน่ายให้แก่ผู้นำของเข้าตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒ หรือผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าเป็นการนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาที่น่าจะของเช่นนั้นออกจากเขตปลอดอากร ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

การนำของในเขตปลอดอากรไปใช้เพื่อการบริโภคหรือใช้เพื่อประโยชน์อย่างอื่นนอกเหนือจากวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขตปลอดอากร ให้ถือว่าเป็นการนำของออกจากเขตปลอดอากรตามวรรคหนึ่ง เว้นแต่จะเป็นการกำจัดหรือทำลายเศษวัสดุ ของที่เสียหาย ของที่ใช้ไม่ได้ หรือของที่ไม่ได้ใช้ ซึ่งอยู่ภายในเขตปลอดอากรโดยได้รับอนุญาตจากอธิบดีและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๙๗ ทศ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า และบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับกับการนำของเข้า การเก็บรักษา การส่งของออก การควบคุมการขนย้ายของในเขตปลอดอากร และอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยอนุโลม

(๓๕)

หมวด ๑๑
ประกันและทัณฑ์บน

มาตรา ๙๘ อธิบดีอาจเรียกประกันจากบุคคลคนเดียวหรือหลายคนซึ่งเกี่ยวเป็นผู้ได้ประโยชน์ในกิจการใด ๆ อันอยู่ในหน้าที่อำนาจการหรือบังคับบัญชาของกรมตุลาการ โดยให้ทำทัณฑ์บนหรือให้ประกันอย่างอื่นจนเป็นที่พอใจเพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามเงื่อนไข คำสั่ง หรือ กิจการอันเกี่ยวแก่กรมตุลาการ หรือเนื่องจากกิจการที่กล่าวมานั้นได้ บรรดาทัณฑ์บนหรือประกันอย่างอื่นเช่นว่ามานี้ให้เป็นอันสมบูรณ์ตามกฎหมาย และถ้ากระทำความผิดเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งแห่งทัณฑ์บนหรือประกัน ก็อาจยกขึ้นฟ้องร้องและว่ากล่าวต่อไปได้เหมือนเช่นประกันทัณฑ์บนอย่างใด ๆ กั้นระบุดหรือนุญาตไว้ให้ทำได้ เรียกได้ตามพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่น ๆ ฉะนั้นบรรดาทัณฑ์บนเช่นว่ามานี้ให้ทำให้แก่และเพื่อได้แก่รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และอธิบดีพึงเพิกถอนเสียได้เมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันในทัณฑ์บน หรือถ้ามีกำหนดเวลาไว้ให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในทัณฑ์บนเป็นประการใด ก็นับแต่กำหนดเวลานั้น

หมวด ๑๒
แสดงเท็จ

มาตรา ๙๙^๖ ผู้ใดกระทำหรือจัดหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำ หรือยื่น หรือจัดให้ผู้อื่นยื่นซึ่งใบขนสินค้า คำแสดง ใบรับรอง บันทึก เรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องใด ๆ อันเกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้ หรืออันพระราชบัญญัตินี้บังคับให้กระทำนั้นเป็นความเท็จก็ดี เป็นความไม่บริสุทธิ์ก็ดี หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ ก็ดี หรือถ้าผู้ใดซึ่งพระราชบัญญัตินี้บังคับให้ตอบคำถามอันใดของพนักงานเจ้าหน้าที่มิได้ตอบคำถามอันนั้นโดยสัตย์จริงก็ดี หรือถ้าผู้ใดไม่ยอม หรือละเลยไม่ทำไม่รักษาไว้ซึ่งบันทึกเรื่องราว หรือทะเบียน หรือสมุดบัญชี หรือเอกสาร หรือตราสารอย่างอื่น ๆ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้บังคับไว้ก็ดี หรือถ้าผู้ใดปลอมแปลงหรือใช้เมื่อปลอมแปลงแล้วซึ่งเอกสารบันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นที่พระราชบัญญัตินี้บังคับไว้ให้ทำ หรือที่ใช้ในกิจการใด ๆ เกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือแก้ไขเอกสารบันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นภายหลังที่ได้ออกไปแล้วในทางราชการก็ดี หรือปลอมดวงตรา ลายมือชื่อ ลายมือชื่อย่อ หรือเครื่องหมายอย่างอื่นของพนักงานกรมตุลาการ หรือซึ่งพนักงานกรมตุลาการใช้เพื่อการอย่างใด ๆ อันเกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต่อระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน

^๖ มาตรา ๙๙ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติตุลาการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗

(๓๖)

หมวด ๑๓

การฟ้องร้อง

มาตรา ๑๐๐ ในการฟ้องร้องคดีอันเกี่ยวข้องกับซึ่งต้องยึดเพราะไม่เสียภาษี หรือเพราะเหตุพึงรับโดยประการอื่นก็ดี หรือยึดเพื่อเอาค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ถ้ามีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นว่าค่าภาษีสำหรับของนั้น ๆ ได้ส่งชำระถูกต้องแล้วหรือหาไม่ หรือว่าของนั้น ๆ ได้นำเข้ามา ได้ขึ้นขึ้นจากเรือ ได้ส่งออก ได้บรรทุกลงเรือ ได้ย้ายขนไป ได้เก็บ ได้ขาย หรือได้จัดการอย่างอื่นโดยชอบด้วยกฎหมายหรือหาไม่ไซ้ ท่านว่าหน้าที่พิสูจนต์กอยู่แก่จำเลยทุกคดีไป

มาตรา ๑๐๑ ในคดีใด ๆ อันเกี่ยวกับการศุลกากรนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่คนใด ๆ ซึ่งกระทำการโดยอาศัยอำนาจของอธิบดี อาจยื่นฟ้องและทำการฟ้องหรือแก้คดี หรือดำเนินคดีได้ ไม่ว่าในศาลหนึ่งศาลใด

มาตรา ๑๐๒^{๖๖} ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มผู้กระทำผิดนั้น ในการจะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็ก ๆ น้อย ๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ และงดการฟ้องร้องก็ได้

ในกรณีที่อธิบดีเป็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำหรือยื่นคำสาแดงหรือบันทึกเรื่องราวซึ่งเป็นการเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์ หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการกักตุนหรือการห้าม ให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงควรฟ้องผู้กระทำผิด

มาตรา ๑๐๒ ทวิ^{๖๗} สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๔๕๐ และมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๔ และมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๕๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่หมื่นบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทน

^{๖๖} มาตรา ๑๐๒ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๖๗} มาตรา ๑๐๒ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

(๓๗)

กระทรวงการคลัง และผู้แทนกรมตำรวจ ที่จะเปรียบเทียบ และงดการฟ้องร้อง และการที่ คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

มาตรา ๑๐๒ ตรี^{๗๔} ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งจ่ายเงินสินบนและรางวัลตามระเบียบที่ อธิบดีกำหนด โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี ในกรณีต่อไปนี้

๑. ความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร หรือของต้องห้ามต้องจำกัดในการนำเข้ามา ใน หรือส่งออกนอกราชอาณาจักรให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่า ขายของกลาง แต่กรณีที่มีได้รับของกลาง หรือของกลางไม่อาจจำหน่ายได้ ให้หักจ่ายจากเงิน ค่าปรับ ส่วนรายที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๒. ความผิดฐานล่าแดงเท็จ ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ ๕๕ จาก เงินค่าปรับ แต่ในรายที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๓. กรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาด และเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบ เป็น ผลให้เรียกอากรเพิ่มเติมได้ ให้จ่ายเงินรางวัลร้อยละ ๑๐ ของเงินอากรที่กรมศุลกากรเรียกเก็บ เพิ่มเติมได้

มาตรา ๑๐๓ ถ้ามีความจำเป็นที่จะประเมินราคาของใด ๆ เพื่อประโยชน์ในการ กำหนดเบี้ยปรับ ท่านว่าราคานั้นให้พึงถือเอาตามราคาของชนิดเดียวกัน ซึ่งได้เสียค่าภาษีศุลกากร หรืออากรชั้นในครบถ้วนแล้วตามที่ซื้อขายในเวลา หรือใกล้เคียงเวลาที่กระทำผิดนั้น แต่ผู้กระทำผิดจะ เลือกถือเอาตามราคาที่อธิบดีกำหนดให้ก็ได้

มาตรา ๑๐๔ ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้ประการใดก็ตาม ศาลอาจใช้ดุลพินิจลงโทษผู้กระทำผิดให้ใช้เบี้ยปรับนอกจากโทษจำอีกก็ได้ แต่ว่าเบี้ยปรับและกำหนดโทษจำ นั้น ทั้งสองอย่างต้องไม่เกินอัตราโทษอย่างสูงที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ

มาตรา ๑๐๕ เจ้าของเรือจะต้องรับผิดชอบในทางแพ่งในการใช้เบี้ยปรับ ซึ่งได้ลงโทษปรับนายเรือสำหรับความผิดใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ และโดยทำนองเดียวกันเจ้าของ หรือเจ้าสำนักใด ๆ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าปรับซึ่งได้ลงโทษปรับตัวแทน หรือผู้ปกครองที่นั้น ๆ ซึ่ง กระทำการแทนตน หรือควบคุมดูแลผลประโยชน์ของตนนั้น

^{๗๔} มาตรา ๑๐๒ ตรี เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

(๓๘)

หมวด ๑๔

ตัวแทน

มาตรา ๑๐๖ บุคคลใดได้รับอำนาจจากเจ้าของสินค้าโดยแสดงออกชัด หรือโดยปริยาย ให้เป็นตัวแทนในเรื่องสินค้านั้น ๆ เพื่อกิจการอย่างใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ และการให้อำนาจนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ได้อนุมัติแล้วไซ้ ท่านให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นเจ้าของสินค้าในกิจการนั้น ๆ

มาตรา ๑๐๗ ถ้านายเรือลำใดให้อำนาจแก่บุคคลใดให้กระทำกิจการเป็นตัวแทนของตน โดยได้รับอนุมัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ และบุคคลนั้นยอมรับเป็นตัวแทนโดยแสดงออกชัดหรือโดยปริยาย เพื่อกระทำหน้าที่ใด ๆ ตามบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ไซ้ ในเมื่อไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ ท่านว่าตัวแทนนั้นต้องระวางโทษเป็นอย่างเดียวกันกับนายเรือ

มาตรา ๑๐๘ ถ้าบุคคลใดร้องขออนุญาตต่อพนักงาน เพื่อกระทำกิจการเฉพาะสิ่งเฉพาะอย่างแทนบุคคลอื่น พนักงานอาจเรียกให้ผู้ที่ร้องขอเช่นนั้น แสดงใบมอบอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากบุคคลซึ่งตนร้องขอจะกระทำการแทนนั้นได้ ถ้าและไม่มีใบมอบอำนาจเช่นนี้มาแสดง พนักงานจะไม่ยอมกระทำการกับผู้นั้นก็ได้

มาตรา ๑๐๙ เสมียนหรือคนใช้ของบุคคลใด หรือห้างใดอาจจะมาทำกิจการทั้งหลายทั้งปวงแทนตัวบุคคล หรือห้างนั้นที่ศาลสถานได้ แต่ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะไม่ยอมรับรองเสมียนหรือคนใช้นั้นเสียก็ได้ เว้นแต่บุคคลหรือห้างนั้นจะได้ยื่นใบมอบอำนาจทั่วไปไว้ที่ศาลสถานให้อำนาจเสมียนหรือคนใช้นั้นทำการแทนตน และได้วางประกันโดยทำทัณฑ์บนหรือประการอื่นให้ไว้ตามแต่ที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรและพอใจ เพื่อให้เสมียนหรือคนใช้นั้นปฏิบัติกรโดยถูกต้องสมควร

หมวด ๑๕

บทเปิดเสร็จทั่วไป

มาตรา ๑๑๐^{๕๐} ถ้าเรือลำใดบรรทุกลงหรือถ่ายออกซึ่งของหรือสินค้าอย่างใด ๆ ก็ดี หรือกระทำการงานอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ในวันอาทิตย์ หรือวันหยุด หรือก่อน หรือภายหลัง

^{๕๐} มาตรา ๑๑๐ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

เวลาราชการดังกล่าวตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๕๐} นอกจากจะได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน และได้เสียค่าธรรมเนียมตามอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๕๑} ท่านว่านายเรือหรือตัวแทนหรือทั้งสองคนร่วมกันมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินกว่าห้าพันบาท แต่การที่ต้องรับผิดตามมาตรา^{๕๒} นี้ ไม่กระทำให้ผู้นั้นหลุดพ้นจากโทษที่จะพึงต้องรับตามมาตราอื่นแห่งพระราชบัญญัติ^{๕๓}

มาตรา ๑๑๑ เมื่อมีความจำเป็นเพื่อรักษาประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน จะต้องวางพนักงานประจำเรือ ณ ที่ใด และจะไปยังที่นั้นจากท่าขนส่งการอันใกล้ที่สุดไม่ได้โดยง่ายก็ดี หรือเมื่อนายเรือหรือบุคคลอื่นซึ่งมีประโยชน์ได้เสียประสงค์จะให้พนักงานไปทำการ ณ ที่เช่นนั้นก็ดี ท่านว่าบรรดาค่าเดินทางและค่าธรรมเนียมประจำวันอัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๕๔} ให้คิดเอาแก่นายเรือหรือบุคคลที่ร้องขอ

มาตรา ๑๑๒^{๕๕} ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังผ่านศุลกากร ให้นำของนั้นไปยังศุลกากรสถาน หรือนำไปเก็บไว้ในที่มั่นคงแห่งใดแห่งหนึ่ง เว้นแต่พนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าของหรือตัวแทนจะตกลงกันยอมให้เอาแต่ตัวอย่างของไว้วินิจฉัยปัญหาและเพื่อรักษาประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน ให้ชำระอากรตามจำนวนที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก แล้วแต่กรณี สำแดงไว้ในใบขนสินค้าและให้วางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันจนครบจำนวนเงินอากรสูงสุดที่อาจจะพึงต้องเสียสำหรับของนั้น แต่อธิบดีจะประกาศกำหนดให้การรับประกันของกระทรวงการคลังหรือธนาคารแทนการวางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันดังกล่าว โดยอาจกำหนดให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๑๑๒ ทวิ^{๕๖} ในกรณีที่มีการวางประกันค่าอากรตามมาตรา ๑๑๒ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประเมินเงินอากรอันพึงต้องเสียและแจ้งให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแล้วแต่กรณีทราบแล้ว ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกต้องชำระเงินอากรตามจำนวนที่ได้รับแจ้งให้ครบถ้วนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

^{๕๐} มาตรา ๑๑๐ คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๑} มาตรา ๑๑๐ คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๒} มาตรา ๑๑๑ คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๓} มาตรา ๑๑๒ แก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

^{๕๔} มาตรา ๑๑๒ ทวิ เพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

มาตรา ๑๑๒ ทวิ วรรคสาม ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

ในกรณีที่มีการวางเงินประกันและเงินประกันที่วางไว้คุ้มค่าอากรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินแล้ว ให้เก็บเงินประกันดังกล่าวเป็นค่าอากรตามจำนวนที่ประเมินได้ทันที และให้ถือเสมือนว่าผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกได้ชำระเงินอากรที่ได้รับแจ้งภายในเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งแล้ว

มาตรา ๑๑๒ ตรี^{๕๖} ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมิได้ชำระเงินอากรให้ครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนดในวรรคหนึ่งแห่งมาตรา ๑๑๒ ทวิ หรือมิได้ปฏิบัติตามระเบียบหรือเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๔๐ หรือมาตรา ๔๕ อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะเรียกเงินเพิ่มอีกไม่เกินร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่มก็ได้ เงินเพิ่มนี้ให้ถือเป็นเงินอากร

มาตรา ๑๑๒ จัตวา^{๕๗} เมื่อผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระ โดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้ส่งมอบหรือส่งของออก จนถึงวันที่นำเงินมาชำระ แต่มิให้เรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวในกรณีที่มีการชำระอากรเพิ่มตามมาตรา ๑๐๒ ตรี อนุมาตรา ๓

ในกรณีที่มีการเปลี่ยนการค้ำประกันเป็นการวางเงินประกันหลังการส่งมอบหรือส่งของออก ให้เรียกเก็บและคำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรโดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้ส่งมอบหรือส่งของออก จนถึงวันที่นำเงินมาวางแทนการค้ำประกัน แต่ในกรณีที่เงินประกันที่นำมาวางแทนนั้นไม่คุ้มค่าอากร ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มสำหรับจำนวนค่าอากรที่ต้องเสียเพิ่มตามเกณฑ์ในวรรคหนึ่งอีกด้วย

ในการคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน และเงินเพิ่มนั้นให้ถือเป็นเงินอากร

ในกรณีที่ต้องคืนเงินอากรหรือเงินประกันค่าอากรเพราะเหตุที่ได้เรียกไว้เกินจำนวนอันพึงต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้คืนพร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๐.๖๒๕ ต่อเดือนของจำนวนที่ต้องคืนโดยไม่คิดทบต้น นับแต่วันที่ได้ชำระค่าอากรหรือวางเงินประกันค่าอากรครั้งสุดท้ายจนถึงวันที่มีการอนุมัติให้จ่ายคืน ในกรณีที่มีการเปลี่ยนการค้ำประกันเป็นการวางเงินประกันหลังการส่งมอบหรือส่งของออก การคำนวณดอกเบี้ยสำหรับจำนวนเงินประกันที่ต้องคืนให้นับตั้งแต่วันวางเงินประกันครั้งสุดท้ายแทนการค้ำประกัน จนถึงวันที่อนุมัติให้จ่ายคืน การคำนวณดอกเบี้ยตามวรรคนี้ เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน ดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายนี้ให้ถือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่ายคืน

^{๕๖} มาตรา ๑๒ ตรี เพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๔

^{๕๗} มาตรา ๑๑๒ จัตวา เพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๔

มาตรา ๑๑๒ เบญจ^{๔๔} ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกค้างชำระค่าอากร อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายมีอำนาจกักของใด ๆ ของผู้นำที่กำลังผ่านศุลกากรหรืออยู่ใน ความกำกับตรวจตราของศุลกากรด้วยประการใด ๆ จนกว่าจะได้ชำระเงินอากรที่ค้างให้ครบถ้วน และถ้ามิได้ชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันที่กักของเช่นนั้น ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้นำของนั้น ออกขายทอดตลาด และเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดนี้ ให้หักค่าอากรค้างชำระ ค่าอากรสำหรับ ของที่ขายทอดตลาด ค่าเก็บรักษา ค่าย้ายขน และค่าภาระติดพันอย่างอื่นอันค้างชำระแก่ศุลกากร เสียก่อน เหลือเท่าใดให้ใช้ค่าภาระติดพันต่าง ๆ อันสมควรจะได้แก่ผู้เก็บรักษา ถ้ายังมีเหลืออยู่ อีกก็ให้จ่ายแก่ตัวแทนของเรื่อที่นำของที่ขายทอดตลาดเข้ามา เมื่อได้หักใช้เช่นนี้แล้วยังมีเงิน เหลืออยู่อีกเท่าใดให้ตกเป็นของแผ่นดิน เว้นแต่เจ้าของจะได้เรียกร้องเอาภายในหกเดือนนับแต่ วันขายทอดตลาด

มาตรา ๑๑๒ ฉ^{๔๕} ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีสิทธิอุทธรณ์การประเมินอากร ของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามแบบที่อธิบดีกำหนดได้ ภายใน สามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน โดยในกรณีที่เป็นการนำของเข้าหรือส่งของออกใน จังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร อาจอุทธรณ์โดยยื่นผ่านด่านศุลกากรหรือสำนักงานศุลกากร ภาคก็ได้ โดยต้องปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๑๒ สัตต^{๔๖} ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ประกอบด้วยอธิบดีเป็น ประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และ ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งอธิบดีแต่งตั้งอีกจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคน เป็นกรรมการ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แต่งตั้งข้าราชการสังกัดกรมศุลกากรเป็น เลขานุการและเป็นผู้ช่วยเลขานุการ โดยให้เลขานุการเป็นกรรมการด้วย

มาตรา ๑๑๒ อฎฐ^{๔๗} ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งอธิบดีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่ง คราวละสามปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินการต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่ง ได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

การแต่งตั้งกรรมการใหม่ให้แต่งตั้งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง ตามวาระ

^{๔๔} มาตรา ๑๑๒ เบญจ เพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

^{๔๕} มาตรา ๑๑๒ ฉ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๔๖} มาตรา ๑๑๒ สัตต เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๔๗} มาตรา ๑๑๒ อฎฐ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๔๒)

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๑๑๒ นว^{๓๓} นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งอธิบดีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
  - (๒) ลาออก
  - (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
  - (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
  - (๕) อธิบดีมีคำสั่งให้ออกเนื่องจากมีเหตุบกพร่องอย่างร้ายต่อหน้าที่หรือมีความประพฤติเสื่อมเสียอย่างร้ายแรง
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้อธิบดีแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทน และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๑๒ ทศ^{๓๔} การประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต้องมีกรรมการมาประชุมอย่างน้อยถึงหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๑๒ เอกทศ^{๓๕} ถ้ากรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียในเรื่องที่วินิจฉัยจะเข้าร่วมประชุมหรือลงมติในเรื่องนั้นมิได้

มาตรา ๑๑๒ ทวาทศ^{๓๖} เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกหนังสือเรียกผู้อุทธรณ์หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

^{๓๓} มาตรา ๑๑๒ นว เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๓๔} มาตรา ๑๑๒ ทศ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๓๕} มาตรา ๑๑๒ เอกทศ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๓๖} มาตรา ๑๑๒ ทวาทศ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

มาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งบัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของ
อย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อุทธรณ์มาแสดงได้ โดยให้เวลาบุคคลดังกล่าวไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน
นับแต่วันที่ได้ส่งหนังสือเรียก

ผู้อุทธรณ์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกตามวรรคหนึ่ง หรือไม่ยอมให้ถ้อยคำ
โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ยกอุทธรณ์นั้นเสีย

มาตรา ๑๑๒ เทรส^{๖๖} ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจแต่งตั้ง
คณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่มอบหมายและรายงานต่อ
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ให้นำความในมาตรา ๑๑๒ ทศ และมาตรา ๑๑๒ เอกาทศ มาใช้บังคับแก่การ
ประชุมของคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แต่งตั้งโดยอนุโลม

มาตรา ๑๑๒ จตุทศ^{๖๗} ให้กรรมการในคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ และ
อนุกรรมการในคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แต่งตั้ง เป็นเจ้าพนักงานตาม
ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๑๒ ปันรศ^{๖๘} คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็น
ที่สุด และในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยในภายหลัง คำวินิจฉัยที่เปลี่ยนแปลงนั้นมิให้มีผล
ใช้บังคับย้อนหลัง เว้นแต่ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัย ก็ให้
พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามคำพิพากษาในส่วนที่เป็นโทษย้อนหลังได้เฉพาะบุคคล
ซึ่งเป็นคู่ความในคดีนั้น

มาตรา ๑๑๒ โสฬส^{๖๙} ในกรณีที่จะต้องชำระอากรเพิ่มหรือเงินประกันไม่คุ้มค่า
อากร การอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ฉ ไม่เป็นเหตุขู่ว่าการชำระเงินอากรตามจำนวนที่พนักงาน
เจ้าหน้าที่ประเมินไว้ เว้นแต่กรณีที่ถูกอุทธรณ์ได้รับอนุมัติจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายให้รอ
คำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือคำพิพากษาได้ ก็ให้มีหน้าที่ชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำ
วินิจฉัยอุทธรณ์หรือได้รับทราบคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสียอากรเพิ่มขึ้น ผู้อุทธรณ์จะต้องชำระภายใน
กำหนดเวลาเช่นเดียวกับวรรคหนึ่ง

^{๖๖} มาตรา ๑๑๒ เทรส เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓

^{๖๗} มาตรา ๑๑๒ จตุทศ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓

^{๖๘} มาตรา ๑๑๒ ปันรศ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓

^{๖๙} มาตรา ๑๑๒ โสฬส เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓

มาตรา ๑๑๒ สัตตรส^{๑๐๐} คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ให้ทำเป็นหนังสือและให้ส่งไปยังผู้อุทธรณ์

มาตรา ๑๑๒ อัญจารส^{๑๐๑} ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์โดยฟ้องเป็นคดีต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เว้นแต่ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ยกอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ทว่าทศ

มาตรา ๑๑๒ เอกุณวีสติ^{๑๐๒} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๑๒ ทว่าทศ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหก เดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑๓ บรรดาใบขนสินค้า บัญชี สมุดบัญชี บันทึกร่องราวหรือเอกสารไม่ว่าประเภทใด ๆ ให้ทำและถือไว้เป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ ใบขนสินค้า บัญชี หรือบันทึกร่องราวอย่างอื่นที่ต้องทำขึ้นตามบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านมิให้ถือว่าสมบูรณ์ นอกจากจะ ได้ทำให้ถูกต้องเคร่งครัดตรงตามที่บัญญัติไว้ เมื่อจะต้องจัดและแยกประเภทปริมาณสินค้า ก็ ต้องกระทำการนั้นให้ถูกต้องเคร่งครัดตรงตามบัญชี รายชื่อสินค้าขาเข้าและขาออกแบบราชการ ราคาแยกประเภทหนึ่ง ๆ และราคารวมยอดในใบขนสินค้านั้นให้ลงไว้เป็นเงินสยามจำนวนที่บอ ในต้นใบขนสินค้าทุกฉบับให้ลงเป็นตัวอักษร ส่วนสำเนาจะลงเป็นตัวเลขก็ได้ ห้ามมิให้รับใบขน สินค้า

ฉบับใด นอกจากจะมีรายการละเอียดบริบูรณ์ดังที่กำหนดไว้ในแบบตามที่ กฎหมายบัญญัติ พร้อมทั้งค่าแสดงของผู้นำของเข้าหรือตัวแทนดังที่กำหนดไว้ด้วย

มาตรา ๑๑๓ ทวิ^{๑๐๓} ให้ผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของ บุคคลดังกล่าวหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องตามที่อธิบดีกำหนด มีหน้าที่เก็บและรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานและข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ ที่บุคคลดังกล่าวใช้อยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับใด ๆ ที่ กำลังผ่านหรือได้ผ่านศุลกากรไว้ ณ สถานที่ประกอบการหรือสถานที่อื่นที่อธิบดีกำหนด เป็นเวลา ไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันที่นำของเข้าหรือส่งของออก

ในกรณีที่บุคคลหรือนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งเลิกประกอบกิจการ ให้บุคคลหรือนิติบุคคลหรือผู้ชำระบัญชีของนิติบุคคลนั้น เก็บและรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานและข้อมูล ดังกล่าว ณ สถานที่ที่อธิบดีกำหนด ต่อไปอีกสองปีนับแต่วันเลิกประกอบกิจการ

^{๑๐๐} มาตรา ๑๑๒ สัตตรส เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๐๑} มาตรา ๑๑๒ อัญจารส เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๐๒} มาตรา ๑๑๒ เอกุณวีสติ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๐๓} มาตรา ๑๑๓ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

ให้อธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดชนิดของเอกสารที่บุคคลตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่เก็บและรักษารวมทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บและรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐาน และข้อมูลดังกล่าวได้

ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามวรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑๔^{๑๑๔} พนักงานเจ้าหน้าที่ใด ๆ อาจเรียกให้ยื่นบัญชี ราคาสินค้า บัญชีสินค้าสำหรับเรือ ใบตราส่งสินค้า ใบรับสมุดบัญชี บันทึกเรื่องราว หรือเอกสารอย่างอื่นอันเกี่ยวข้องกับใด ๆ ที่กำลังผ่าน หรือได้ผ่านศุลกากรนั้นได้ เพื่อตรวจสอบหรือเทียบดูให้ถูกต้องกับใบขนสินค้า ใบรับรอง ใบแสดงการหรือรายละเอียดที่ได้ยื่นไว้ต่อกรมศุลกากร และถ้าไม่ยอมยื่นไซ้ร่า่านว่าบุคคลผู้จงใจไม่ยอมปฏิบัติตามคำเรียกของพนักงานนั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๑๑๕^{๑๑๕} ถ้าผู้ใดไม่ยอมยื่นแบบใบรับรอง ใบแสดงการ คำสำแดงบันทึกเรื่องราว หรือไม่ยอมให้คำแสดงข้อความอื่นแก่พนักงานคนใดซึ่งบังคับให้ยื่นหรือแสดง หรือที่เรียกให้ยื่นหรือแสดงโดยชอบตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากรก็ดี หรือละเลยไม่ยื่นแบบใบรับรอง ใบแสดงการ คำสำแดง บันทึกเรื่องราว หรือไม่ให้คำแสดงข้อความอื่นเช่นว่านั้นภายในเวลาอันควร หรือเวลาอันระบุไว้และตามแบบที่กฎหมายบัญญัติไว้ก็ตีทำ่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๑๑๕ ทวิ^{๑๑๖} ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าได้มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีคำสั่งเป็นหนังสือให้เป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ประกอบการของผู้นำเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง หรือสถานที่อื่นที่เกี่ยวข้องของบุคคลดังกล่าว ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการ ในกรณีนี้ให้มีอำนาจสั่งบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลที่อยู่ในสถานที่นั้นให้ปฏิบัติเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ

(๒) สอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกบัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด จากผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือการส่งออก

^{๑๑๔} มาตรา ๑๑๔ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๑๑๕} มาตรา ๑๑๕ อตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๑๑๖} มาตรา ๑๑๕ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๗

(๓) ยึดหรืออายัดบัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของอื่นที่อาจใช้พิสูจน์ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร

ผู้ขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑๕ ตรี^{๑๑๓} ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยหรือตรวจพบว่ามี การกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือบทกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร เพื่อประโยชน์ในการได้ส่วนเกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลอื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือ การส่งออก ให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริงหรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่ง บัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของอื่นที่เกี่ยวข้องกับการ กระทำความผิดมาตรวจสอบ โดยใช้เวลาแก่บุคคลดังกล่าวไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับ คำสั่ง

ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑๕ จัตวา^{๑๑๔} ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตาม พระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการผู้จัดการ หุ่นส่วนผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการ ดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะ พิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมหรือตนได้จัดการตามสมควรเพื่อ ป้องกันมิให้เกิดความผิดนั้นแล้ว

มาตรา ๑๑๕ เบญจ^{๑๑๕} ในการปฏิบัติหน้าที่ของอธิบดี ผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตาม สมควร

ผู้ใดไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๑๑๕ ฉ^{๑๑๖} ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ อธิบดี ผู้ซึ่งอธิบดี มอบหมาย หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

^{๑๑๓} มาตรา ๑๑๕ ตรี เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓

^{๑๑๔} มาตรา ๑๑๕ จัตวา เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓

^{๑๑๕} มาตรา ๑๑๕ เบญจ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓

บัตรประจำตัวให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๑๖ สำเนาใบรับรอง ใบชนสินค้า หรือเอกสาร และบัญชี หรือข้อความ แดงสิ่งซึ่งไม่ใช่เป็นความลับนั้น เมื่ออธิบดีเห็นสมควรก็ออกให้ได้โดยให้เสียค่าธรรมเนียมตาม อัตราตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง^{๑๑๖}

มาตรา ๑๑๗ การบรรทุกของลงเรือ หรือขนขึ้นจากเรือ การพาเอาของไป และการขนของขึ้นบกก็ดี การนำของไปยังที่สำหรับตรวจก็ดี การชั่งของ การนำของขึ้นชั่ง เปิดกลับ บรรจุ เอาเข้ารวม คัดเลือก แบ่งแยกกอง ทำเครื่องหมาย และลงเลขหมาย ซึ่งเป็นการจำเป็น หรืออนุญาตให้กระทำการนั้นก็ดี การขนย้ายของไปเก็บในที่สำหรับเก็บจนกว่าจะได้รับมอบไปก็ดี ท่านว่าให้เป็นหน้าที่ของผู้นำของเข้า หรือผู้ส่งของออกจะพึงกระทำโดยเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง และถ้ามีการเสียหายเกิดขึ้นแก่ของในระหว่างที่อยู่ในความรักษา หรือตรวจตราดูแลของกรม ศุลกากรอันมิได้เกิดแต่การจงใจกระทำหรือเกิดแต่ความบกพร่องไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ไซ้ร ท่านว่า กรมศุลกากรหาต้องรับผิดชอบในการเสียหายนั้นไม่

มาตรา ๑๑๘ บรรดาหีบห่อซึ่งมีของอยู่ข้างใน ต้องมีเครื่องหมายและเลขหมาย และต้องแสดงเครื่องหมาย และเลขหมายเช่นนั้นลงไว้ในเอกสารทุกฉบับ ที่เกี่ยวข้องกับของนั้น

มาตรา ๑๑๙^{๑๑๗} ถ้าผู้ใดกระทำความผิดพระราชบัญญัตินี้ และความผิดนั้นมิได้มี บัญญัติโทษไว้เป็นอย่างอื่นในพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นไซ้ร ท่านว่าผู้นั้นต้องระวาง โทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๑๒๐ เมื่อใดบทพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกับบทกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศอื่นที่ใช้อยู่ ณ บัดนี้ ท่านว่าในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้ยกเอาบทพระราชบัญญัตินี้ขึ้นบังคับ และกฎหมายพระราชบัญญัติหรือประกาศใดซึ่งจะได้ให้ใช้ใน ภายหน้านั้น มิให้ถือว่าเพิกถอนจำกัดเปลี่ยนแปลงหรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจและบทแห่ง พระราชบัญญัตินี้ เว้นไว้แต่ในกฎหมายพระราชบัญญัติหรือประกาศใหม่นั้น จะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่า มีประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น

^{๑๑๖} มาตรา ๑๑๕ ฉ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๑๗} มาตรา ๑๑๖ คำว่า “ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติ ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๑๘} มาตรา ๑๑๙ อัตราโทษ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

(๔๘)

มาตรา ๑๒๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การนำของเข้า และส่งของออก หรือการค้าอย่างใด ๆ ข้ามแดนแห่งพระราชอาณาจักร ทางบกเสมอกันกับการค้าทางทะเล และ บทบัญญัติการบังคับ และโทษานุโทษทั้งปวงในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับแก่การค้าข้ามแดน ทางบกตามที่พึงใช้ได้โดยมีพิกัดค่านึงถึงถ้อยคำสำนวนซึ่งใช้ตามปกติในทางการเรือและ เมื่อใดมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ถ้อยคำสำนวนที่ใช้นั้นให้หมายความและกิน ความรวมไปถึงรถไฟ ล้อเลื่อน คนหาบหาม สัตว์บรรทุกอากาศยาน ด้านศุลกากร พรหมแดน สนามบินที่กำหนดเป็นด่านภาษี การบรรทุกของลง การถ่ายของออก แล้วแต่กรณี หรือถ้อยคำ สำนวนอื่นทำนองนี้ อันใช้อยู่ในการค้าทางบกหรือทางอากาศนั้น

มาตรา ๑๒๒^{๑๑๑} ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดวันหยุดและเวลาราชการศุลกากร กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าภาระติดพัน ค่าใบอนุญาต ค่าแบบพิมพ์ ค่าเดินทาง และกิจการ อื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ประกาศมา ณ วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๖๔ เป็นปีที่ ๒ ในรัชกาล

ปัจจุบันนี้

---

^{๑๑๑} มาตรา ๑๒๒ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๔๔)

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๑

[รก.๒๔๗๑/-/๒๒/๑๕ เมษายน ๒๔๗๑]

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒

[รก.๒๔๗๒/-/๓๓๕/๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๒]

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔

[รก.๒๔๗๔/-/๕๖๐/๔ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๔]

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕

[รก.๒๔๗๕/-/๘๘/๒๘ เมษายน ๒๔๗๕]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙

[รก.๒๔๘๐/-/๑๘๘/๒๖ เมษายน ๒๔๘๐]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๘๐

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น "ทางอนุมติ" ให้หมายความว่า ทางที่กำหนดโดยกฎกระทรวงให้เป็นทางที่จะใช้ขนส่งของเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรได้ หรือจากเขตแดนทางบกมายังด่านศุลกากร หรือจากด่านศุลกากรไปยังเขตแดนทางบกได้

"ด่านพรมแดน" ให้หมายความว่า ด่านที่ตั้งขึ้นไว้โดยกฎกระทรวง ณ ทางอนุมติเพื่อตรวจของที่ขนส่งโดยทางนั้น

"ด่านศุลกากร" ให้หมายความว่า ด่านที่ตั้งขึ้นไว้โดยกฎกระทรวง ณ ทางอนุมติเพื่อเก็บศุลกากรแก่ของที่ขนส่งโดยทางนั้นและเพื่อตรวจของด้วย

"การนำของเข้าหรือส่งของออกทางบก" ให้หมายความว่า รวมตลอดถึงการนำของเข้าหรือส่งของออกทางลำน้ำ ซึ่งเป็นเขตแดนทางบกหรือตอนหนึ่งแห่งเขตแดนนั้น แต่ไม่รวมถึงการนำของเข้าหรือส่งของออกทางไปรษณีย์หรือทางอากาศ

"เขตแดนทางบก" ให้หมายความว่า เขตแดนทางบกระหว่างราชอาณาจักรกับดินแดนต่างประเทศ และรวมตลอดถึงลำน้ำใด ๆ ซึ่งเป็นเขตแดนแห่งราชอาณาจักรหรือตอนหนึ่งแห่งเขตแดนนั้น

"ผู้ควบคุมยาน" หรือ "ผู้ขนส่ง" เมื่อใช้เกี่ยวแก่รถไฟ ให้หมายความว่า พนักงานรักษารถ

"พนักงานหรือพนักงานศุลกากร" นอกจากพนักงานต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๗๙ แล้ว ให้หมายความว่า รวมตลอดถึงพนักงานใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

มาตรา ๔ ของใด ๆ ที่นำเข้าในหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรโดยผ่านเขตแดนใด ๆ ทางบกหรือตอนใดแห่งเขตแดนนั้น อาจมีพระราชกฤษฎีกาให้ยกเงินอากรซึ่งเรียกเก็บตามพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลาที่นำเข้าหรือส่งออกนั้น ให้ทั้งหมดหรือแต่ส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้

มาตรา ๕ ห้ามมิให้ผู้ใดขนส่งของหรือพยายามขนส่งของผ่านเขตแดนทางบกเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรหรือตั้งแต่เขตแดนทางบกมายังด่านศุลกากรหรือจากด่านศุลกากรไปยังเขตแดนนั้น ตามทางใด ๆ นอกจากทางอนุมติ หรือในเวลาใด ๆ นอกจากเวลาที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การขนส่งของตามทางอนุมติในเวลาอื่นนอกจากที่กำหนดตามวรรคก่อนนั้น จะทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากอธิบดีหรือผู้แทน และต้องปฏิบัติตาม

เงื่อนไขซึ่งอธิบดีกำหนดขึ้นไว้เป็นพิเศษโดยเฉพาะ

ห้ามมิให้ผู้ใดช่วยเหลือการขนส่งอันต้องห้ามดังกล่าวแล้ว หรือเก็บหรือซ่อน หรือยินยอมให้เก็บหรือซ่อนหรือจัดให้เก็บหรือซ่อนของใด ๆ โดยรู้อยู่แล้วว่าของนั้น ๆ ได้ขนส่งโดยฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าวแล้ว

มาตรา ๕ ทวิ* ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก หรือผู้ขนส่งมีเหตุจำเป็น และแสดงความจำนงล่วงหน้าต่ออธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายว่าจะขนส่งของผ่านเขตแดนใด ๆ ทางบกหรือตอนใดแห่งเขตแดนนั้นตามทางอื่นนอกจากทางอนุมัติ อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายอาจอนุญาตเป็นหนังสือให้ขนส่งตามทางที่ขอ โดยจะกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติประการใดก็ได้ให้ถือว่าทางที่ได้อนุญาตเช่นว่านั้นเป็นทางอนุมัติเฉพาะคราว

*[มาตรา ๕ ทวิ เพิ่มความโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕]

มาตรา ๖ อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา ห้ามมิให้ผู้ควบคุมเรือลำใดหรือเรือประเภทใด ที่ใช้ขนของส่งตามลำน้ำซึ่งเป็นเขตแดนทางบก จอดเทียบท่าเพื่อขนของขึ้นลงตามลำน้ำนั้น ณ ที่ใด ๆ เว้นแต่ที่ซึ่งประกาศไว้

มาตรา ๗ ผู้ขนส่งของอันมิใช่เป็นหีบห่อของส่วนตัวผู้ที่โดยสารในยานที่บรรทุกนั้น เมื่อผ่านเขตแดนทางบกเข้าในราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้มีบัญชีสินค้าแสดงรายการของทั้งปวงที่ขนส่งตามแบบที่อธิบดีต้องการเป็นสองฉบับ และยื่นบัญชีนั้นต่อพนักงานด่านพรมแดนและด่านศุลกากรและเมื่อพนักงานด่านพรมแดนได้ลงลายมือชื่อในบัญชีสินค้าฉบับหนึ่งแล้ว ให้ถือว่าบัญชีฉบับนั้นเป็นใบอนุญาตให้นำของผ่านด่านพรมแดนมายังด่านศุลกากรได้

(๒) เมื่อได้รับใบอนุญาตผ่านด่านจากพนักงานด่านพรมแดนแล้ว ให้ขนของมายังด่านศุลกากรโดยพลันตามทางอนุมัติ ของนั้นต้องขนด้วยยานเดียวกันกับที่ใช้นำเข้า มาวันแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานศุลกากรให้ขนด้วยวิธีอื่นได้ และมีให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงของหรือหีบห่อซึ่งบรรจุของนั้นด้วยประการใด ๆ

มาตรา ๘ ผู้ขนส่งของอันมิใช่เป็นหีบห่อของส่วนตัวผู้ที่โดยสารในยานที่บรรทุกนั้น เมื่อจะผ่านเขตแดนทางบกออกนอกราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้นำของให้พนักงานศุลกากรตรวจที่ด่านศุลกากร ณ ทางอนุมัติซึ่งใช้ขนส่งของนั้น

(๒) เมื่อพนักงานศุลกากรได้สั่งปล่อยของ และได้ออกใบอนุญาตหรือรับรองใบขนสินค้าฉบับใดเท่าที่จำเป็นแก่การย้ายถอนของนั้นไปแล้ว ก็ให้ขนของไปจากด่านศุลกากร

(๕๒)

ผ่านด่านพรมแดนและข้ามเขตแดนไปโดยพลัน แต่ต้องยื่นใบอนุญาตหรือใบอนุญาตที่เกี่ยวแก่
ของนั้นต่อพนักงานประจำด่านพรมแดน

(๓) อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา สั่งให้ผู้ขนส่งทำบัญชีสินค้า
แสดงรายการของทั้งปวงที่ขนส่ง และเมื่ออธิบดีได้ประกาศสั่งแล้ว ก็ให้ผู้ขนส่งทำบัญชีเช่นนั้น
ตามแบบที่อธิบดีต้องการเป็นสองฉบับ และยื่นบัญชีนั้นต่อพนักงาน ณ ด่านศุลกากรและ
ด่านพรมแดน

มาตรา ๙ ผู้ควบคุมยานพาหนะหรือเรือใด ๆ ทั้งที่บรรทุกและมีได้บรรทุกของหรือ
ผู้ควบคุมสัตว์พาหนะที่บรรทุกของและบุคคลใด ๆ ที่ขนส่งของโดยวิธีใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเข้าไปใน
หรือจะออกนอกราชอาณาจักรตามทางอนุมัติ ให้หยุดที่ด่านพรมแดนอันตั้งอยู่ที่ทางนั้น และต้อง
ยอมให้พนักงานตรวจยานพาหนะหรือเรือและของที่ขนส่ง กับทั้งยอมให้พนักงานทำบัญชีของนั้น ๆ
ด้วย ตามแต่พนักงานจะเห็นสมควร

บุคคลที่กล่าวมาแล้วนั้น เมื่อพนักงานเรียกร้องในเวลาหรือที่ใด ๆ ภายในระยะ
๕๐ กิโลเมตรจากเขตแดนทางบกต้องหยุดและยอมให้พนักงานนั้นตรวจยานพาหนะหรือเรือและ
ของที่ขนส่ง ทำบัญชีของนั้น ๆ และตรวจเอกสารใด ๆ ซึ่งต้องมีกำกับของนั้น ๆ ตามความใน
พระราชบัญญัตินี้หรือพระราชบัญญัติอื่น

บุคคลที่กล่าวมาแล้วนั้นต้องตอบคำถามซึ่งพนักงานถามว่าด้วยการเดินทาง
หรือของที่ขนส่ง และต้องตอบตามความจริงทุกประการ

มาตรา ๑๐ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๙ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษ
ตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และของทั้งปวง
อันเนื่องด้วยการกระทำผิดนั้นให้ริบเสียสิ้น โดยมีพักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือ
หาไม่

มาตรา ๑๑ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๗ หรือ ๘ ผู้นั้นมีความผิด *ต้อง
ระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท และของทั้งปวงอันเนื่องด้วยการกระทำผิดนั้น
ให้ยึดไว้จนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามบทบัญญัติที่กล่าวนั้น หรือจนกว่าจะได้อธิบายเหตุให้
เป็นที่พอใจของอธิบดีหรือผู้แทน

*อัตราโทษตามมาตรานี้ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๒)

พ.ศ. ๒๔๙๗]

มาตรา ๑๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามประกาศของอธิบดีที่ออกตามมาตรา ๖ หรือ
ฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๙ หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตาม
มาตรา ๑๓ ผู้นั้นมีความผิด *ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

(๕๓)

*[อัตราโทษตามมาตรา ๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๒)
พ.ศ. ๒๕๕๗]

มาตรา ๑๓ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงให้บุคคลจำพวกใด หรือ
ของหรือยานหรือเรือประเภทใด ได้รับความเว้นจากบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ตลอดทั้ง
บทกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวข้องทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะกำหนดเงื่อนไข
ไว้ในกฎกระทรวงนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไป
ตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่ง
พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้
[ร.ก.๒๕๕๑/-๕๕/๒๕ เมษายน ๒๕๕๑]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๕๑

มาตรา ๓ (๑) เพียงที่เกี่ยวแก่การเดินอากาศ คำต่อไปนี้ซึ่งใช้ในพระราชบัญญัติ
ศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๘ และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ให้มีความหมายดังต่อไปนี้
เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เป็นอย่างอื่น

"เรือกำปั่น" หรือ "เรือ" ให้มีความหมายรวมถึงอากาศยาน

"ท่า" ให้มีความหมายรวมถึงสนามบินศุลกากร

"นายเรือ" ให้มีความหมายรวมถึงผู้ควบคุม

"ด่านตรวจเรือ" ให้มีความหมายรวมถึงสถานีตรวจอากาศยาน

"ท่าเทียบท่าเรือ" ให้มีความหมายรวมถึงที่สำหรับบรรทุกของลงในหรือขนของ
ขึ้นจากอากาศยาน

"เขตน่านน้ำสยาม" ให้มีความหมายรวมถึง เขตแห่งราชอาณาจักร และอากาศ
เหนือราชอาณาจักร

(๒) คำว่า "อากาศยาน" "สนามบิน" "ผู้ควบคุม" และ "ผู้ประจำหน้าที่"
ให้มีความหมายตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ เว้นแต่จะมีข้อความแสดง
ให้เห็นเป็นอย่างอื่น

"สนามบินศุลกากร" ให้หมายความว่า สนามบินที่รัฐมนตรีได้กำหนดขึ้นไว้
ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นสนามบินสำหรับการนำเข้า หรือส่งออก หรือนำเข้าและส่งออก

ซึ่งของประเภทใด ๆ หรือทุกประเภททางอากาศ

มาตรา ๕ ในการเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักร ห้ามมิให้อากาศยานลงในหรือขึ้นจากที่ใดนอกจากสนามบินศุลกากร

แต่ในกรณีที่อากาศยานจำต้องลงก่อนมาถึงหรือหลังแต่ได้ไปจากสนามบินศุลกากรเพราะเหตุสุดวิสัย เมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖ แล้ว ก็ให้ถือเสมือนหนึ่งว่าได้ลงในหรือขึ้นจากสนามบินศุลกากร เพื่อความประสงค์แห่งความในวรรคก่อน

มาตรา ๖ ถ้าอากาศยานซึ่งเดินทางเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรจำต้องลงในที่ใดนอกจากสนามบินศุลกากรเพราะเหตุสุดวิสัย ก็ให้ผู้ควบคุมรายงานต่อพนักงานศุลกากรหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจโดยพลัน และเมื่อได้รับคำเรียกร่องก็ให้แสดงสมุดปูมซึ่งเป็นของอากาศยานนั้นต่อพนักงานที่กล่าวแล้ว และห้ามมิให้ผู้ควบคุมอนุญาตให้ชนของใด ๆ ขึ้นจากอากาศยานนั้นโดยมิได้รับความยินยอมของพนักงานศุลกากร และห้ามมิให้ผู้โดยสารหรือผู้ประจำหน้าที่ในอากาศยานนั้นออกห่างไปจากที่นั้น โดยมิได้รับความยินยอมของพนักงานศุลกากรหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ถ้าที่ที่ลงนั้นเป็นสนามบินก็ให้ผู้ควบคุมรายงานต่อเจ้าของหรือพนักงานประจำสนามบินโดยพลัน ว่าอากาศยานนั้นได้มาลงแล้ว และมาจากที่ใด และให้เจ้าของหรือพนักงานประจำสนามบินรายงานต่อพนักงานศุลกากรโดยพลันว่า อากาศยานนั้นได้มาลงและต้องไม่ยอมให้ชนของใด ๆ ขึ้นจากอากาศยานนั้น หรือให้ผู้โดยสารหรือผู้ประจำหน้าที่ในอากาศยานนั้นไปจากสนามบินโดยมิได้รับความเห็นชอบของพนักงานศุลกากร

มาตรา ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดในอากาศยานที่เดินทางเข้าในราชอาณาจักรทำลายหรือเปลี่ยนแปลงตราเครื่องหมายใด ๆ ซึ่งพนักงานศุลกากร ณ สนามบินซึ่งตนได้จากมาก่อนเข้าในราชอาณาจักร ได้ประทับไว้กับส่วนใดของอากาศยานหรือกับของใดในอากาศยานนั้น

มาตรา ๘ เมื่อได้ออกไปปล่อยสำหรับอากาศยานแล้วตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งมิได้รับความยินยอมของพนักงานศุลกากรชนของใด ๆ ที่บรรทุกไว้ในอากาศยานนั้น เพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักรขึ้นจากอากาศยาน

มาตรา ๙ ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ ความว่า "อาจตรวจจุดสมุดหนังสือหรือบันทึกเรื่องราว หรือเอกสารไม่ว่าอย่างใด ๆ ที่เกี่ยวกับสินค้า" ให้หมายความว่าอาจตรวจและสลักหลังเอกสารใด ๆ ทั้งสิ้นที่เกี่ยวกับอากาศยานหรือกับของที่บรรทุกไว้หรือจะบรรทุกลงในอากาศยาน

(๕๕)

มาตรา ๑๐ ในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙
บทบัญญัติให้วางพนักงานศุลกากรลงประจำเรือ นั้น มิให้ใช้บังคับแก่อากาศยาน

มาตรา ๑๑ บทบัญญัติในมาตรา ๒๒, ๒๘, ๓๘, ๔๔, ๔๙, ๕๐, ๕๓, ๕๔, ๕๗,
และ ๖๔ ถึง ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
มาตราเหล่านี้มิให้ใช้บังคับแก่การเดินทางอากาศ

มาตรา ๑๒ ในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙
ความว่า "ในทะเลหรือในแม่น้ำลำคลอง" ให้หมายความรวมถึงตลอดถึงที่ใด ๆ ในราชอาณาจักร
ซึ่งอากาศยานได้ลง

มาตรา ๑๓ ในการใช้บทบัญญัติมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร
พุทศักราช ๒๔๖๙ บังคับ ห้ามมิให้รับอากาศยานไม่ว่าประเภทใด ๆ

มาตรา ๑๔ ให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร
พุทศักราช ๒๔๖๙ บังคับแก่อากาศยานทุกประเภท

มาตรา ๑๕ ผู้ควบคุมอากาศยานทุกลำที่บรรทุกของมาแต่ภายนอกราชอาณาจักร
ต้องทำรายงานอันถูกต้องยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายใน
ยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่ออากาศยานมาถึงสนามบินศุลกากร เมื่อยื่นรายงานนี้ให้ผู้ควบคุมยื่น
สมุดปฐมและบัญชีของทั้งปวงที่บรรทุกมา บัญชีนั้นต้องได้ลงลายมือชื่อพนักงานศุลกากรประจำ
สนามบินที่บรรทุกของก่อนเข้ามาในราชอาณาจักรและรายงานนี้ต้องทำขึ้นก่อนเปิดระวาง
อากาศยาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตพิเศษ และถ้าอากาศยานลำใดมาถึงสนามบินศุลกากรมีของ
ต่างประเทศที่ประสงค์จะส่งออกก็ดี หรือจะขนขึ้น ณ ที่อื่นภายในราชอาณาจักรก็ดี ผู้ควบคุม
จะต้องแถลงข้อความว่าด้วยของนั้น ๆ ลงไว้ในรายงานด้วย ถ้ามีการทำผิดต่อบทมาตรานี้
ด้วยประการใด ๆ ผู้ควบคุมมีความผิด *ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท และบรรดา
ของที่มีได้ทำรายงานยื่นไว้โดยถูกต้องนั้นให้ยกไว้จนกว่าจะได้รายงานให้ถูกต้อง หรือจนกว่า
จะได้อธิบายเหตุที่ทำการขาดตกบกพร่องนั้นให้เป็นที่พอใจของอธิบดี

เมื่ออากาศยานใดมิได้บรรทุกของ ก็ไม่ต้องทำรายงานตามมาตรานี้แต่ต้อง
ยื่นสมุดปฐมเพื่อพนักงานศุลกากรตรวจและสลักหลัง

*[อัตราโทษตามมาตรานี้ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๒)

พ.ศ. ๒๔๙๗]

มาตรา ๑๖ ก่อนจะปล่อยอากาศยานลำใดที่บรรทุกของหรือมิได้บรรทุกของ ออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ผู้ควบคุมหรือถ้าผู้ควบคุมไม่อยู่โดยเหตุจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ ก็ให้ผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ควบคุมไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกากรและต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในข้อใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับอากาศยานของที่บรรทุกและการเดินทาง ต้องยื่นสมุดปูมเพื่อพนักงานตรวจและต้องยื่นใบแจ้งความว่าจะออกไปต่างประเทศ ต่อพนักงานนั้นตามแบบที่อธิบดีกำหนด เมื่อพนักงานได้ลงลายมือชื่อในใบแจ้งความแล้วก็ให้ถือว่าใบแจ้งความนั้นเป็นใบปล่อยให้อากาศยานออกเดินทางไปยังต่างประเทศได้

ถ้าอากาศยานนั้นบรรทุกของใด ๆ ก็ให้ผู้ควบคุมยื่นบัญชีของและทำคำสำแดงรายการของทั้งปวงที่บรรทุกตามแบบที่อธิบดีกำหนด ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานตามอัตรา*ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

ถ้าอากาศยานลำใดออกจากสนามบินศุลกากรในราชอาณาจักรไปภาคต่างประเทศโดยมิได้มีใบปล่อยอากาศยานหรือมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ผู้ควบคุมหรือตัวแทนในเมื่อผู้ควบคุมไม่อยู่มีความผิด *ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท"

อธิบดีมีอำนาจดเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานที่ตั้งเก็บตามมาตรา

*[มาตรา ๑๖ วรรคสองตอนท้าย แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ

(ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓ และอัตราโทษตามวรรคสามนี้ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๘๗]

มาตรา ๑๗ ถ้าอากาศยานลำใดได้รับใบปล่อยอากาศยาน แล้วออกจากสนามบินศุลกากรหนึ่งไปยังสนามบินศุลกากรอื่นใดในราชอาณาจักร ให้ผู้ควบคุมยื่นสมุดปูมต่อพนักงานประจำสนามบินนั้นเพื่อตรวจ และให้ยื่นใบแจ้งความว่าจะออกไปต่างประเทศต่อพนักงานนั้นด้วยอีกฉบับหนึ่ง และถ้าบรรทุกของไว้ในอากาศยานก็ให้ยื่นบัญชีของและสำแดงรายการของที่บรรทุกด้วยอีกฉบับหนึ่งเช่นกัน กับทั้งให้แสดงใบปล่อยอากาศยานที่พนักงานได้ออกให้ ณ สนามบินศุลกากรแรกที่อากาศยานได้จากมานั้นด้วย และจะต้องทำเช่นนี้ต่อไปทุก ๆ สนามบินศุลกากรจนกว่าจะได้รับใบปล่อยอากาศยานชั้นที่สุดออกนอกราชอาณาจักร และทุกคราว ๆ ที่ทำเช่นนี้ให้เอาใบปล่อยอากาศยานเพิ่มเติมติดแนบเข้ากับใบปล่อยอากาศยานที่ได้ออกให้ ณ สนามบินศุลกากรแรกที่อากาศยานได้จากมานั้นด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับใบปล่อยอากาศยานเพิ่มเติมทุกฉบับตามอัตรา*ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

อธิบดีมีอำนาจดเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานที่ตั้งเก็บตามมาตรา

*[มาตรา ๑๗ วรรคแรกตอนท้าย แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ

(ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๓]

มาตรา ๑๘ อธิบดีมีอำนาจสั่งลดหย่อนหรืองดเก็บค่าธรรมเนียมและค่าภาระติดพันที่ตั้งเก็บตามมาตรา ๑๑๐ และ ๑๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ แก่อากาศยานได้

มาตรา ๑๙ เพื่อสะดวกและให้ทันท่วงทีในการค้า อธิบดีมีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการแห่งใบแนบ ๑, ๓, ๕ ถึง ๑๓ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และใบแนบ ๒ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒ และกำหนดแบบขึ้นใช้ใหม่ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากร

มาตรา ๒๐* [ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๓]

มาตรา ๒๑ เพื่อสะดวกแก่การคมนาคมระหว่างประเทศในพฤติการณ์พิเศษ รัฐมนตรีจะมีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรเฉพาะกรณีให้อากาศยานใด หรือบุคคลใดได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ตลอดทั้งบทกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวข้องทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในคำสั่งนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๒๒ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๕, ๖, ๗, หรือ ๘ และความผิดนั้นมีได้บัญญัติโทษไว้เป็นอย่างอื่นในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ผู้นั้น *ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

*อัตราโทษตามมาตรานี้ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗]

หมายเหตุ: เรือที่ได้รับใบปล่อยเรือออกไปยังทำในประเทศสยาม และทั้งภาคต่างประเทศด้วย ให้เรียกค่าธรรมเนียมแต่อย่างเดียว คือ ค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียสำหรับใบปล่อยเรือในภาคต่างประเทศ

[รก.๒๔๘๑/-/๖๓/๒๕ เมษายน ๒๔๘๑]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

มาตรา ๑๐* เมื่อนำของใด ๆ เข้ามาหรือส่งของใด ๆ ออกไปและของนั้นต้องเสียอากรหรือไม่ก็ตาม ให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแสดงรายการต่อไปนี้ในใบขนสินค้า คือ ชนิดของ คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก ราคาศุลกากร และรายการอื่น ๆ ตามแต่อธิบดีจะต้องการ

และให้ลงนามรับรองในใบขนสินค้าหรือใช้วิธีการอื่นใดตามที่อธิบดีกำหนดเพื่อรับรองใบขนสินค้าว่าข้อความที่ได้แสดงไว้เป็นความจริง

ถ้าไม่พึงสอบทราบราคาศุลกากรได้ ให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแสดงค่าแห่งของประเภทและชนิดเดียวกันซึ่งจะพึงส่งมอบได้ ณ ที่ที่นำของเข้าหรือส่งของออกแล้วแต่กรณี แต่ในส่วนของขาเข้าไม่รวมค่าอากร

*[มาตรา ๑๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓]

มาตรา ๑๑ ก่อนจะขนของใด ๆ ออกจากเรือลำใด ให้ผู้นำของเข้ายื่นใบขนสินค้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามแบบและมีฉบับคู่เป็นจำนวนเท่าที่อธิบดีต้องการ และถ้าต้องเสียอากรก็ให้เสียอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น หรือถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่สั่ง ก็ให้วางเงินเป็นประกันเงินอากรนั้น

อธิบดีจะอนุญาตให้ขนของใด ๆ ออกจากเรือ เมื่อมีใบขอเปิดตรวจตั้งบัญชีไว้ต่อไปก็ได้ หรือเมื่อมีคำขอของนายเรือหรือตัวแทนของเรือที่นำของเข้าก็ได้ โดยให้ปฏิบัติภายในบังคับแห่งเงื่อนไขตามที่เห็นควรกำหนด

แต่หีบห่อของส่วนตัวผู้โดยสารนั้น ไม่ต้องมีใบขนสินค้าและอาจตรวจขึ้นบกและส่งมอบไปได้ ตามข้อบังคับที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๒ ถ้าผู้นำของใด ๆ เข้ามาไม่สามารถทำใบขนสินค้าสำหรับของนั้น ๆ

ได้เพราะยังไม่ทราบรายการบริบูรณ์ จะยื่นใบขอเปิดตรวจตามแบบที่อธิบดีต้องการก็ได้

ใบขอเปิดตรวจนั้น เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับรองแล้วก็ให้เป็นใบอนุญาตให้ผู้นำของเข้าตรวจของนั้นได้ และให้ผู้นำของเข้าตรวจของนั้นต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสามวัน นับแต่วันที่ได้รับรองใบขอเปิดตรวจ แล้วให้ทำใบขนสินค้าขึ้นโดยพลัน

ถ้าผู้นำของเข้าไม่ยื่นใบขนสินค้าสำหรับของนั้น และไม่เสียอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น ถ้าต้องเสีย หรือไม่วางเงินเป็นประกันเงินอากรเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับรองใบขอเปิดตรวจ ก็ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้นำของนั้นออกขายทอดตลาดเพื่อใช้ค่าอากร ค่าใช้จ่าย และค่าภาระติดพันอย่างอื่น ๆ ทั้งสิ้น ถ้ามีเงินเหลืออยู่ก็ให้สั่งจ่ายให้ผู้นำของเข้า

มาตรา ๑๓* [ยกเลิกโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕]

มาตรา ๑๔ ของใด ๆ ที่นำเข้าในราชอาณาจักรนั้น รัฐมนตรีอาจออกกฎกระทรวงกำหนดได้ว่า ก่อนส่งมอบไปจากความอารักขาของศุลกากรให้ผู้นำของเข้า

ปิดแสดมภ์หรือตอกตราของศุลกากรที่ของหรือหีบห่อของนั้น ๆ ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่ตัวแทนถูกศาลพิพากษาให้ปรับเพราะได้กระทำการใด ๆ ที่เป็นความผิดฐานทำหรือยื่นคำสำแดงหรือบันทึกเรื่องราวหรือเอกสาร ซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการกำกับหรือการห้ามนั้น ตัวการจะต้องรับผิดชอบในทางแพ่งใช้ค่าปรับนั้นโดยมีพักต้องคำนึงว่า

(ข) ของนั้นได้ส่งกลับออกไปทางท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้า

(ค) ของนั้นได้ส่งกลับออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันนำเข้า และ

(ง) ต้องขอคืนเงินอากรภายในหกเดือนนับแต่วันที่ส่งของนั้นกลับออกไป อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการพิสูจน์ของ การส่งของกลับออกไป การจัดทำ และยื่นเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการขอคืนเงินอากรนี้

*[มาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕]

มาตรา ๑๙ ทวิ* ของที่ส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศหรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศ ถ้าพิสูจน์เป็นที่พอใจอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายว่าได้ผลิตหรือผสมหรือประกอบหรือบรรจุด้วยของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร ให้คืนเงินอากรขาเข้าสำหรับของดังกล่าวที่ได้เรียกเก็บไว้แล้วให้แก่ผู้นำของเข้า ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) ของที่นำเข้ามานั้นมิใช่ของที่กฎกระทรวงระบุห้ามคืนเงินอากร

(ข) ปริมาณของที่นำเข้าซึ่งใช้ในการผลิต หรือผสม หรือประกอบ หรือบรรจุ เป็นของที่ส่งออก ให้ถือตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบหรือประกาศกำหนด

(ค) ของนั้นได้ส่งออกไปทางท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้า

(ง) ของนั้นได้ส่งออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันนำเข้าของซึ่งใช้ในการผลิต ผสม หรือประกอบเป็นของที่ส่งออก หรือใช้บรรจุของที่ส่งออก เข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีมีเหตุสุดวิสัยทำให้ไม่อาจส่งออกภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ อธิบดีอาจขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินหกเดือน และ

*[มาตรา ๑๙ ทวิ (ง) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓]

(๖๐)

(จ) ต้องขอคืนเงินอากรภายในหกเดือนนับแต่วันที่ส่งของนั้นออกไปแต่อธิบดีจะขยายเวลาออกไปตามที่เห็นสมควรก็ได้

อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการพิสูจน์ของ การส่งออก การจัดทำ และยื่นเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการนั้น ๆ เกี่ยวกับการขอคืนเงินอากรนี้

*[มาตรา ๑๙ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕]

มาตรา ๑๙ ตริ* เมื่อผู้นำของเข้าแสดงความจำนงว่าของที่นำเข้าจะใช้เฉพาะในการผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุ เพื่อการส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศ หรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปยังเมืองต่างประเทศ อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะอนุญาตให้การรับประกันของกระทรวงการคลังหรือธนาคาร หรือหลักประกันอื่น แทนการชำระอากรขาเข้าที่ต้องเสีย โดยอาจกำหนดเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรก็ได้ เมื่อมีการส่งออกซึ่งของที่จะได้คืนเงินอากรตามมาตรา ๑๙ ทวิ ก็ให้คืนหลักประกันโดยถือเสมือนว่าเป็นการคืนเงินอากร

*[มาตรา ๑๙ ตริ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓]

มาตรา ๑๙ จัตวา* ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ในการผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุตามมาตรา ๑๙ ทวิ หากโอนเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือจำหน่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าของนั้นได้ส่งออกตามมาตรา ๑๙ ทวิ ในเวลาที่โอนหรือจำหน่ายของเช่นนั้น ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

การรับของที่ได้โอนหรือจำหน่ายตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาโอนหรือจำหน่ายของเช่นนั้น โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

*[มาตรา ๑๙ จัตวา เพิ่มความโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓]
[ร.ก.๒๔๘๒/-/๑๑๖๘/๑๓ ตุลาคม ๒๔๘๒]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

มาตรา ๔ ให้แก้ไขถ้อยคำบางคำในมาตราต่าง ๆ ดังที่ปรากฏในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้เป็น "ตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง" ทุกแห่ง

(๖๑)

บัญชีแนบท้ายพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐)
พุทธศักราช ๒๕๕๓

[ดูข้อมูลจากภาพกฎหมาย]

[ดูข้อมูลจากภาพกฎหมาย]

[รก.๒๕๕๓/-/๗๔๗/๒๙ พุทธศักราช ๒๕๕๓]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๐

[รก.๒๕๕๐/๒/๑๐/๗ มกราคม ๒๕๕๐]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

มาตรา ๑๐ ถ้าปรากฏว่า ผู้ใดมีสิ่งซึ่งต้องห้าม หรือสิ่งซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่า เป็นสิ่งต้องจำกัด หรือเป็นสิ่งลักลอบหนีศุลกากรไว้ในครอบครอง ให้อธิบดี พนักงานศุลกากร ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ มีอำนาจบันทึกข้อเท็จจริง ที่ตนเองได้พบเห็น บันทึกนี้ถ้าเสนอต่อศาลในเมื่อมีการดำเนินคดี ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็น ความจริงตามข้อเท็จจริงที่จดแจ้งไว้ในบันทึกนั้น และผู้นั้นได้นำสิ่งนั้นเข้ามาโดยมิชอบด้วย กฎหมาย หรือนำเข้ามาโดยการลักลอบหนีศุลกากร แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะพิสูจน์ได้เป็นอย่าง อื่น

ให้นำบทบัญญัติในวรรคก่อนมาใช้บังคับแก่การกระทำผิดต่อกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการส่งออกไปนอก และการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง และ กฎหมายว่าด้วยการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรด้วย

มาตรา ๑๑ สิ่งที่ยึดไว้ก่อนวันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ เมื่อยึดไว้ครบ สามสิบวันนับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเจ้าของ หรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียก เอาให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๑๒ เมื่อเห็นเป็นการสมควรกำหนดเขตท้องที่ใดเป็นเขตควบคุม ศุลกากรให้ประกาศพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตท้องที่นั้นเป็นเขตควบคุมศุลกากร ภายในเขตควบคุมศุลกากร ให้

บรรดาโรงเรือน หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้น

ของพนักงานศุลกากรตลอดไป ไม่ว่าในเวลากลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ในการใช้อำนาจดังกล่าวแต่ละคราว พนักงานศุลกากรต้องแสดงว่าตนมีเหตุอันสมควรที่จะใช้อำนาจนั้น และต้องแสดงบัตรประจำตัวว่าเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

บรรดายานพาหนะซึ่งเข้าใน หรือออกไป หรือพักอยู่ในหรือผ่านเขตนั้น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน

บรรดาบุคคลซึ่งสัญจรไปมาภายในเขตนั้นอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน แต่ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลดังกล่าวนั้นได้กระทำความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และบุคคลนั้นไม่สามารถแสดงเหตุผลของตนให้เป็นที่พอใจของพนักงานศุลกากร พนักงานศุลกากรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย

อำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร เกี่ยวกับโรงเรือนหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นในเวลากลางคืนจะต้องเป็นพนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี

มาตรา ๑๓ ภายในเขตควบคุมศุลกากร อธิบดีมีอำนาจประกาศให้ผู้ทำการค้าสินค้าชนิดใด ตามลักษณะเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดไว้ จัดให้มีสมุดควบคุมตามแบบที่อธิบดีกำหนดและให้ลงรายการในขณะที่ได้รับและจำหน่ายสินค้าชนิดนั้นในการประกอบการค้าเป็นรายวันในสมุดนั้น การประกาศ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศตามความในวรรคก่อน ให้ผู้ทำการค้าจัดให้มีสมุดควบคุมและลงรายการในสมุดควบคุมเป็นรายวัน

ถ้าการตรวจแสดงให้เห็นว่ามีสินค้าขาดหรือเกินจำนวนที่ควรจะปรากฏตามสมุดควบคุม ในเมื่อค่านึงถึงจำนวนสินค้าที่ผู้ทำการค้าสมควรมีไว้เพื่อใช้สอยเอง และให้ครอบครัวใช้สอยตามปกติแล้ว ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้าซึ่งขาดหรือเกินนั้นได้นำมาไว้ในครอบครองของผู้ทำการค้า หรือย้ายขนไปโดยผิดกฎหมาย แล้วแต่กรณี โดยยังไม่ได้ชำระค่าอากร

มาตรา ๑๔ อธิบดีมีอำนาจประกาศระบุบริเวณพิเศษในเขตควบคุมศุลกากร ซึ่งจะต้องอยู่ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรานี้ และให้มีแผนที่แสดงเขตของบริเวณดังกล่าวต่อท้ายประกาศนั้น การประกาศ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ภายในบริเวณพิเศษนั้น ผู้ใดมีสินค้าเพื่อการค้าของตนหรือของผู้อื่น ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ยังไม่ได้ชำระค่าอากร เว้นแต่จะแสดงให้เห็นที่พอใจว่าได้ชำระอากรแล้ว

ห้ามมิให้ผู้ใดทำการขนสินค้าเข้าไป หรือออกมา หรือขนภายในบริเวณพิเศษนั้น เว้นแต่จะมีใบอนุญาตขนซึ่งพนักงานศุลกากรได้ออกให้ และต้องแสดงใบอนุญาตขนนั้นเมื่อพนักงานศุลกากรเรียกกรอง

(๖๓)

มาตรา ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๑๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ วรรคสาม มีความผิดต้องระวางโทษปรับ
ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากอัตราโทษปรับ
ตามกฎหมายศุลกากรในปัจจุบันได้กำหนดขึ้นไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๖๕ ในขณะที่จึงเป็นอัตราโทษ
ปรับที่ต่ำเกินไปไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นเหตุให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัวและไม่เข็ดหลาบ
สมควรจะต้องเพิ่มอัตราโทษปรับให้สูงขึ้นสืบเท่าของอัตราโทษเดิม ทั้งการยึดของกลางในการ
กระทำผิดกฎหมายศุลกากรในกรณีไม่มีตัวผู้ต้องหา กว่าจะตกเป็นของแผ่นดิน จะต้องยึดไว้
จนครบหกเดือนโดยผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาจึงจะตกเป็นของแผ่นดินเป็นการล่าช้ามาก
เกินสมควรโดยไม่จำเป็น ทำให้ของกลางนั้นเสื่อมคุณภาพ ทั้งเป็นเรื่องที่ไม่มีปัญญาหาอย่างใดแล้ว
และเป็นเหตุให้ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมได้รับเงินสินบนและรางวัลล่าช้าไปด้วย
เป็นผลเสียในการปราบปรามจึงจำเป็นต้องย่นระยะเวลาให้สั้นเข้า ส่วนการมอบอำนาจให้
พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นเดียวกับ
อธิบดีกรมศุลกากร ก็เนื่องจากขณะนี้ปรากฏว่า มีคดีที่กระทำผิดกฎหมายศุลกากรเกิดขึ้นใน
ส่วนภูมิภาคเป็นจำนวนมาก ทั้งบางรายเกิดขึ้นในท้องที่ที่ไม่มีด่านศุลกากรตั้งอยู่ การที่จะส่ง
เรื่องมาให้อธิบดีกรมศุลกากรทำการเปรียบเทียบปรับทุก ๆ รายเป็นการล่าช้าและยุ่งยากมาก ส
มควรมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเล็ก ๆ น้อ
ย ๆ เช่นเดียวกับอธิบดีกรมศุลกากรได้ และสำหรับคดีที่ราคาของกลางรวมค่าอากรเกินกว่า ๔๐
,๐๐๐ บาท ก็สมควรให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทน
กระทรวงการคลังและผู้แทนกรมตำรวจทำการเปรียบเทียบ แทนที่จะให้เป็นอำนาจของอธิบดี
กรมศุลกากรแต่ผู้เดียว เพื่อเป็นการรัดกุมรอบคอบเป็นประโยชน์แก่ราชการยิ่งขึ้น การกำหนด
จ่ายเงินสินบนและรางวัลนั้นแล้ว เพื่อเป็นประกันแก่ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม เป็น
กำลังนำใจสืบเสาะและปราบปรามการกระทำผิดตามกฎหมายศุลกากร จึงสมควรกำหนดการ
จ่ายเงินสินบนและรางวัลสำหรับการจับกุมการกระทำผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร
ฐานสำแดงเท็จ และตรวจพบเงินอากรขาดไว้ในกฎหมายศุลกากรให้เป็นการแน่นอนยิ่งขึ้น อนึ่ง
การฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรอยู่ในขณะนี้ ผู้กล่าวหาขอมมีหน้าที่นำสืบ
ซึ่งมักจะหาพยานหลักฐานได้ไม่เพียงพอที่จะลงโทษผู้ต้องหาได้ ถ้าให้อำนาจแก่อธิบดีกรม
ศุลกากร พนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี และพนักงานฝ่ายปกครองหรือ
ตำรวจ บันทึกข้อเท็จจริงที่ตนเองได้พบเห็นการกระทำผิดต่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้วเสนอ
ต่อศาล โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จดแจ้งไว้ในบันทึกนั้นก็ย่อม
จะเป็นผลดีในทางคดี เพราะหน้าที่นำสืบตกอยู่กับเจ้าสำเลย นอกจากนี้แล้วสมควรกำหนดเขตควบ

(๖๔)

คุมศุลกากรเพื่อให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรมีอำนาจตรวจค้นและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากรโดย
เข้มงวด ทั้งนี้เนื่องจากตามกฎหมายศุลกากรในปัจจุบันมีบทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ใน
เรื่องการตรวจค้นและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากรไม่เพียงพอ ส่วนการกำหนดเขตควบคุม
ศุลกากรพิเศษขึ้น ก็เนื่องจากขณะนี้บางท้องที่ริมพรมแดนเป็นที่กักตุนสินค้าที่ลักลอบหนี
ศุลกากร และไม่มีบทกฎหมายที่จะปราบปรามได้จึงสมควรที่จะกำหนดเขตควบคุมศุลกากร
พิเศษขึ้น เพื่อปราบปรามให้หมดสิ้นไปซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่รัฐในการที่จะเก็บอากรได้เพิ่มมาก
ยิ่งขึ้น

[รก.๒๔๙๗/๑๕/๓๕๗/๒ มีนาคม ๒๔๙๗]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องด้วยปัจจุบันนี้การ
อุตสาหกรรมภายในประเทศได้ขยายตัวขึ้น โรงงานอุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถผลิต
สินค้าส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้ แต่การผลิตสินค้าเหล่านี้อาจต้องใช้วัตถุดิบทั้งหมด
หรือบางส่วนที่นำเข้ามาจากต่างประเทศโดยเสียอากรขาเข้า วัตถุดิบส่วนที่ไม่ได้ใช้บริโภคภายใน
ประเทศนี้จึงควรได้รับคืนเงินอากรขาเข้า แต่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรปัจจุบัน กรม
ศุลกากรไม่อาจจะคืนให้ได้ จึงสมควรแก้ไขให้มีการคืนเงินอากรในกรณีเช่นนี้ได้ เพื่อความเป็น
ธรรมและส่งเสริมการประกอบกิจการอุตสาหกรรมภายในประเทศอันจะยังประโยชน์ในด้านอื่น
ๆ ตามมา

นอกจากนั้นปรากฏว่า ในปัจจุบันกฎหมายลงโทษแต่เฉพาะผู้ลักลอบนำของซึ่ง
หลีกเลี่ยงอากรข้อยห้ามหรือข้อยกเว้นเข้ามาในราชอาณาจักร สำหรับผู้ซึ่งรู้ว่าของนั้นได้นำเข้ามา
โดยหลีกเลี่ยงดังกล่าว แล้วช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับ
ไว้โดยประการใดซึ่งของดังกล่าวนั้น ยังไม่มีบทลงโทษ และถ้าไม่ลงโทษบุคคลเช่นว่านี้ก็ไม่ได้
ผลในทางปฏิบัติ เพราะเมื่อผู้ลักลอบนำของเข้ามาแล้วไม่มีผู้รับซื้อไว้ ผู้ลักลอบนำเข้าก็ย่อมจะ
ไม่นำเข้ามาความประสงค์ที่นำเข้ามาก็เพื่อที่จะขายเป็นส่วนสำคัญ และข้อเท็จจริงเท่าที่ปรากฏ
อยู่ก็มีผู้คอยรับซื้ออยู่เป็นปกติธุระ ถ้าไม่มีกฎหมายลงโทษบุคคลที่คอยรับซื้อหรือช่วยเหลือ การ
ป้องกันปราบปรามลักลอบก็ย่อมไม่ได้ผล ด้วยเหตุนี้จึงสมควรลงโทษบุคคลดังกล่าว เชื่อว่าจะ
ได้ผลในทางป้องกันปราบปรามการหลีกเลี่ยงอากรอันจะเป็นผลเพิ่มพูนรายได้ของรัฐยิ่งขึ้น

[รก.๒๕๐๐/๘/๒๕๘/๒๒ มกราคม ๒๕๐๐]

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑

โดยที่คณะปฏิวัติเห็นเป็นการจำเป็นที่จะส่งเสริมให้มีการลงทุนในกิจการ
อุตสาหกรรมในประเทศ อันจะเป็นผลให้ประเทศไทยสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ได้เอง เพื่อความ
ประสงค์นี้ เป็นการสมควรที่จะจัดให้มีการผ่อนผันให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ใช้บรรดา
เครื่องจักรและวัตถุดิบที่นำเข้ามาจากต่างประเทศได้โดยไม่ต้องวางเงินประกันเงินอากรที่พึงเรียก

(๖๕)

เก็บแก๊สของเหล่านี้นตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

หัวหน้าคณะปฏิวัติ จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

บรรดาเครื่องจักรและวัตถุที่นำเข้ามาจากต่างประเทศอันพึงได้รับการงดหรือลดอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมนั้น ให้อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจผ่อนผันส่งมอบไปได้ โดยถือเอาการค้ำประกันของธนาคารที่เชื่อถือได้แทนการวางเงินเป็นประกันเงินอากรที่พึงเรียกเก็บตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

[รก.๒๕๐๑/๑๐๑/๕พ./๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๐๑]

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕

โดยที่คณะปฏิวัติพิจารณาเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน สมควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น สะดวกแก่การปฏิบัติและช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมสินค้าขาออก หัวหน้าคณะปฏิวัติจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

[รก.๒๕๑๕/๑๙๐/๑๔๒พ./๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕]

พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ พ.ศ. ๒๕๖๙
หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการปรับปรุงแก้ไขโครงสร้างพิกัดอัตราศุลกากรโดยออกเป็นพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๕๕) พ.ศ. ๒๕๖๘ ในการนี้เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากรเพื่อให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากรในทำนองเดียวกับคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร เพื่อให้การพิจารณาดำเนินการจัดเก็บภาษีอากรมีประสิทธิภาพและเกิดความเป็นธรรมยิ่งขึ้น และโดยที่เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องเนื่องกับพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๕๕) พ.ศ. ๒๕๖๘ ดังกล่าว ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วนในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

[รก.๒๕๖๘/๕๑/๑๙๗พ./๕ เมษายน ๒๕๖๘]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันได้มีการนำสินค้าจำพวกเคมีภัณฑ์ สิ่งมีพิษ หรือสิ่งที่เป็นอันตรายอย่างอื่นเข้ามาในราชอาณาจักรและนำมาเก็บรักษาไว้ในเขตศุลกากรเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจเกิดอันตรายหรือความเสียหายต่อบุคคล

(๖๖)

สัตว์ พืช ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อมขึ้นได้ สมควรกำหนดวิธีการเก็บภาษีอากรสำหรับสินค้า อันตรายตลอดจนเงื่อนไขในการขนถ่าย การเก็บรักษาสินค้า และการนำสินค้าออกไปจากเขต ศุลกากรขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อให้มีการนำสินค้าเหล่านั้นออกไปจากเขตศุลกากรได้โดยรวดเร็วและ เหมาะสมกับสถานที่เก็บรักษาสินค้าดังกล่าว นอกจากนี้ สมควรกำหนดมาตรการดำเนินการ กับของตกค้างที่เป็นสินค้าอันตรายและของเสียและเรือที่นำของดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักร ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

[ร.ก.๒๕๓๔/๒๔๐/๗๗พ./๒๙ ธันวาคม ๒๕๓๔]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรกำหนด การสอบสวนความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่เกิดในทะเลอาณาเขต และเนื่องจากได้มี ประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรไทย สมควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เพื่อกำหนดการใช้อำนาจทางศุลกากรในเขต ต่อเนื่องให้ชัดเจนด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

[ร.ก.๒๕๔๐/๗๒ก/๒๐/๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๐]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรเพิ่ม มาตรการบางประการเพื่อให้การปราบปรามการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร บรรลุผลยิ่งขึ้นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เพื่อ กำหนดความผิดสำหรับการขนถ่ายสิ่งของใด ๆ ในทะเลนอกเขตท่าและเพิ่มอำนาจของศาล ในการริบเรือที่มีขนาดเกินสองร้อยห้าสิบตันและของที่มีได้เป็นของผู้กระทำความผิดในบาง กรณี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

[ร.ก.๒๕๔๒/๑๑๘ก/๓๖/๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๒]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากประเทศไทยได้เข้า เป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก จึงมีพันธกรณีที่จะต้องนำความในมาตรา ๗ ของความตกลง ทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ๑๙๙๔ มาถือปฏิบัติ และโดยที่ความตกลงดังกล่าวได้ กำหนดให้ใช้ราคาศุลกากรเป็นเกณฑ์ในการประเมินอากรสำหรับของนำเข้า ซึ่งแตกต่างจาก กฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ใช้ราคาอันแท้จริงในท้องตลาดเป็นเกณฑ์ประเมินเงินอากรสำหรับ

(๖๗)

ของนำเข้า ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๗ ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ๑๙๙๔ จึงต้องยกเลิกการใช้ราคาอันแท้จริงในท้องตลาดเป็นเกณฑ์ประเมินเงินอากรสำหรับของนำเข้าโดยให้ใช้ราคาศุลกากรแทน นอกจากนี้ สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และกระบวนการในการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกที่ไม่พอใจการประเมินอากรของพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แทนการอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ทั้งนี้ เพื่อให้การพิจารณาอุทธรณ์เป็นไปอย่างถูกต้องและโปร่งใสมากขึ้น และสมควรกำหนดให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับนำเข้าหรือส่งของออกมีหน้าที่เก็บรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือส่งของออกเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ และกำหนดให้อธิบดี ผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกระทำการต่าง ๆ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยศุลกากร หรือมีการตรวจสอบพบว่ามีการกระทำผิดเกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ในการไต่สวนการกระทำความผิดนั้น รวมทั้งกำหนดความรับผิดชอบของกรรมการผู้จัดการ หุ้่นส่วนผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลในกรณีที่นิติบุคคลได้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถลงโทษผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลได้อย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

[รก.๒๕๔๓/๑๗ก/๑/๘ มีนาคม ๒๕๔๓]

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓

หมายเหตุ- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันการค้าขายระหว่างประเทศได้มีการแข่งขันกันอย่างมาก การสนับสนุนและส่งเสริมการส่งออกจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เนื่องจากเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ จึงสมควรกำหนดให้มีการจัดตั้งเขตปลอดอากรขึ้นในประเทศไทย เพื่อผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับสินค้านั้นเพื่อส่งออกไปนอกราชอาณาจักร อันเป็นการส่งเสริมการส่งออกอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งการจัดตั้งเขตปลอดอากรสามารถกระทำได้โดยขออนุมัติต่ออธิบดีกรมศุลกากรเท่านั้น จึงมีความสะดวก รวดเร็ว และเป็นหลักการที่มีความสอดคล้องกับหลักสากลตั้งที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาเกี่ยวโดยขององค์การศุลกากรโลก จึงเป็นการเพิ่มทางเลือกให้แก่ผู้ประกอบการส่งออกที่สามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับกิจการของตนได้และสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อให้มีขอบเขตการดำเนินงานได้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่นให้มีความยืดหยุ่นและเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

[รก.๒๕๔๓/๑๐๘ก/๑/๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๓]

(๖๘)

พระราชบัญญัติ
องค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย
พ.ศ. ๒๕๓๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๓
เป็นปีที่ ๔๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทยมาเลเซีย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ. ๒๕๓๓”

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับอื่นใดในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น “บันทึกความเข้าใจ ค.ศ. ๑๙๗๙ (พ.ศ. ๒๕๒๒)” หมายความว่า บันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ฉบับลงนามวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๗๙ (พ.ศ. ๒๕๒๒)

“ความตกลง” หมายความว่า ความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย ซึ่งได้ลงนามโดยรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(๖๙)

และรัฐบาลแห่งมาเลเซีย เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

“รัฐบาลทั้งสอง” หมายความว่า รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย

“องค์กรร่วม” หมายความว่า องค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนองค์กรร่วมไทย-มาเลเซียตามมาตรา ๑๒

“พื้นที่พัฒนาร่วม” หมายความว่า พื้นที่ในบริเวณที่กำหนดของไหลทวีปของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียในอ่าวไทยตามมาตรา ๙

“เส้นแบ่งเขตอำนาจ” หมายความว่า เส้นตรงซึ่งเชื่อมจุดพิกัดดังต่อไปนี้

(เอ) ๖ องศา ๕๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๑.๒ ลิปดา ตะวันออก

(เอ็กซ์) ๗ องศา ๓๕.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๒๓.๐ ลิปดา ตะวันออกซึ่ง

แบ่งเขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญาในพื้นที่พัฒนาร่วม

“ทรัพยากรธรรมชาติ” หมายความว่า ทรัพยากรธรรมชาติใด ๆ ที่ไม่มีชีวิต รวมทั้งแร่ น้ำมัน แร่ดิบ และโลหะใด ๆ

“ปิโตรเลียม” หมายความว่า น้ำมันแร่ดิบใด ๆ หรือไฮโดรคาร์บอนอื่นใดและก๊าซธรรมชาติซึ่งอยู่ในสภาพอันเป็นธรรมชาติและก๊าซธรรมชาติเหลวที่ปากหลุม รวมทั้งหินปิทูเมนและทรัพยากรอื่นที่สะสมอยู่เป็นชั้น ๆ ซึ่งสามารถจะสกัดน้ำมันออกมาได้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน*รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

องค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย

มาตรา ๖ ให้จัดตั้งองค์กรขึ้นองค์กรหนึ่ง เรียกว่า “องค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย”

ให้องค์กรร่วมเป็นนิติบุคคล และมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรไทยและ

มาเลเซีย

ภายใต้บังคับและเพื่อวัตถุประสงค์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้องค์กรร่วมมีอำนาจทำสัญญา ได้มา ซื้อ รับเอา ถือเอาประโยชน์ซึ่งสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ทุกรูปแบบ ยกเว้นการถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และมีอำนาจ โอนสิทธิ มอบ ค้ำ ก่อให้เกิดภาระติดพัน จำนอง

(๗๐)

มอบช่วง โอน หรือจำหน่าย โดยวิธีอื่นใด หรือจัดการเกี่ยวกับสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ใด ๆ หรือผลประโยชน์ใด ๆ ในทรัพย์สินดังกล่าว ซึ่งเป็นขององค์กรร่วม ทั้งนี้ ตามข้อกำหนดที่องค์กรร่วมจะเห็นสมควร

มาตรา ๗ ให้องค์กรร่วมมีอำนาจและปฏิบัติหน้าที่ตามที่จำเป็นสำหรับการดำเนินงานตามหน้าที่ของตน และสำหรับการใช้สิทธิและเอกสิทธิ์ของตนภายใต้และเท่าที่ไม่ขัดต่อพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ โดยผลแห่งพระราชบัญญัตินี้ องค์กรร่วมได้รับมอบอำนาจและเข้าถือเอาซึ่งสิทธิแต่ผู้เดียว อำนาจ ความเป็นอิสระ และเอกสิทธิ์ในการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปิโตรเลียม ในพื้นที่พัฒนาร่วม

หมวด ๒ พื้นที่พัฒนาร่วม

มาตรา ๙ พื้นที่พัฒนาร่วม คือ บริเวณที่กำหนดขอบเขตโดยเส้นตรงซึ่งเชื่อมจุดพิกัด ดังต่อไปนี้

(เอ) ๖ องศา ๕๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๑.๒ ลิปดา ตะวันออก

(บี) ๗ องศา ๑๐.๒๕ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๙.๐ ลิปดา ตะวันออก

(ซี) ๗ องศา ๔๙.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๐๒.๕ ลิปดา ตะวันออก

(ดี) ๗ องศา ๒๒.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๔๒.๕ ลิปดา ตะวันออก

(อี) ๗ องศา ๒๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๓๙.๐ ลิปดา ตะวันออก

(เอฟ) ๗ องศา ๐๓.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๐๖.๐ ลิปดา ตะวันออก

(จี) ๖ องศา ๕๓.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๓๔.๐ ลิปดา ตะวันออกและแสดง

ไว้ในส่วนที่เกี่ยวข้องของแผนที่เดินเรืออังกฤษ เลขที่ ๒๔๑๔ ฉบับ ค.ศ. ๑๙๖๗ (พ.ศ. ๒๕๑๐) ดังปรากฏในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓ ค่าภาคหลวง

มาตรา ๑๐ ให้องค์กรร่วมชำระค่าภาคหลวงแก่รัฐบาลทั้งสอง แต่ละฝ่ายในอัตราฝ่ายละร้อยละห้าของผลผลิตรวมของปิโตรเลียม ตามวิธีการและเวลาที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

(๗๑)

หมวด ๔

การเงิน

มาตรา ๑๑ ค่าใช้จ่ายทั้งปวงที่เกิดขึ้นและผลประโยชน์ที่องค์กรร่วมได้รับจากกิจกรรมที่ดำเนินไปในพื้นที่พัฒนาร่วม รัฐบาลทั้งสองจะรับภาระและแบ่งปันเท่า ๆ กัน

ในระหว่างที่องค์กรร่วมยังไม่มีรายได้เพียงพอที่จะใช้เป็นค่าใช้จ่ายประจำปีในการดำเนินกิจการรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยจะชำระเงินเข้ากองทุนเป็นรายปีตามที่กำหนดตามความตกลง ทั้งนี้ ตามจำนวนเงินที่เท่ากันกับจำนวนเงินที่รัฐบาลแห่งมาเลเซียจะชำระด้วย

หมวด ๕

กองทุนองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย

มาตรา ๑๒ เพื่อวัตถุประสงค์แห่งพระราชบัญญัตินี้และความตกลง ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่ง เรียกว่า “กองทุนองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย” โดยให้องค์กรร่วมเป็นผู้บริหารและควบคุม

สินทรัพย์ของกองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินอุดหนุนที่ได้จากรัฐบาลทั้งสองตามความตกลงและตามมาตรา ๑๑วรรคสอง

(๒) เงินที่ได้จากการดำเนินโครงการ แผนงานหรือกิจการลงทุนใด ๆ ที่ใช้เงินกองทุน

(๓) เงินที่ได้จากหรือเกิดจากทรัพย์สิน การลงทุน การจ้างหรือค่าภาระใด ๆ ที่ได้มาหรือตกเป็นขององค์กรร่วม

(๔) เงินที่องค์กรร่วมยืมมาเพื่อปฏิบัติตามพันธกรณี หรือเพื่อปฏิบัติหน้าที่ใด ๆ และ

(๕) เงินหรือทรัพย์สินอื่นใดที่จะพึงชำระให้แก่หรือตกเป็นขององค์กรร่วมไม่ว่าด้วยวิธีใดและในเรื่องใดที่เกี่ยวข้องกับอำนาจและหน้าที่ขององค์กรร่วม

มาตรา ๑๓ กองทุนสามารถนำไปใช้เพื่อ

(๑) เป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการที่องค์กรร่วมปฏิบัติหน้าที่และใช้อำนาจตามบทบัญญัติว่าด้วยงบประมาณที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว และภายใต้บังคับแห่งกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๘

(๒) ชำระเงินใด ๆ ที่องค์กรร่วมยืมมาตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๓) รวมทั้งดอกเบี้ยและค่าภาระอื่น ๆ อันเป็นผลจากการยืมนั้น

(๗๒)

(๓) การลงทุนตามที่องค์กรร่วมจะตัดสินใจทำ โดยต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลทั้งสอง และ

(๔) การชำระเงินในจำนวนเท่า ๆ กันให้แก่รัฐบาลทั้งสอง จากรายได้ซึ่งองค์กรร่วมได้รับหลังจากหักค่าใช้จ่ายตาม (๑) และ (๒) รวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตามที่รัฐบาลทั้งสองจะตกลงกัน ทั้งนี้ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔

มาตรา ๑๔ ให้องค์กรร่วมตั้งและจัดการทุนสำรองในกองทุนตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่รัฐบาลทั้งสองจะร่วมกันกำหนดขึ้น

มาตรา ๑๕ การกระทำดังต่อไปนี้ องค์กรร่วมจะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลทั้งสองก่อน

(๑) ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่บริษัท คณะบุคคล หรือบุคคลใด ๆ โดยเข้าถือหุ้นหรือซื้อหุ้นกู้ หรือโดยวิธีให้กู้ยืมตรงจ่าย ให้เงินช่วยเหลือหรือโดยวิธีอื่น

(๒) ซื้อ จัดจำหน่ายและรับประกันการจำหน่าย หรือทำให้ได้มาโดยวิธีอื่นใดซึ่งหุ้นประเภทใด ๆ ในบริษัทมหาชนหรือบริษัทเอกชน หรือ

(๓) ยืมเงิน ค้ำประกันหรือรับจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบทางการเงิน

ในการให้ความเห็นชอบตามวรรคหนึ่ง รัฐบาลทั้งสองจะร่วมกันวางข้อกำหนดและเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๑๖ บทบัญญัติทั้งหลายในพระราชบัญญัตินี้ไม่ก่อให้เกิดความรับผิดชอบใด ๆ แก่รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยหรือรัฐบาลแห่งมาเลเซีย สำหรับความรับผิดชอบใด ๆ ขององค์กรร่วม

หมวด ๖

สัญญาเพื่อการสำรวจและแสวงประโยชน์

มาตรา ๑๗ ไม่ว่าจะมีความหมายอื่นใดในบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรไว้อย่างไรก็ตาม ห้ามมิให้ผู้ใดนอกจากองค์กรร่วมประกอบธุรกิจการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติใด ๆ รวมทั้งปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่จะได้มีการทำสัญญาระหว่างองค์กรร่วมกับผู้นั้นเพื่อสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติดังกล่าว

สัญญาตามวรรคหนึ่งจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลทั้งสองก่อน

ภายใต้บังคับของวรรคสี่ ในกรณีที่สัญญาตามวรรคหนึ่งเป็นสัญญาเพื่อสำรวจและแสวงหาประโยชน์จากปิโตรเลียม สัญญานั้นจะต้องเป็นสัญญาแบ่งปันผลผลิตและนอกจาก

เรื่องอื่น ๆ ต้องมีข้อกำหนดและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) เพื่อวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๑๐ ผู้ได้รับสัญญาต้องชำระค่าภาคหลวงเป็นจำนวนร้อยละสิบของผลผลิตรวมของปีโตรเลียมให้แก่องค์กรร่วมตามวิธีการและเวลาที่จะกำหนดในสัญญา

(๒) ให้ผู้ได้รับสัญญาใช้อัตราร้อยละห้าสิบของผลผลิตรวมของปีโตรเลียมเพื่อวัตถุประสงค์ในการหักค่าใช้จ่ายสำหรับการประกอบกิจการปีโตรเลียม

(๓) ให้ถือว่าส่วนที่เหลือของผลผลิตรวมของปีโตรเลียมหลังจากการหักเพื่อวัตถุประสงค์ตาม (๑) และ (๒) แล้ว เป็นปีโตรเลียมส่วนที่เป็นกำไร และให้แบ่งให้แก่องค์กรร่วมและผู้ได้รับสัญญาเท่า ๆ กัน

(๔) สัญญาจะมีอายุไม่เกินสามสิบห้าปี แต่ต้องไม่เกินอายุของการใช้บังคับของความตกลง

(๕) ให้บรรดาค่าใช้จ่ายทั้งปวงในการประกอบกิจการปีโตรเลียมตกเป็นภาระของผู้ได้รับสัญญาและภายใต้บังคับของ (๒) ให้หักจากผลผลิตได้

(๖) จำนวนเงินขั้นต่ำที่ผู้ได้รับสัญญาต้องใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการประกอบกิจการปีโตรเลียมตามสัญญาในฐานะข้อผูกพันขั้นต่ำ ตามที่ตกลงกันระหว่างองค์กรร่วมและผู้ได้รับสัญญา

(๗) ผู้ได้รับสัญญาต้องชำระเงินบำรุงการวิจัยให้แก่องค์กรร่วมในอัตราร้อยละศูนย์จุดห้าของจำนวนรวมแห่งส่วนของผลผลิตรวมที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการหักค่าใช้จ่ายตาม (๒) และส่วนแบ่งของปีโตรเลียมส่วนที่เป็นกำไรของผู้ได้รับสัญญาตาม (๓) ตามวิธีการและเวลาที่จะได้กำหนดโดยองค์กรร่วม แต่ทั้งนี้ การชำระเงินดังกล่าวจะหักจากผลผลิตมิได้ และ

(๘) ข้อพิพาทหรือข้อขัดแย้งใด ๆ ซึ่งเกิดจากหรือเกี่ยวเนื่องกับสัญญาซึ่งไม่สามารถตกลงกันได้โดยฉันทามิตร ให้เสนอต่ออนุญาโตตุลาการ ซึ่งมีองค์คณะที่ประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการ ๓ คน เพื่อชี้ขาด โดยคู่กรณีเป็นผู้ตั้งฝ่ายละหนึ่งคน และให้คู่กรณีร่วมกันตั้งคนที่สาม หากคู่กรณีไม่อาจตกลงกันได้ในการเลือกอนุญาโตตุลาการคนที่สามภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ให้เสนอเรื่องไปยังคณะกรรมการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศของสหประชาชาติ (UNCITRAL) เพื่อตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม กระบวนพิจารณาของอนุญาโตตุลาการให้เป็นไปตามกฎของคณะกรรมการดังกล่าว สถานที่พิจารณาของอนุญาโตตุลาการให้อยู่ที่กรุงเทพมหานครหรือกรุงกัวลาลัมเปอร์ หรือสถานที่อื่นใดตามแต่คู่กรณีจะตกลงกัน

ให้องค์กรร่วมเปลี่ยนแปลงอัตราตาม (๒) (๓) และ (๗) ของวรรคสามสำหรับสัญญาใด ๆ ได้โดยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสอง ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ดังกล่าวในสัญญาที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่จะกระทำมิได้ เว้นแต่ผู้ได้รับสัญญาจะตกลงยินยอมด้วย

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งมาตรานี้ “ผลผลิตรวม” เมื่อเกี่ยวกับก๊าซให้หมายถึงรายได้ทั้งหมดจากการขายก๊าซ

(๗๔)

หมวด ๗
กฎกระทรวง

มาตรา ๑๘ รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของรัฐบาลทั้งสองมีอำนาจออกกฎกระทรวงได้ในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) การประกอบการ หรือดำเนินธุรกิจหรือบริการใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่พัฒนาร่วม
  - (๒) การชำระเงินใด ๆ ที่จะต้องชำระแก่รัฐบาลทั้งสองจากองค์กรร่วมตามมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๓(๔)
  - (๓) ข้อกำหนดและเงื่อนไขในการแต่งตั้ง และการจ่ายค่าตอบแทนค่าเดินทาง และเบี้ยเลี้ยงที่ต้องจ่ายให้แก่ประธานร่วมและสมาชิกอื่นขององค์กรร่วม
  - (๔) วิธีการสำหรับยื่นข้อเสนอและตกลงทำสัญญาใด ๆ ที่อาจทำตามมาตรา ๑๗ รวมทั้งข้อกำหนดและเงื่อนไขที่อาจมีในสัญญานั้น ๆ
  - (๕) การทำบัญชีและบันทึกหลักฐานอื่น ๆ ที่ถูกต้องของกิจกรรมในเชิงธุรกิจ และกิจการต่าง ๆ ขององค์กรร่วม ตามหลักการทำบัญชีอันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป
  - (๖) การจัดทำงบการบัญชีประจำปี และการจัดสรรกำไรตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้
  - (๗) การสอบบัญชีและการเสนอบัญชีต่อรัฐบาลทั้งสองหลังจากนั้น
  - (๘) การจัดทำและการเสนองบประมาณประจำปีต่อรัฐบาลทั้งสอง
  - (๙) หลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับการสำรวจและแสวงประโยชน์จากปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วม และ
  - (๑๐) เรื่องอื่นใดเพื่อวัตถุประสงค์ในอันที่จะทำให้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้บังเกิดผล
- ทั้งนี้ กฎกระทรวงในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องตาม (๑) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) จะออกได้เมื่อได้หารือองค์กรร่วมแล้ว

หมวด ๘
พนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่ และเขตอำนาจศาล

มาตรา ๑๙ ให้สมาชิก เจ้าหน้าที่ ลูกจ้าง และตัวแทนขององค์กรร่วม และพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๕ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๒๐ ไม่ว่าจะมีกฎหมายอื่นใดบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรไว้อย่างไรก็

(๗๕)

ตามให้ศาลจังหวัดสงขลา ศาลแพ่ง หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายกระทรวงใด ๆ ที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

เพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้เขตอำนาจศาลเหนือความผิดใด ๆ ที่ได้กระทำตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามกฎหมายกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๘ ให้นำมาตรา ๒๑ วรรคสอง และมาตรา ๒๑ วรรคหก (๒) และ (๔) มาใช้บังคับ

หมวด ๙

เขตอำนาจ

มาตรา ๒๑ ภายใต้บังคับวรรคสอง และวรรคสาม ราชอาณาจักรไทยยังคงมีและใช้เขตอำนาจเหนือพื้นที่พัฒนาร่วมต่อไป

เขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญาของ

(๑) ราชอาณาจักรไทยในพื้นที่พัฒนาร่วมคลุมถึงบริเวณที่กำหนดขอบเขตโดยเส้นตรงซึ่งเชื่อมจุดพิกัด ดังต่อไปนี้

(เอ) ๖ องศา ๕๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๑.๒ ลิปดา ตะวันออก

(บี) ๗ องศา ๑๐.๒๕ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๙.๐ ลิปดา ตะวันออก

(ซี) ๗ องศา ๔๙.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๐๒.๕ ลิปดา ตะวันออก

(เอ็กซ์) ๗ องศา ๓๕.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๒๓.๐ ลิปดา ตะวันออก

(๒) มาเลเซียในพื้นที่พัฒนาร่วมคลุมถึงบริเวณที่กำหนดขอบเขตโดยเส้นตรงซึ่งเชื่อมจุดพิกัดดังต่อไปนี้

(เอ) ๖ องศา ๕๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๑.๒ ลิปดา ตะวันออก

(เอ็กซ์) ๗ องศา ๓๕.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๒๓.๐ ลิปดา ตะวันออก

(ดี) ๗ องศา ๒๒.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๔๒.๕ ลิปดา ตะวันออก

(อี) ๗ องศา ๒๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๓๙.๐ ลิปดา ตะวันออก

(เอฟ) ๗ องศา ๐๓.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๐๖.๐ ลิปดา ตะวันออก

(จี) ๖ องศา ๕๓.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๓๔.๐ ลิปดา ตะวันออก

บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ไม่มีผลกระทบต่อสิทธิอธิปไตยของราชอาณาจักรไทยเหนือพื้นที่พัฒนาร่วมแต่อย่างใด และการสละเขตอำนาจใด ๆ ตามมาตรานี้ไม่มีผลบังคับ และไม่มีผลเกินอายุของการใช้บังคับของความตกลง

การที่ราชอาณาจักรไทย ยินยอมให้มาเลเซียใช้เขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญาตามวรรคสอง (๒) และยอมให้ใช้เขตอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวกับศุลกากรและสรรพสามิต และภาชีอากาศภายในพื้นที่พัฒนาร่วมต่อไป ให้เป็นไปตามเงื่อนไขแห่งการรับรองในลักษณะต่างตอบแทนต่อสิทธิของราชอาณาจักรไทยตามวรรคสอง (๑)

เขตอำนาจใด ๆ ที่เป็นของราชอาณาจักรไทยหรือของมาเลเซียตามมาตรา ๒๑ นี้

(๗/๖)

ส่วนที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม ให้มีเฉพาะในเรื่องและภายในขอบเขตเท่าที่กำหนดไว้ในกฎหมาย
ที่เกี่ยวกับไหล่ทวีปและตามที่เป็นที่ยอมรับกันตามกฎหมายระหว่างประเทศ

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งมาตรานี้

(๑) เขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญาไม่รวมถึงเขตอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวกับ
ศุลกากรและสรรพสามิต และภาษีอากร

(๒) เขตอำนาจทางอาญาเหนือความผิดที่ได้กระทำลงบนแท่นหรือสิ่งติดตั้งซึ่ง
อยู่คร่อมเส้นแบ่งเขตอำนาจ และได้สร้างไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสำรวจและแสวงประโยชน์จาก
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ดินใต้ทะเลและใต้ดินภายในพื้นที่พัฒนาร่วม ให้ราชอาณาจักรไทยหรือ
มาเลเซียใช้อำนาจนั้นแต่เพียงผู้เดียว ตามแต่จะกำหนดว่าแท่นหรือสิ่งติดตั้งนั้นเป็นไทยหรือ
มาเลเซีย

(๓) การวินิจฉัยว่าแท่นหรือสิ่งติดตั้งซึ่งอยู่คร่อมเส้นแบ่งเขตอำนาจ และได้สร้าง
ไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ดินใต้ทะเลและ
ใต้ดินภายในพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นของราชอาณาจักรไทยหรือของมาเลเซีย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหา
ใด ๆ ที่จะต้องมีการวินิจฉัยในกระบวนการพิจารณาทางแพ่งใด ๆ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ของการเข้า
ไปใช้หรือใช้เขตอำนาจทางแพ่งโดยราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซีย ให้เป็นไปตามการกำหนดว่า
แท่นหรือสิ่งติดตั้งนั้นเป็นไทยหรือมาเลเซียและ

(๔) การกำหนดว่าแท่นหรือสิ่งติดตั้งเป็นไทยหรือมาเลเซียตาม (๒) และ (๓)
ให้วินิจฉัยตามหลักการว่าที่ตั้งส่วนใหญ่อยู่ที่ใด

หมวด ๑๐

สิทธิในห้วงน้ำ

มาตรา ๒๒ บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่สิทธิ ความเป็น
อิสระและเอกสิทธิ์ใด ๆ ซึ่งรวมถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประมง และไม่กระทบกระเทือนต่อการอ้าง
สิทธิดังกล่าว ที่ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียอาจมีเหนือห้วงน้ำของพื้นที่พัฒนาร่วมโดยผลของ
ข้อ ๔ แห่งบันทึกความเข้าใจ ค.ศ. ๑๙๗๙ (พ.ศ. ๒๕๒๒)

หมวด ๑๑

ความผิดและบทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๕ ผู้ใด รวมทั้งกรรมการหรือเจ้าหน้าที่ของ
นิติบุคคลฝ่าฝืนมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสน
บาทหรือทั้งจำทั้งปรับและในกรณีที่เป็นความผิดต่อเนื่อง ต้องระวางโทษปรับอีกไม่เกินหนึ่งหมื่น

(๗๗)

บาทต่อวันหรือเศษของวันในระหว่างที่ความผิดนั้นยังดำเนินอยู่ต่อไปหลังจากวันแรกที่มีคำพิพากษาและบรรดาเครื่องจักร เครื่องมือโรงงาน สิ่งก่อสร้าง และทรัพย์สินอื่นใด หรือสิ่งของที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ให้ริบเสียทั้งสิ้น

มาตรา ๒๔ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ ผู้ใด รวมทั้งกรรมการหรือเจ้าหน้าที่ของนิติบุคคล ฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับและในกรณีที่เป็นความผิดต่อเนื่อง ต้องระวางโทษปรับอีกไม่เกินสองพันบาทต่อวันหรือเศษของวันในระหว่างที่ความผิดนั้นยังดำเนินอยู่ต่อไปหลังจากวันแรกที่มีคำพิพากษา

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่ผู้ซึ่งถูกพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๒๔ เป็นนิติบุคคล ผู้นั้นจะถูกลงโทษได้เพียงโทษปรับตามที่กำหนดไว้ในมาตราดังกล่าว

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่ผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๘ เป็นนิติบุคคล บุคคลทุกคนซึ่งในขณะที่มีการกระทำความผิดนั้นเป็นกรรมการหรือเจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลดังกล่าว อาจถูกฟ้องร่วมกันในคดีเดียวกับนิติบุคคลนั้นและในกรณีที่นิติบุคคลนั้นถูกพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามฟ้อง ให้ถือว่ากรรมการหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวทุกคนได้กระทำความผิดนั้น เว้นแต่ผู้นั้นจะพิสูจน์ได้ว่าความผิดนั้นได้กระทำลงโดยตนไม่ได้มีส่วนรู้เห็นด้วยหรือได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้วที่จะป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดนั้น

มาตรา ๒๗ ถ้าตัวแทนกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๘ ให้ถือว่าตัวการมีความผิดด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการป้องกันการกระทำหรือการละเว้นการกระทำนั้น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการลงนามใน บันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การร่วมเพื่อแสวง ประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองใน อ่าวไทย เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และต่อมาได้มีการลงนามในความตกลงว่าด้วย ธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซียระหว่างรัฐบาลแห่ง ราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ตามความตก ลงดังกล่าวมีข้อกำหนดด้วยว่า ทั้งสองประเทศจะต้องออกกฎหมายอนุวัติการก่อตั้งองค์การร่วม ไทย-มาเลเซีย โดยมีสาระสำคัญเหมือนกัน และประกาศใช้บังคับพร้อมกันด้วย จึงจำเป็นต้อง ตราพระราชบัญญัตินี้